

Rozhovor 1

T: Tak první otázka je kolik je vám let a jaké máte nejvyšší dosažené vzdělání?

P: Třicet osm, vysokoškolské.

T: Hm. Kolik je let dětem?

P: Sedm a pět a půl, pět a tři čtvrtě.

T: Hm. Vyrůstala jste vy i otec dítěte na venkově nebo ve městě?

P: Ve městě oba.

T: Hm. # Má dítě nějaké, jo sourozence, to jsme řekli.

P: Ano, má.

T: A kolik jim je let taky.

T: # Jak dítě prožívalo #, jo, jak dítě prožívalo vaše další těhotenství a narození sourozence?

T: Takže teď mluvíme vlastně o Karolínce.

P: O Karolínce. No tím, že jsou vlastně rok a půl za sebou úplně přesně, tak když už jsem, tak Karolínce vlastně, když jsem otěhotněla, jí nebyl ještě ani rok. To, když jsem byla těhotná, tak to prožívala asi nějak to nezaznamenávala. Jenom, že jsem na ni víc tlačila, s tím, aby zvládala víc a víc věci sama, což na roční dítě, třeba možná bylo zbytečně brzo něco, co jsem chtěla, ale prostě když člověk čeká druhýho prcka, tak to jinak nejde. No, a když se pak narodila, tak to byl velkej zlom pro ni, protože Tomášek ten byl uplakanej strašně, takže to už první co rušilo. Neustále vlastně ten její klid byl narušovanej. A jak jsem na ni měla čas s ní cokoli dělat, tak teď už jsem vlastně už absolutně čas neměla. Takže nesla to dost si myslim, takový no, jako někdy mu to dávala dost najevo, jako že ho tam nechce, no. No, ale setřelo se to, si myslim, jsou nejlepší kamarádi dneska.

T: Dobře. Tak teď tady mám otázku, jak dítě prožívalo vaše další těhotenství a narození sourozence? Ne, to u ž jsme udělali, pardon.

T: Jaké bylo těhotenství a porod? Takže se asi...u obou dětí?

P: No, u prvního jsme stavěli, tak to jsem vůbec nerespektovala svoje těhotenství, porod byl strašně rychlej, takovej, no hektickej, až si to člověk docela, jako vyčítá, že se, jako neměl čas na to nějak víc připravit nebo soustředit, prostě se mu to chtělo spíš mít už porozený, takový za sebou, dneska, jak to ty holky víc řeší a člověk se zastaví až, když se mu ty děti narodí, tak třeba zase víc vnímáš potom tyhle stavy. No a ten druhem porod ten stál taky za prdlajz, protože jsem zase byla nafixovaná, jakoby já na Karolínku, jak jsem s ní byla vlatně furt a přítele vlastně nebo manžela, nejsme spolu, ale jako žijem spolu, nejsme jenom sezdaný. Tak ten hodně pracuje a vlastně veškerý todlencto bylo na mně, takže jsem na ní byla strašně nafixovaná, poprvý vlastně od ní pryč, když jsem šla do porodnice. Takže mi bylo hrozně smutno, už jsem zase chtěla strašně rodit, abych už byla doma. No a vim, že mi museli píchnout i nějakou tu injekci, protože už to asi jako vypadalo a přitom to nevypadalo, já nevím proč. No a pak byl ten porod takovej, že mi praskla asi voda na lůžku vlastně, tam kde jsem čekala, takže mě vezli tam hekticky tam po schodech někam, já už nevěděla, jestli už rodím. /smích

P: Prostě hrozný. No a pak zase už jsem si brala nějakou tu zkušenost, že když jsem rodila Karolínku mi mačkali to břicho, tak to jsem tam už prostě nechtěla, vid'. Ale u Tomáška to bylo, že jsem teda fakt, jako tlačila, tak ten vylítnul úplně, jako hned, ale byla jsem hrozně unavená, jak jsem furt už chtěla rodit a vůbec jsem neodpočívala, tak vim, že jsem porodila a jsem potřebovala strašně spát a teď tam leželo to miminko a nikdo jinej tam nebyl, že jo. Tak, takže si to nedovolíš, že jo usnout. Ale byla jsem hrozně unavená. Takže to taky nějak nic, takovýho toho, jak dneska to prostě prožívaj ty maminky, tak no tak prostě nebylo ani u jednoho.

T: Dobře. /smích

P: A potřetí už nebude, ale potřetí už by to bylo jiný určitě už. /smích

T: Bylo nějaký onemocnění v raným # věku dětí? Nějaký vážnější?

P: To ne. Tomu jsme se chtěli vyvarovat, takže jsme se strašně izolovali. My žijem v izolaci. /smích

T: Chápu. /smích

T: Jak dlouho jste kojila a jestli jste teda kojila?

P: Hm. Jo, u Karolínky vlastně až do těhotenství, pak jsem přestala. Takže třičtvrtě roku, pět měsíců. Možná celý rok, rok jsem jí kojila. A Tomáškoví to pak už nestačilo potom, takže do půl roku, u Tomáška, protože mu to nestačilo a hlavně, já jsem strašně hubla, takže už jsem potřebovala zase nabrat tu sílu zpátky.

T: Dobře. Mají a měly vaše děti ten přechodový objekt? Takže ještě jednou zopakujeme, co tam je.

P: Tak u Karolínky vlastně od dětství deka, do který jsem ji zavinovala, tak dneska už ji jen mazlí, když usíná a u Tomáška to byl ten čuchálek, nejdřív jakoby hadřík, kterej měl na sobě. Jako, že si čuchal k tej ruce a teď už je to polštářek.

T: Tak měli vaše děti dudlík nebo plenku nebo něco jiného? Takže ten čuchálek, dudlík...na dudlík bylo některé z dětí...?

P: Jenom Karolínka, jo tý to vydrželo asi do dvou let. Ve dvou letech jsme jí to a Tomášek ten to nikdy nechtěl.

T: A co se s dudlíkem stalo u Karolínky?

P: Já myslím, že čerti ho odnesli, no.

T: Jo. /smích

T: A ještě jednou v jakém věku, já teď nevím jestli jste to...

P: Ve dvou.

T: Ve dvou letech. Dobře.

T: # Jak často byly děti hlídány jinou než pečovatelskou osobou, takže vy, váma nebo vaším partnerem?

P: No, téměř nikdy.

T: Téměř nikdy.

P: Jenom mnou a až potom někdy, tyjo já nevím, kdy jsi je brali poprvý naši.

T: Nevzpomenete si v kolika to tak mohlo bejt?

P: No to mohlo Karlínce bejt tak možná čtyři, tak Tomáškoví tak tři možná, tak Karolínce až po čtvrtým roku.

T: A # jak dlouho tam třeba byly u těch prarodičů jako na noc nebo na odpoledne?

P: Jo, takhle. No jako na hlídání Karolínka vlastně, že jsem jela nakoupit, tak třeba jo, když jí nebyl ještě ani rok, tak třeba dvě hodinky byla jako s našima. Ale pak už si tam nechtěli brát oba dva, jak byli malí a byli blízko, tak je nechtěli najednou, takže si myslím, že asi u Tomáška, a pak už jako na noc, to byl ten věk tři, čtyři roky.

T: Ty tři, čtyři roky.

T: Hm. Spala jste v noci si v dosahu dětí? To znamená, jestli, když se třeba rozplakali nebo vás potřebovaly v noci tak jestli jste jim jako byla k dispozici?

P: Jo, jo, jo. Tomášek byl vlastně potom, když se Karolínka, když se Tomášek narodil, tak Karolínka byla teda v pokojíčku a byl tam s ní přítel a Tomášek spal se mnou v posteli, protože to už jinak nespál celou noc, tak jsem u toho spala, už potom.

T: A jak dlouho tak? Kdy?

P: Do roka si myslím.

T: Do roka taky.

P: No, pak byl v postýlce a v kolika šel taky v roce a půl už jsme ho tam asi dali k sobě do pokojíčku, tak aby byli spolu.

T: Takže teď mají společnej pokojíček. Hm.

T: Jaké mělo nebo mají tedy vaše děti rituály před usnutím, jestli nějaké mají?

P: Zlobit. /smích

P: No, ne tak pohádku, to chtěj prostě přečíst a když není, tak maj třeba pohádku v televizi a někdy si teď už jako jakoby, jak už Karolínka umí číst sama, tak si sama něco vezme třeba třebas tam něco štrachá, no třeba si pohrajou, ale že by to byl nákej každodenní úplně stejnej rituál to, není, to jako nejčastěji si zavolaj o tu pohádku, abych jim jí přečetla, no.

T: Jak dlouho jste byla před nástupem dítěte do mateřský školky doma s ním?

P: Hm. Do tří let.

T: Do tří let. Hm.

T: Jakou má vaše dítě nebo vaše děti představivost, fantazii?

P: Hm. tak já myslím, že oba obrovskou. /smích.

P: Jo jsou takoví, jak jsou to děti vesnice a jsou furt venku, tak jako hodně, prostě dnes je u nás neustále škola, tím že chodí Tomášek ještě do školky, tak si hraju na tu školu, mi přijde že se na to hrozně těší. Nevidím ty děti, ale všechny jsou pojmenovaný a jsou tam s nima a zlobí. /smích

P: Takže maj určitě obrovskou fantazii.

T: Myslíte si o sobě, že jste kreativní nebo tvůrčí člověk? Já to ještě jenom specifikuju. Může to bejt třeba focení nebo i práce na zahrádce, nějaká jako tvorba, já nevím kytek nebo háčkování, tanec, zpěv, prostě nějaký koníčky.

P: No, tak jako vždy jsem si právě myslela, že moc tvůrčí nejsem, ale Magda mě tady naučila hodně bejt tvůrčí. /smích

P: S těma jejíma dílničkama, jako něco vyrobit, tak nakonec jsem asi zjistila, že bych to dokázala. Nejsem, ale přirozeně úplně takový to, že bych si sedla a teď pokaždý, každej tejdenněco vymyslela, ale když už se zase na to zaměřím, tak ze mě něco vypadne. A ta zahrada, tak tomu patří, tak tam je člověk tvůrčí dost, no. To jo.

T: Takže ve volným čase pracujete, tak jako na zahradě nebo máte ještě nějaké koníček?

P: No já ve volným čase, tak jako pracuju. /smích

P: A koníček jsem mívala sport hrozně, ale to vůbec, to šlo úplně stranou. Takže teď koníček nejvíc...

T: A když, si potřebujete u něčeho odpočinout, tak jdete kam?

P: No, když já prostě, když potřebuju odpočinout, tak prostě nejdu nikam. /smích

T: Jo, já myslela třeba...

P: Nejhorší někdy si řeknu, že tak půjdu k těm dětem, abych si teda odpočinula, protože stojím v tý kuchyni třeba úplně strašně času, a tak pak si třeba fakt neordinuju to, že si půdu na půl hodiny za těma dětma, protože to, že bych si šla zaběhat, to je nereálný, tam nechat děti, protože

by tam byly samy, to bych si zahrála, dříve jsem hrála na kytaru hodně, tak si jí občas tedy vezmu, ale to je...

T: Tak to je ten, ta hudba, ten zpěv, ale je to kreativní.

P: Jo, jo. Jako já jsem zpívala i hrála na tu kytaru, a tak to jsem taky měla, takže asi jako jo, no. Ale, jako představuju si kreativní, třeba víc určitě bude Magda, než já.

T: Hm. /smích

T: Já bych se takhle nepoměřovala.

P: Tohle jsou potom pro mě kreativní lidi.

T: Jako jo, ale nějaká kreativní činnost ta hudba, ta kytara, to tam je, určitě.

P: Hm.

T: no, ale tak máte k tomu nějaký vztah, i jako z minulosti, tak třeba teď není čas, ale to neznamená, že nejste kreativní. /smích

T: Hm. Jo, jo. Chodí dítě nebo děti tedy do nějakého zájmového kroužku?

P: Jo, teď jsem je dala na atletiku a loni Karolínka chodila na gymnastiku a Tomášek vlastně ještě nechodil nikam. Jen tady ve školce, oni jsou podle mě na tý zahradě nejradši, v přírodě. Tím že zase nejsme ve městě blízko něčeho, tak dojíždět ještě s takhle malýma dětma, jako.

T: Hm, hm. Tíhnou děti spontánně k nějaký tvůrčí aktivitě? Tím se myslí já nevím, třeba, že si zatancujou rádi samy od sebe nebo malují nebo hrajou divadlo nebo staví, já nevím třeba krabice nebo něco. Možná i ta škola by se dala počítat. /smích

T: Ta hra na tu školu ...

P: No, to furt vymýšlej nějaký hry, ale Karolínka jakoby, jak se pustí nějaká hudba, tak rozhodně hned začne tancovat nebo zpívat, ta určitě jo. A Tomášek si myslím, že víc tíhne jakoby k práci. Takže ten bude spíš takovej, když tak furt něco staví s traktorama, ale že by jako byl takovej, jako u kluka se to ani nečeká, že by stavil jako z lega, to mu vůbec nejde, na to je zatím dost takovej, jako nezručnej. Jo, ale když má vzít lopatu, tak jí prostě veme a půjde přesejpat písek, to jako jo, to ho baví.

T:# Dobře. # od kolika let děti používají moderní # technologie? Tím se myslí mobily, tablety nebo třeba i televize. /smích

P: I televize, no tak to je od tý, Karolínka se narodila a s ní se narodilo ČT děčko, vlatně, takže to byl rok 13. no, takže to tam bylo hned si myslím.

T: Hned od narození? A u Tomáška?

P: No já si myslím, že u Karolínky to nebylo úplně od narození, to nebylo nutný, takže u Tomáška kdy to bylo od narození. No, ta televize. Asi si myslím, ale u Karolínky. Možná, protože oni měli strašnej problém jíst. Což maj do dneška, ale samozřejmě ne tak hroznej a oni potřebovali vždycky zabavit. Takže Karolínka jsem zabavovala knížkama u stolu u jedení, asi to byla ta chyba, že dneska pořád je to prostě problém. Ale oni by se jinak nenajedli. No, a pak byli vždy v poledne nějaká ta pohádka, tak ona u toho měla puštěnou pohádku třeba, no. Šílený. Ale jako jinak, jako tablety vůbec, telefony to vůbec. Až jsem jí myslím loni k svátku, to bude rok nebo letos k svátku, co to bylo? Jo tak letos, v dubnu.

P: # Takže, asi v sedmi letech, před sedmi lety dostala takovou tu mačkáci hru, jako jak byl vlk a zajíc, tak dneska se už vyrábí...

T: Jo? Takto se neorientuju, ale... /smích

P: To jsou takový ty vajíčka, jenom takový v ruce prostě.

T: Takže to má nějaký displej a něco co se tam...

P: Jo,jo, aby nemuseli mít ten telefon, tak třeba prostě, že na tom můžou hrát šachy nebo ono je to i nějaký edukativní, jako že můžou čísla se tam učit a i prostě přeskakovat nějaký hovadiny, ale já to věčně zabavuju, takže ...

T: Jo, takže vlastně se k mobilu ani k tabletu přístup nemaj, jen ta televize. # Jo, od kolika let tedy používá moderní technologie, tak to jsme vlastně teď řekli. # Jak často? Ty moderní technologie jsou, jako k dispozici? Teda ta televize.

P: No, tak # taky někdy ne celej tejden, prostě, když je hezký počasí, tak taky ne celý léto, prostě ono, ono je to spíš asi podmíněný, když jsou nemocný tak denně, prostě když to bych to měla říct nějak úplně, když potom v zimě třeba chodili každý večer na Večerníček, když ho stíhali.

T: Takže, teď nemáte třeba rituál přesně, že jako chodí každé den se podívat na Večerníček. Ne je to...

P: To oni si nevzpomenou, oni na tom jako nejsou závislí, vždycky si pak třeba vzpomenou, že by, když se nají, něco jako čistit zuby a mejt, ježiš Večerníček, jo to je jedno, ale že by na tom byli závislí, to ne prostě i ty třeba vždycky říkám, teď přijdou, budu chtít pustit pohádku, a prostě, je to nenapadne, protože si třeba hrajou na tu školu a celý den, i když je škaredě, tak si vydrží hrát prostě, no tak když to. Jako ale jako a v létě vůbec, to jsou prostě od rána do večera venku, no. Takže se asi nedá říct no, někdy je to denně a někdy to není celý měsíc, co to je.

T: Hm. A musíte někdy třeba regulovat třeba ten čas, kdy by trávily?

P: Hm, pak jo no, mně tohle vadí, někdo prostě, jako by je tam nechal na to, u toho koukat celý den, tak to třeba po dvou hodinách už, že jo, po třech, už jsem úplně na nervy. (Smích).

T: Takže, když by měly takovou tendenci, tak se snažíte to regulovat.

P: No, určitě. Je poslat něco dělat zase. Aby mě měli o to radši. Hrozná matka. /smích

T: Jo. /smích

T: Kolik hodin vy # tejdně strávíte používáním, já nevím přesně, počítá se mobil, tablet, televize. Když byste to tak měla odhadnout, alespoň zhruba.

P: Televizi já neviděla už asi od narození dětí, ale mobil je šílenej, no tak je jasný, já už jsem tam mám i věci že mail z práce, tak teď, čím míň člověk v práci, tím víc # to musím používat, zese, ale já si myslím, že to stíhám, tak čtvrt hodiny ráno, když jsem o víkendu doma u snídani, pak deset minut než se na obědvám a deset minut než se na navečeřím takže bych, to ne. Takže, když to sečtem tak jsme tam půl hodiny, no. Já si myslím denně, maximálně.

T: Půl hodiny denně. Dobře.

P: A někdy si dopřeju, včera jsem koukala na nějaký film, pak jsem z něho nemohla spát, takže lepší nekoukat, teda. /smích

T: # Jak dítě reaguje, pokud mu na jeho žádost nedovolíte použít, třeba tu televizi nebo podívat se na pohádku?

P: # No, taky je to různý, no. Prostě někdy, někdy frflaj, jako proč a to je jako, ale že by nějak to bylo zásadní, když jim to nepustím, a tak jim to většinou pustím, tím že to prostě není tak často,

tak jim to pustim. Spíš, jako pak reagujou, když je od toho potom odháním, jako že jo, jděte se umejt, když si tam k tomu sednou u snídaně. Tak pak reagujou, že se mejt nechtěj ještě, a ještě jednu pohádku a nic prostě, že bysme se ne to. Ono je to, oni to ví, že pak když zařvu, tak že už musí reagovat. Ne nebo já už ne řvu, my jsme se neučili jedna, dva, tři a to fakt strašně funguje, až se tomu divím, že fakt dlouhodobě to funguje. Jedna, dva a do tří jsou pryč.

T: Hm. /smích

P: Je to divný, ale fakt to jde. No, tak jako ono to bylo s tím, že ve tři už držim tu měchačku, jako. /smích

T: Dobře. # Takže vaše dítě teda má přechodový objekt a jak ten přechodovej objekt vypadá, jsme si řekli, že u Karolínky ta dečka a u Tomáška ten polštářek.

P: To zvířátko.

T: # Jo, ten objekt se, to už jsme taky říkali, že se časem obměnil, vzpomenete si, jak se teda u každého dítěte měnil, ten jeho přechodový objekt?

P: Tak u Karolínky vůbec, to je furt ta deka jakoby. Akorát, že jednou jsem měla tu tendenci koupit větší, že byla metrová pak byla metr dvacet.

T: Jo. Tak další otázka je, jak ten předmět dítě používá, jak si s ním hraje. Takže Tomášek jenom čuchal k rukávu, ten si s ním nějak víc nehrál a Karolínka se taky jenom balila do dečky, a taky vlastně to nebyla žádná hračka.

P: No, jo.

T: # Musí mít ten předmět dítě neustále u sebe?

P: No jako víceméně jen jo, ale když se zapomene prostě, když spí u babičky a náhodou to nevemem, tak vim, že s tím jako úplně, jako frflaj zase, že to nemaj, ale určitě babička je víc než hadr, takže.../smích

P: Takže našťestí to jde přebýt ale, když někam jedeme, tak to s sebou prostě bereme, a když to někde zafláká, jako když si to přes den někam ráno si to odnese třeba k televizi s sebou, a pak to nemůže najít, tak to večer hledá, a tak bez toho usínat nebudem, no. Takže jako jo, potřebujou to.

T: # Takže # ten předmět dítě vyžaduje především při spaní.

P: Při spaní, hm.

T: # Kdy na něj zapomíná, na ten předmět?

P: # Jako v průběhu dne?

T: Hm.

P: No, v podstatě jakmile začne už cokoliv dělat, tak už na něj ...

T: Tak už na něj nemyslí a zase ho potřebuje až večer.

P: No, no.

T: Hm. takže ho teď už ani nenosí do školky nebo nosí si ho na spaní do školky se sebou?

P: Ne,ne.

T: Takže na spaní do školky si ho taky nenosí.

T: Ale ze začátku jste říkala, že si nosily.

P: Toho čuchálka jsme měli dva, jednoho doma, jednoho jsme nechávali ve školce.

T: Aha a Karolínka jí sem potřebovala tu deku?

P: Ne.

T: Ne, ta jí nevyžadovala vůbec.

P: Ne.

T: # Jak dítě reaguje, pokud s tím předmětem manipuluje někdo jiný?

P: No, tak...

T: Nebo kdo si ho může půjčit? Úplně kdokoli si může tu hračku nebo ten předmět půjčit?

P: No, jo.

T: Není s tím problém.

P: Ne.

T: # Když by dítě nemohlo mít večer ten předmět u sebe, tak jak bude reagovat?

P: No, asi možná by se Karolínka, jako rozbulela po čase a Tomášek by usnul úplně v klidu. To je prostě asi je to v něm ten kluk, jako že už se tak pře to... Že to asi Tomášek nebude řešit. Karolínka by to třeba a třeba by chtěla, abych u ní seděla. Myslím si, že by pak usnula prostě a byl by klid taky.

T: # Dokáže si dítě ve vypjatý situaci díky přechodovému objektu uklidnit? A jak to dělá? Když je nějaká stresující situace, tak jestli ten předmět pomůže?

P: Hm. Když já si jako neuvědomuju, že by byly jako nějaký v nějakým stresu a když by byly tady ve stresu jako mimo ve škole nebo ve školce, tak si taky myslím, že vůbec nejsou. Tomášek měl být, jako nějaký smutnější, když mu teď odešel kamarád do školy, ale určitě jsem to na něm doma nezpozorovala, že by jako chtěl něco, to ne to on se už asi i styděl, takže u Tomáška bych to neřešila. A u Karolinky, no a já nemyslím si, neznám je prostě že by byly nějakým stresu. Asi to úplně neumím představit v čem by měly být ve stresu, nic nemusí prostě. /smích

P: Jo jako, úplně v pohodě. Asi, no. Ale, asi by je to možná uklidnilo, jasně. Když je jim špatně. Dejme tomu stres je třeba když je jim špatně, tak určitě si to berou k sobě.

T: Takže si ho, jako pomazlí nebo se do tý deky třeba balila Karolínka?

P: # To si myslím, že si to hodí třeba na záda, ale spíš si to už dělá z toho chumle.

T: Hm. Dobře.

T: # Měla jste vy sama a přechodovej objekt?

P: No, já jsem nad tím přemejšlela, ale prostě si myslím, že ne. Měla jsem takovýho plyšáka, nějakýho jezevčíka. A já jsem měla přechodovej objekt prostě svojí maminku. Takže, to prostě byl pro mě, si myslím tak do 10 let, objekt kterej jsem potřebovala furt mít u sebe a toho mi koupila mamka, že jo, toho plyšáka, takže jsem ho musela milovat, že jo. No, a tak úplně vim, ale nepamatuju si, my jsme taky nikam nejezdili, ale když už třeba na chatu, tak si myslím, že jsem to s sebou vůbec nepotřebovala. Že jsem asi neměla nic. Můj Brácha měl polštářek a ten drbal, rohy. Byly úplně rozdrbaný. To si nemusíte, a to je jedno, to potřeboval jakékoli polštář rozdrbat prostě. Tak ten má nějaký takovej ten.

T: To je spíš rituál přechodovej.

P: Hm.

T: To taky může bejt.

P: Možná nějakou věc, ale že bychom měli to ne.

T: # A jak se uklidňujete sama sebe, když jste rozrušená?

P: Já se modlím.

T: Jo? Dobře. To, taky může bejt.

P: A dechám. Dneska už jako, to je taková jediná víra. /smích

P: Takže asi se modlím pak. A že bych měla nějakou věc možná, no asi ne. Asi takhle ne. Fakt se člověk obrátí asi na toho Boha, no. A dejchat do břicha. Jóga. To je jediný co umím z ní, no. Venku, možný, jít se projít do lesa, ale to prostě nikdy nejdu sama, takže zase s těmi dětma.

T: Takže nějaká lehká relaxace. Hm.

T: A vnímala jste, že byste byl vy sama někdy přechodovým objektem pro děti?

P: No, já si právě myslím, že asi ne, že i když jsem s nima a asi oni maj možná tu jistotu, že jsem s ním a vlastně neustále. Málokdy nahrazená, ale když už jsem s nima bejt nemusela, tak mě jako nepostrádaly, jak u našich. Tak nikdy nebyl takový ty jo, že jsem si myslela, že bude mamka volat, že nemůžou usnout, tak to se nikdy nestalo.

T: A to tam s sebou vozily ty hračky nebo ty přechodový objekty?

P: Jo, to tam s sebou měli.

T: Hm.

P: Takže asi si myslím, že ne. Že asi ne, nevnímala jsem se tak.

T: Dobře, tak jo, tak děkuju za rozhovor. To je všechno.

P: Tak to bylo dobrý.

Rozhovor 2

T: Tak a můžeme tedy začít první otázkou. Kolik vám je let a jaké je vaše nejvyšší dosažené vzdělání?

P: Tak mně je čtyřicet dva let a vzdělání mám základní.

T: Hm.

P: Základní no, žádný lepší.

T: Hm. Dobře. Kolik let je Anežce?

P: Čtyři.

T: Vyrůstala jste vy i otec dítěte na vesnici nebo ve městě?

P: Spíš na vesnici.

T: Oba. Hm. Má dítě nějaké sourozence další?

P: Má. Má, má bráchu má. Staršího.

T: A kolik je bráchovi let?

P: Devatenáct.

T: Hm. Jak dítě prožívalo...

T: Jo a to Anežka je mladší, že jo, takže vaše těhotenství další nijak nevnímala.

T: Jaké bylo těhotenství a porod u Anežky? Byly tam nějaké komplikace?

P: Nebyly.

T: Takže v pořádku všechno?

P: Bylo to všechno, bylo to lepší než při tom prvním.

T: Jo? Ani komplikace žádný při porodu?

P: Ne.

T: Všechno v pořádku. Měla Anežka nějaké onemocnění vážnější v raném věku?

P: Ne, ne. Doufám, že ne teda.

T: Jo. To samozřejmě obě doufáme, že už ani nic nenastane. /smích

T: Kojila jste Anežku?

P: Kojila?

T: A jak dlouho jste ji kojila?

P: Čtyři měsíce.

T: Hm. A měly i vaše, tedy váš syn, taky ten přechodový objekt? Jestli si vzpomenete?

P: Jako v čom, jako přechodovej objekt?

T: Hm. Jestli taky měl nějakou takovouhle hračku nebo nějakou věc, kterou opakoval, když...

P: Ty krásó, je to devatenáct let, že jo.

T: Hm. No.

P: Já mám za to, že on, ne. Ne, ne, že on plyšáky takhle neměl. On teda měl dlouho dudlíka.

T: No, tak dudlíky taky jsou důležitý.

P: No to jsme mu, to byl boj velkej.

T: Hm. A nevzpomenete si potom, když jste mu vzali potom ten třeba dudlík, tak...

P: Myslím, že to vzal jakoby na pohodu. Že to nebylo žádný...

T: Že už to pak za nic nevyměnil, za žádněj polštář.

P: Ne, ne, ne. Možná, že si ještě vzpomenu, ale už je to dlouho.

T: To je jasný, tak kdybyste si vzpomněla, tak určitě se k tomu můžeme vrátit. Tak a teď se vrátíme zpátky k Anežce. Měla teda Anežka nějakěj dudlík nebo plenku nebo něco jinýho ještě kromě tady tý kočky.

P: Ne, ne, ne. Dudlík jsme jí vzali, jakmile jí vyrostly zuby.

T: Hm.

P: Tak pak se jako by upnula na tu kočičku, na toho plyšáka, ale nemá tam nic, na čem by byla fixovaná nebo závislá, ne.

T: Jo. Když říkáte, že jí, když jí vyrostly zuby, v tak zhruba to bylo?

P: Já si myslím, že ve třech letech už měla všechny zuby, ve dvou a půl letech určitě už, jako jsme nedávaly.

T: Hm. A co se s ním stalo s tím dudlíkem?

P: Čert ho vzal.

T: Jo, čert ho vzal. Dobře. /smích

T: A jak často byla Anežka hlídána nějakou jinou osobou než vámi nebo manželem. Třeba babičkama nebo tak.

P: Jak často?

T: Hm. Já si...

P: No.

T: Jestli vůbec vlastně?

P: No, hlídaj furt.

T: Hm. A od kdy? Od jakýho věku?

P: Od narození v podstatě.

T: Od narození. Hm.

P: Protože my bydlíme v jednom baráku. A někdy se stalo, že někam musíte ject nebo k lékaři. Jo, takže hlídaj v podstatě furt, protože my musíme pracovat.

T: Hm. A Anežka si tam třeba brala nejdřív tu hračku nebo to zvládala úplně bez ní?

P: No, myslím, že to, vždycky si nějakou vzala, ale nebylo to, jakoby, že by musela, jo. Většinou, tak jako, nebyla závislá, když byla bez ní tak byla...

T: Tak to zvládala. Hm.

T: Spala jste v noci v dosahu Anežky? Jestli, když se třeba Anežka v noci vzbudila, tak věděla, že vás tam má někde?

P: Spala s náma do dvou let v jedný místnosti teda, pak už, už jsme vlastně rušili jí, ona rušila nás, že jo, takže teď už spí samostatně. Už je to lepší.

T: Jo, takže...

T: Jaké máte nebo jste měly rituály před spaním, jestli nějaké máte, třeba čtení pohádek nebo...

P: Hm, čteme pohádky.

T: Hm. A vyžaduje Anežka vždycky nebo můžete klidně vynechat nějakou večer?

P: Ne, ona si to vyžaduje. Takže my to, ale máme teď, jakoby, že jí jeden večer čte tatínek a druhý večer já, takže ob den se, jakoby...

T: Střídáte.

P: Střídáme. A teď nastal takovej ten zlom, že ona chce číst nám. Takže my si sedneme do křesla a ona dělá, že čte a je to teda moc pěkný, jo. Jak si jako vymejší ty pohádky tam, tak teď to máme, jakoby otočený. Ona čte nám.

T: to je hezký. / smích Jak dlouho jste před nástupem # dítěte do školky byla doma? S Anežkou.

P: Já jsem byla, čtyři roky.

T: Hm.

P: Téměř.

T: Dobře. # Jakou byste řekla že má Anežka představivost, fantazii? Teď jste mluvila o těch pohádkách, tak asi, asi má? / smích

P: No, to nevím, jestli to dokážu popsat teda slovy. Za jedno jí není moc rozumět, protože ještě tu výslovnost a ty sykavky a tak, tam ještě furt moc jakoby nemá.

T: Hm.

P: Ale ona si, já nevím ona si strašně vymejší. To jsou takový, s pohádkama, s pohádkou se to snad nedá ani srovnat. Ona tam jakoby, ona vypráví to, co prožila přes den.

T: Hm.

P: To, co ve školce, takže ona to jakoby vloží do té knížky no, takže běhala venku se psem, ve školce Kristýnka a teď tady, jakoby jmenuje ty děti. Rozárka a tyhle ty kamarády. A to vloží do té knížky.

T: Vloží do toho, hm.

P: Takže je to zajímavý, že ona ten celodenní zážitek pak vkládá do té knížky.

T: Do nějakýho toho rámce té pohádky.

P: Do toho všeho, no.

T: Tak to je zajímavý. # A myslíte si vy o sobě, že jste kreativní, tvůrčí člověk? Nemusí to být vyloženě, spousta lidí si představí, že musí malovat, ale stačí já nevím #, focení nebo na zahrádce nějaký sázení stromků, kytěk, vázání kytic nebo háčkování nebo nějaký tanec, zpěv nebo nějaký koníček, jestli vás napadne kreativní, jestli máte.

P: Já teď, jako čtu.

T: Hm.

P: Jsem jakoby čtívej člověk. Čtu. To mě jakoby baví, ale není na to teď dost času, no. Bohužel.

T: Chápu.

P: Ale jinak jako práce asi venku, no.

T: Hm. Na zahradě taky.

T: Chodí Eliška do nějakého zájmového kroužku?

P: Ještě ne, ale máme to v plánu, ale vzhledem k té epidemii, teď to asi nepude, no.

T: A kam by tak potom mohla chodit?

P: Nevím, my jsme, ještě to nemáme jakoby probrány, že ona je teď taková, že # nevíme co by jí, jako by zajímalo. Ona teď ještě jakoby nemá, jakoby ten, že ... třeba Kristýnka, tak ta, jí zajímají ty koně. Ona jezdí na koni. Anežka se jich bojí, takže my furt jakoby tam nevíme, co bysme ještě jako... To nejde no, ještě se nějak jakoby ...

T: Takže zatím nemáte představu.

P: Nemám ještě představu u ní, protože ty její představy, ona je mění, no.

T: Mění, jasně.

P: No, takže to ještě nemáme daný.

T: A měla třeba Anežka už nějaký nápad kam by chtěla chodit? I když se jí to teda rychle mění.

P: No, my jsme se jí vlastně ještě ani nezeptali.

T: Aha. /smích

P: To mě vůbec jako nenapadlo se jí takhle jakoby zeptat. Ale to vůbec není marný, jako.

T: To nevadí.

P: No, to mě nenapadlo se jí zeptat. No, tak ještě na to přijdem.

T: Tak uvidíte, tak to ještě přijde.

T: # Má Anežka # třeba tihne, jako sama spontánně k nějaký tvůrčí aktivitě? To znamená, jestli jako se třeba zničehonic sama roztancuje nebo si chce malovat hodně nebo se rozzpívá sama. Něco do čeho jí jako nikdo nemusí říct, tady si teď sedni a maluj, ale že chce jako najednou sama.

P: To má to malování, to má to malování.

T: Hm.

P: A tancuje teda na každou muziku, co pustím doma. To je pravda, ale jako, je fakt, že jako sama od sebe. Vezme si omalovánky a jde si malovat. Tak to jo, to je pravda.

T: Od kolika let dítě používá moderní technologie? Tím myslím tablety, mobil, ale i třeba i televizi.

P: Nepoužívá.

T: Vůbec nekouká ani na pohádky?

P: Pohádky hodně málo.

T: Hodně málo.

P: Hm.

T: # Jo, tak jenom jestli byste třeba zvládla odhadnout, kolik # hodin za týden se třeba podívá na pohádku?

P: Tak denně je to tak hodina, o víkendech hlavně. V tejdnu s se to moc nestíhá. O víkendu. Já nejsem zastáncem moc týhletý technologie. # Hodinu, hodinu denně, tak. No, v sobotu v neděli hodinu denně, pak jí vyháníme ven a ona i jako sama, jo. Ona zkoukne jednu pohádku, která trvá já nevim, necelou hodinu a mamí já jdu ven. Jo, takže ono jí to jako, jak jsme na statku, tak ona tam se psama běhá a chce pomáhat na zahrádce a furt tam něco dělá, sbírá ořechy teď, jabka teď škubali, takže ona je spíš, jakoby do tý práce. Spíš něco dělá.

T: Takže vy sami vlatně nějak regulujete ten čas # na, strávený s těma technologiema.

P: Hm, tak.

T: I kdyby chtěla třeba dýl se podívat na pohádku, tak...

P: Ne, přes to prostě nejede vlak.

T: Hm. Dobře.

T: Kolik hodin v týdnu strávíte vy používáním tady těch technologií? Zase mobil se tam do toho počítá, tablet # ,televize.

P: Jo, jo. Mobil používám.

T: # A kdybyste to měla zase shrnout aspoň zhruba kolik je to hodin třeba za týden.

P: To mě nikdy nenapadlo počítat.

T: /smích. Jenom tak odhadem, zhruba.

P: Ty bláho já fakt, ale nevim. Nevim, tak když jsem v práci, tak ho nepoužívám, to je jasný. Za volantem se telefon nesmí používat, že jo. Takže, já nevim dvě hodiny denně, snad. Tak nějak by to vycházelo v smskách, zavolat, asi dvě hodiny denně.

T: Dobře. # Jak dítě reaguje, když mu nevyhovíte. Ještě jednou. Teď jsem se do toho zamotala.

Jak dítě reaguje, pokud mu na jeho žádost nedovolíte použít moderní technologie? To znamená tu televizi, když Anežce, když Anežka se chce koukat na pohádku a vy jí řeknete ne teď půjdeme dělat něco jinýho. Tak jak na to Anežka reaguje.

P: Jak kdy. Podle nálady. Někdy, když má takovou tu, že # jako každé zná, že nemáte náladu, tak si to někdy jakoby vyřvává, takovýto její já chci, ale nemá úspěch. Takže někdy to vezme jakože, achjo a jdu ven a někdy jako se vzteká, to je fakt. Ale stejně, jako tak i tak nemá úspěch. Takže většinou sklopí hlavu a musí poslechnout.

T: Tak další otázka je, má vaše dítě přechodový objekt nebo přechodový rituál a jaký má, jakou má podobu? Tak to už si už jsme říkali, že je to ta plyšová kočička, a že jí teda má. # Jedná se o jediný předmět dítěte anebo ho časem obměnilo. To už jsme vlastně taky řekli, že to byl nejdřív dudlík, a že potom #, co ho sebrali čerti, tak si našla kočičku, teda plyšovou.

P: No, plyšovou a tu má snad dokud bude držet.

T: A jak vlastně k té kočičce přišla? Jak ji získala?

P: My jsme jí to tenkrát, jsme byli na dovoleně i v Itálii a ona si jí tam koupila nebo viděla tam, tak se jí líbila. Ona celkově má jakoby i živý kočky ráda. No, furt je tahá, hladí, takže ona ty zvířátka má... psy a kočky, tíhne k nim více, no.

T: # Jak teda ten předmět používá? Hraje si s ním nebo jí jenom mazlí tu kočičku? Nebo jí jenom žmoulá tu pacičku?

P: Drží jí.

T: Drží jí.

P: Drží furt.

T: A občas jí žmoulá tu packu.

P: Občas jí takhle žmoulá tu packu.

T: Hm.

P: Ale má takový ty výkyvy někdy lítostivý, asi tak nazvala, že ona si jí jakoby veme a: „Maminko podívej ona je nyny ona... „A teď s ní jako s miminkem. A mně se třeba stalo, že jsem

vzala kočku a prosím tě tamhle to hod' do bedny. „Ne, nehaž s ní mámi to jí bude bolet.“ A teď ona s ní úplně tak jako, fakt jako by to bylo živý. Takže ona si jí takhle vezme jako miminko.

T: Takže je na ní opatrná. Je na ní něžná občas. Aha.

P: A to má takový ty chvíle, takový ty lítostivý a jsou dny, kdy takhle...

T: S ní hodí a víc jí kočička nezajímá.

P: Víc jí nezajímá, chvíli teda.

T: Aha. # Musí mít Anežka tu kočičku pořád u sebe?

P: Ne, ne. To už musí bejt, když si jí vezme ven. Většinou jí řeknu nech jí doma. Jo, že tam by se ti venku ušpinila nebo něco. Tak jí nechává doma.

T: Hm. a kdy tu kočičku vyžaduje Anežka?

P: Když je smutná. Když je smutná nebo když je nemocná. Když jí něco bolí, tak si jí jakoby vyžaduje.

T: A tady vy školce třeba při usnutí jí nemívá?

P: Hodně málo, občas.

T: Hodně málo. Hm.

T: Kdy na tu kočičku Anežka zapomíná? Kdy by si na ní vůbec nevzpomněla?

P: No, tak asi tady, ve školce bych řekla, že ve školce, jak se jakoby zabaví, tak si na ní nevzpomene. Spíš, když jde spát bych tak jako bych řekla, že přes den, dokud má zábavu a hraje si a má tu aktivitu, tak si na ní nevzpomene.

T: Hm. Takže jí potřebuje až večer na spaní.

P: Večer na spaní.

T: Hm. # Jak Anežka reaguje, když s tou kočičkou si hraje nebo nějak zachází někdo jiný? Kdo si jí vlastně může půjčit tu kočičku?

P: Nikdo.

T: Nikdo si jí nesmí půjčit.

P: Ne.

T: Ani když se třeba zeptá? Tak ji nepůjčí?

P: Na pár vteřin. Pochovej a dej.

T: Jo, takže s ní nikdo jako nijak... Nikdo cizí s ní rozhodně zacházet nesmí.

P: Nesmí.

T: A vám ji půjčí?

P: Jo.

T: Jenom na tu chvíli, ale.

P: Na tu chvíli, když jsem třeba smutná, nebo když jsem nemocná, tak ona za mnou přijde:

„Maminko ty jsi smutná, já ti půjčím kočičku.“

T: Aha. To je zajímavý.

T: # Jak vlastně Anežka reaguje, když tu kočičku potřebuje, třeba při tom spaní, ale nemůže jí mít u sebe zrovna?

P: Hledá.

T: Hledá jí.

P: Hm. Hledá a ptá se.

T: A usnula by třeba bez ní?

P: Usne. Usne bez ní. Také se stalo, že jsme někam odjeli a spala, spala u babičky a já jsem si vzpomněla třeba, ty jo, my jsme jí nedali tu kočičku ona bude řvát. Tak jsme volali k babičce a ona prosím tě ta už dávno spí. Usnula i bez kočičky úplně v pohodě. Ani si na ní nevzpomněla. Takže ono asi tam jde o to, kdy jí nebo jak si s ní jakoby s tou Anežkou zachází. Jestli se to nějak jakoby dokáže # jakoby v uvozovkách okecat, tak ona si na ní ani nevzpomene.

T: # A když je Anežka tedy v nějaký přesně vypjatý situaci nebo je smutná, tak se teda díky tý kočičce dokáže uklidnit?

P: No, já bych řekla, že jo, no tak my jako matky už to nebo já to na ní vidím, tak se snažím jakoby jí tu kočičku jakoby nahradit, jo, takže třeba přijdu anebo když se bouchne nebo něco, tak # jo.

T: Hm. Tak buď se uklidňuje díky vám anebo i ta kočička jí dokáže uklidnit. A co s tou kočičkou dělá, když se jako uklidňuje nebo když je jí smutno a potřebuje tu kočičku mít u sebe, tak jí teda mazlí a hladí jí tu pacičku.

P: Hm. Hladí jí tu pacičku.

T: Měla jste vy sama nějakou takovouhle hračku? Takovejhle přechdovej objekt?

P: Já jsem taky měla prej nějakýho plyšáka. Taky jsem měla něco. To vim, ale nevím jakou, to už fakt jako... to už mi asi nikdo nepoví, ale měla jsem, měla jsem plyšáka, ale nevím jakýho, nějakýho... medvídka. Už jsi vzpomínám medvídka. Medvídka jsem měla, takovýho vošuntělýho žlutýho ošmoulanýho. A toho jsem měla ještě pak, pak ještě jakoby i v dospělosti, ale už jako hozenýho, ale ten prej byl oblíbenej.

T: Hm. Dobře.

P: Tak asi...

T: Ne, no ono to má skoro každý dítě takhle, takže...

P: Každý dítě.

T: # Jak uklidňujete sama sebe, pokud jste rozrušená? Ted' v dospělosti.

P: Koušu si nehty.

T: /smích

P: Ne, spíš tou, spíš musím mít klid, zalezu si někam, vezmu si sluchátka, pustím si hudbu anebo jdu ven, když jsem jakoby, když vim, že bych jako by udělala něco špatnýho, co bych nechtěla, pak bych toho litovala, tak jdu radši ven.

T: Hm. Vnímala jste, že byste vy sama třeba byla pro Anežku nějakou dobu přechodovým objektem? že by Anežka se hodně držela vás nebo byla hodně fixovaná při kojení na vaše prso.

P: Ne. Neřekla bych.

T: Ne. Dobře. Tak jo, tak vám děkuju za rozhovor, to je všechno.

P: Už jo. Tak to je fajn.

Rozhovor 3

T: # Tak první otázka je, kolik je vám let a jaký máte nejvyšší dosažený vzdělání?

P: Tak mně je čtyřicet tři let a mám střední zdravotnickou školu. Rehabilitační pracovník.

T: S maturitou?

P: Ano.

T: Jo. # Kolik let je Daníkovi?

P: Pět a půl.

T: Hm.

P: Pět a, no bude mu šest v únoru.

T: # Vyrůstala jste vy i otec dítěte na venkově nebo ve městě?

P: Na venkově.

T: Hm. # Má dítě nějaké sourozence?

P: Ne.

T: # Jo. Takže vlastně žádný další těhotenství s váma neprožíval Daník. A jaký bylo vlastně vaše těhotenství a porod?

P: Hm. Těhotenství bylo fajnový. Řekla bych, že dobrý. Téměř bezproblémový. Těhotenství bylo #, oplodnění bylo umělým oplodněním, to možná by bylo zajímavý. A porod byl dlouhý, nechtělo, chtělo se mu ven, ale já ho nechtěla pustit, takže tam možná je nějaký problém, kterej sama nevím.

T: Hm. Takže byl porod obtížnej.

P: Porod byl dvacet čtyři a půl hodiny, ale pak šel přirozenou cestou.

T: Přirozeně.

P: Ale potřebovala jsem trošku pomoci, no.

T: # Měl Daník nějaký onemocnění v raném věku? Něco vážnějšího, něco co by ...

P: Hm. Tak jako klasicky, jako všichni jiný, tak nějak, kílů měl, operaci kílů před dvěma lety a má teďka, v raným, ptala jste se v raným věku, jo.

T: Hm. V raným.

P: Nějaký alergie.

T: Jo. Kojila jste ho?

P: Do dvaceti třech měsíců.

T: Hm.

P: A # měl, jo vlastně další děti nejsou, tak to je zbytečná otázka. # Měl, takže Daník neměl žádnéj dudlík nebo plenku nebo dečku nebo něco takovýho?

T: Hm. A jak...

P: Hráli jsme si, co mu pomáhalo, když byl v tenzi si vzpomínám a potřebovali jsme mu pomoci, tak vždycky přes třetí, jako v uvozovkách # věc, osobu. Hráli jsme si s prstama na malýho a velkýho vlka. A je zajímavý, že jsem poznala jednoho Němce, takový alternativce, který měli úplně, ale to samý. Že jsi hraju: „Hů malej vlku, velkej vlku, jak se máš?“ A tady to. A když jsem ho potřebovala, protože neměl klidný noce, měl je dost divoký, hodně plačtivý, hodně nevěděl, měl takový #, nedokázal se uklidnit. Byl jak někde úplně mimo, jo. A ten # vlk, ti vlci mu jako pomohli se vrátit # vlastně do přítomnosti nebo do toho uklidnění, do toho dobrý stavu, jo, do kterýho jsem ho potřebovala dostat, no.

T: Jo, takže vy...

P: Pak se zklidnil no.

T: Takže, když byl v noci neklidnej, tak jste mu vlastně svýma rukama hrála takovýhle divadlo a ...

P: Třeba jo. Nebylo to vždycky divadlo, ale ten vlk nám jako nebo když plakal, tak ti vlci, myslím si, nevím, jestli by si na tom teď vzpomněl. Myslím si, že ještě jo, už je to dlouho co jsme to praktikovali. Tak ty, malej a velkej vlk možná, že potom to můžeme spolu zkusit, jestli si na to vzpomene.

T: Jo, dobře. # Dudlík teda neměl, tak to je taky zbytečná otázka. Jak často je teda nebo bylo, byl Daník hlídanej jinou než pečovatelskou osobou? Tedy jinou osobou než...

P: Málo, téměř ne. Ale jo, párkrát, mamka si je vzala.

T: A od kolika tak let?

P: Hm, myslíte přes noc nebo přes den?

T: No, vlastně nejdříve i přes den a pak přes...

P: Přes den na pár hodin, a to fakt jenom na pár, kvůli práci tak to bylo od těch čtyřech jeho až potom nebo od třech, čtyřech, ale to bylo fakt minimálně. A teď tím, tou dobou, jaká je, tak byl opravdu zase málo, no.

T: Hm a přes noc?

P: Ale dokázal bejt třeba přes noc i tři dny pryč.

T: Hm. A od kolika?

P: Ale to bylo třeba dvakrát minulej rok.

T: Hm.

P: V pěti, v necelých pěti.

T: Dobře.

P: Ale to tam byly ještě i jeho sestřenice. Takže ne sám.

T: Jo, takže byl u babičky u dědy, ale byly tam ještě další děti.

P: Ano.

T: Hm. # Spala jste v noci v dosahu dítěte?

P: Spim do dneška.

T: Do dneška.

P: Už nespál, myslím si, že zvládne v pohodě spát ve svém pokojíčku, ale # v době korony # dostal škardeej ekzém, a to potřeboval mě mít u sebe, protože jsem ho ošetřovala přes noc a to se # to se podařilo zase dát už do pořádku, ale prostě nám se líbí ho mít v posteli, no. Dám mu vždy vybrat si chceš ty mi chceš do svého. Chci s váma, takže spí s náma, no.

T: Jo, takže je s váma nejen v místnosti, ale máte ho přímo v posteli #. /smích

P: No.

T: Ne, to je v pořádku já se jenom ptám, protože je to zajímavý.

P: V posteli, no. Ani jednomu z nás to nevadí, no.

T: Hm, takže jo. A svůj pokojíček teda už má, ale ...

P: Má, spal tam úplně v pohodě, když truceje, když se na sebe naštveme, řekne hele, já jdu spát do svého pokojíčku. Říkám supr, tak jako to není problém. Ale prostě v noci cejtím, že on jako je kontaktní, no. Anebo k ránu potom vždycky přišel, jo. Já mu dávám na výběr, jako to není že bych ho ...

T: # Jo, má Daník nějaký rituál nebo vy všichni společně, máte nějaký rituály před spaním? Někáký čtení pohádek nebo zpívání.

P: Čtu pohádky, ale pokud se nám protáhne televize, jo, že třeba chce ještě o jednu pohádku a nezvládnou to ukočírovat časově vaření, tohle, přípravy tak #, když nevypne televizi, tak jak chci, tak řeknu Daníku přijdeš o pohádku, o čtenou pohádku. On teda často si vybere televizi, což je pro mě blbý, protože radši bych mu pohádku přečetla, když už to řeknu. No anebo někdy nás prostě přemluví nebo pak ... je lepší prostě, mně se líbí v té posteli, když ...

T: Jo, takže mezi ty rituály vlastně v podstatě před spaním patří i, že se koukne na pohádku anebo že mu ji přečtete.

P: Ano, ano.

T: Hm. # Jak dlouho jste byla předtím než # Daník nastoupil do mateřské školy doma s nim?

P: Do čtyř let.

T: Hm, dobře. # Táhne on sám k nějaký tvůrčí aktivitě? To znamená, že aniž byste ho posadila ke kreslení, tak si tam třeba jde sednout, chce si ji sám kreslit nebo sám ...

P: Hm, málo, bylo to málo. Spíš pracovat. Spíš, má malej ponk, takže spíš hřebíkem zatloukat, zatloukat hřebíky krásně.

T: A to je taky tvůrčí...

P: Jako to vytvořil něco tam, furt by zatloukal, něco opravoval, zvedne traktor, něco by dělal, ale jako malování to u nás trošku pokulhává.

T: To nemusí být jenom malování.

P: Ale poslední dobou jde a pořád mi stříhá a tvoří srdce, jo. Nebo když má trošku, když něco potřebuje vyžehlit nebo tohle, tak nám... Nebo medajle nám dělal teďka poslední dobou, no. Srdíčka vystřihával.

T: Dobře. Od kolika let dítě používá moderní technologie? To znamená mobil, tablet, ale i televize.

P: Jo, televizi, kdysi jsem si přála, to jsem říkala, že snad v roce a půl vydrží tak dvě, tři minuty se dívat na Krtečka, což jsem strašně potřebovala, takže jsem ho fakt před tu televizi posadila, protože nevydržel u ničeho, furt jsem mu musela bejt za zadkem. Furt jsem ho měla. A teď tu televizi si hlídám, má ji ráno, aby se probral mi, tak nějak a potom večer, no, na ten Večerníček. A jinak telefon má skrz manžela víc, než bych si já přála. Když je s manželem a manžel potřebuje něco udělat tak Daník ho ukecá na nějakou pohádku přes telefon. Jinak já to v telefonu nemám, takže u mě nic. Takže se mnou vlastně vůbec nic, takže párkrát, třeba do měsíce, že od Petra, ale umí s ním dobře, to, co potřebuje, tak ...

T: A kolik tak hodin byste zhruba odhadla, že za tejdén s tady těma pohádkama nebo na tom telefonu Daník stráví?

P: S pohádkama?

T: No s těma moderníma technologiema.

P: S tou televizou. Hele s tou televizí docela bych řekla za ten tejdén dost. Dejme tomu, že je to denně hodina a půl. Možná i dvě. Jo večer než se to, tak běží, nezapínám ji záměrně. O víkendu jsme jí třeba neměli téměř vůbec, jo. No, ale s tím telefonem, to není jako, on si sám nabije on má takový autíčko na elektriku, on si vyndá baterku zapojí si jí do baterky, jo zapojí si jí do nabíječky, to samý už si dnes obstará takový ty svoje hračky na dálkový ovládání, baví ho prostě, vymění baterky jo, někde tamhle to prostě, jo. S elektronickou tužkou si teď taky hrál hezky, ale jako ta telka dvě, ale jinak když bych měla říct s telefonem, tak třeba nula, za ten tejdén.

T: Takže #, teď už jste to vlastně nepřímo řekla, jestli regulujete čas, který s těmito technologiemi dítě tráví?

P: Jo, jo. To hrozně krade děti, jeho duši mi přijde, to prostě on je úplnej mimoň pak, když kouká, tak já mu jenom něco řeknu a nic, ale jsem to já kdo mu to dovolil.

T: Dobře.

P: Ale jsme furt part'áci, takže pořád mami, mami...

T: Hm, jasný. Kolik hodin v týdnu strávíte vy používáním přesně televize, mobilu nebo tabletu?

P: Televize # mobilu docela dost, z práce, co řeším nebo potom alespoň abych nějak neztratila kontakt.

T: A kdybyste to měla shrnout třeba v těch hodinách za týden aspoň zhruba nebo za den?

P: Já televizi téměř jako denně nic, protože jdu spát večer padnu, jestli třeba hod'ku večer si dám nějakej film s Petrem jednou prostě za tejdén. S mobilem, to nevím, no. Večer koukám na internet, no. Tak to jsem schopná i hodinu šmejdit na telefonu. Když si lehnu do postele nebo skoro když si právě sednu, ani televizi nemívám, jen ty zprávy, no.

T: Jo. Jak Daník reaguje, když na jeho mu žádost nedovolíte, použít nebo koukat se na ty pohádky?

P: Koukat se na pohádky? Je smutnej, je vzteklej, no. Jako vyžaduje to. Tak se snažim # televize mi pomáhá dosáhnout některých věcí, musím takticky. Pojd' se nejdřív vykoupat, pak se budeš moct zapnout televizi. V mezičase, kdy je reklama, teď si vyčistíš, po týhle pohádce, připravuju ho na to, po týhle pohádce si vyčistíš zuby jinak televizi vypnu a tohle. To samý neoblíkáš se, tak fajn, tak jsem šla a vypla jsem mu jí a on se obleče na to tata. Je pravda, že on fakt kouká na televizi a je úplně v transu, vtáhne ho to do toho příběhu a je pravda, že spoustu věcí zná, a i jak by vyrobil a udělal právě skrz tu, má své oblíbený nějaký pohádky a přes ty potom to.

T: Dobře. Má vaše dítě přechodový objekt nebo přechodový rituál? To jsme vlastně říkali, že je vlastně takový trochu nespecifikovatelný, že má ty látky měkký rád.

P: Líbí se mu, aby... Má, vím, co mu vysloveně dobře dělá, jsou měkký takový ty plyšový látky nebo na polštáři, já mám takovou mikinu. To mu jako dělá hodně dobře. Má rád i deku z určitý strany, jo. Se do ní zavrtat, rád se pak svlíkne do naha a jenom ten kontakt, ten sametovej kontakt s tím materiálem mu dělá dobře. No, ale jinak vlastně ani dudlík neměl ani žádnýho supr

oblíbeného plyšáčka. Teď usíná s krokodýlem od zimy, toho má rád a teď jsme koupili # chtěl lvíčka, jako malýho takovýho, malinkatý ho, jako mládě lvíčka, tak to se mu taky líbí.

T: A má ten krokodýl a ten lvíček třeba jako podobnou látku?

P: Jo, to mají. no, podobnou. Určitě je jako měkkej, měkoučkej, no. Dobře se drží. Usíná s tím, ale když ho nenajde v posteli, no jo, řekne si, ale taky zapomene. Není to jako úplně, no. Spíš chce, má rád čištění uší. To je jeho denní rituál, o kterej si říká.

T: A na ten si vzpomene vždycky třeba vždycky před tím spaním?

P: Ne, před spaním ne, když chce buď protáhnout usínání nebo já mu řeknu hele, tak už běž do postele, konečně jdi do postele a já ti vyčistím ouška. A pak mi jde do té postele, jo třeba. Jestli mi pak usne nebo jestli schválně zase na mě něco nezkouší, jako ten, to příjemný je mu hodně.

T: Jo, jo, takže s ním kromě té pohádky, že ještě...

P: Jo, to čištění oušek, jo nebo má rád masáž, i jeho masáž ten kontakt.

T: Hm, má rád kontakt, dotyk.

P: Je kontaktní, hodně je kontaktní. I si myslím že s dětmi, koho má rád, tak tomu dá jen tak hubana, jo a třeba obejmout nebo ženský plácá po zadku i kluky, jako je takovej. /smích

T: # Takže vlastně nemá úplně specifikovanej objekt #, ale neměnil to třeba časem nebo jako mění tadyty, # je to furt stejnej rituál, furt stejný látky jako, neměnilo se to nějak časem?

P: Tak úplně o látkách to vlastně nebylo tohleto. On to měl, když usínal, tak potřeboval kontakt, pomoc s usínáním, tak jsme využili všechny rady, jakože vysavač, houpání, kontakt s mámou, že jo, kojení. Kojení bylo taky potom vlastně jsem skončila kojit, protože to prso vyžadoval pořád a já už jsem byla úplně vyřízená. Nebo v noci mi šahal na řetízek. Pořád a dával si ho do pusy, ne tenhle, měla jsem ještě, takovou Madonku mám. A ten prostě pořád, až jsem si musela sundat řetízek, protože mně to pak už hodně vadilo, jo. No a pořád nohy potřebuje si dát ke mně, pode mě. Takže takový ...

T: Takže je to spíš, tak jako byste byla vy...

P: No, ale je v pohodě, když se rozhodne spát sám v pokojíčku. Tak spí.

T: Tak není problém.

P: Netrpí, že spí v pokojíčku a že není u nás v posteli. Jo #.

T: Takže vlastně jste spíš takovým přechodovým objektem hlavně vy.

P: Já.

T: Hm. # No. Jak často vás musí mít jako u sebe? Cejtíte, že jste jako hodně požadovaná?

P: My jsme s manželem asi ty jeho nejdůležitější dvě osoby. On jako, když chce teda k babičce, musím mu slíbit, počítáme dny, babička se snaží, že jo, všechno, ale je lepší, když jsou tam ty sestřenice. Ale #, teď nevím, co jsem chtěla říct. Prostě jo, musí mě mít na to usínání, prostě řekne hele tat'ko, zavolej mamku, jo. Spíš ho uspím já, ale trénujeme, aby prostě mužskej taky uspal, jak není moc doma, tak to je na mě, no. A nakonec ho babička uspí, třeba ho uspala nakonec líp jak já. Jo.

T: Hm. A použila k tomu třeba nějaký ty měkký látky?

P: Ne. prostě nebyla jsem, tak... Ne to ne.

T: Ne, ne, nepotřeboval to tak.

P: Prostě pohádku viděl a věděl, že musí spát. Já si myslím, že jsem to prostě jako já, opravdu jak jste to řekla. Hm.

T: # Jsou nějaký situace, kdy # úplně třeba jako zapomíná, jako na vás jako na ten objekt, že jako se do něčeho tak ponoří, že # vás jako v tu chvíli nevyžaduje u sebe?

P: Když má třeba toho tátu jako zrovna, že spolu pečou nějaký chujoviny v tý posteli, řádí nebo něco, tak to mě nepotřebuje, ale stejně ten dotek, vždycky si řekne pak o mně, ale to možná jak prodlužují to napít vyčurat, jeho potřebují protáhnout to jít spát #.

T: # Pak další otázka je, ono teď se to trochu komplikuje tím, že jste to vy. Protože, mám # ...

P: Nevím, třeba to nejsem já.

T: No, ale vypadá to tak zatím, no. Pokud #, když bysme se teda zaměřili na vás ...

P: Prsa. Šahá mi na prsa.

T: No ty prsa jsou taky důležitý.

P: Jo, prostě on mi šahá na prsa, on mi ještě před pár měsíci si jenom zkusil jako cucnout.

T: Hm.

P: Ale přitom ví že je velkej, že už z toho nic nebude, ale zkouší to. Nebo mi šahal prostě pod tričko jenom, tak se taky jako uklidňoval nebo mu to dělalo dobře tak.

T: Jo, jo. To taky jako může bejt. # Když vás nemůže nebo # nemůže mít v tý tenzi nebo jako potřebě u sebe, tak jak Daník reaguje?

P: To je spíš vždycky, když se pohádáme a já jsem na něj naštvaná. To spíš to, protože já pak řádím a Daník je, jo zoufalej, no. Plače, no a uráží se, dělá fóry jako jde a zavře se prostě do tohodle, a když je to s vyhocenější situace, že fakt jsem jako že křičím a se zlobim, on ví že tu chybu udělal, tak pak jako mami promiň, promiň. Tak se pak musim jako si říct, abych na něm nezanechala nějaký stopy. Taky jsem divoch, no. Zkouší to.

T: No. /smích

T: Dobře. Dokáže se dítě v tady tý nějaký vypjatý situaci díky tomu přechodovému objektu, kterým jste zřejmě vy nebo vaše prso, tak jako uklidnit? A jak to vlastně dělá? Jak se uklidňuje prostřednictvím tady toho?

P: Nic, obejmeme se.

T: Obejmete se, je u vás.

P: Jo, obejmem se, chytíme se za ruku, to je každý ráno, než jedeme do školky, to je prostě vždycky trošku stres nebo ne vždycky, ale často. Jo, ale pak prostě obejmutí, vezmutí za ruku, prostě jenom kontakt a vypovídání, to říci si.

T: Takže ho uklidňuje vlastně ten fyzickej kontakt s váma a i vlastně...

P: Jo, on vždycky řekne, pojď mamko, udobříme se a a roztáhne ruce. Hm.

T: # Měla jste vy přechodovej objekt? Jako takovouhle hračku?

P: Cucala jsem si palec. Dlouho ještě na základce. To pak přešlo. Asi. Kousala jsem si nehty, ale to není k tomu, že jo. Přechodovej na uklidnění myslíte.

T: No na uklidnění, jsou to většinou náky...

P: Musela jsem spát s palcem.

T: No, přesně, ty palce jsou to, dudlíky, palce.

P: Ani nevim, jestli jsem měla dudlík. Ale prostě palec jsem si cucala, to vim.

T: Jak uklidňujete sama sebe, když jste rozrušená teď jako dospělá?

P: Asi se dobře najím. Když už jsem vykřičená, tak prostě já nevím. Já nevím.

T: No, když jste přesně v nějaký emoční nepohodě, nemusí to bejt zrovna vztek, ale může to bejt stres nebo únava nebo... Abyste se jako dostala zase zpátky do tý pohody.

P: Dělá mi dobře, když jsme stavěli nebo když je něco, tak mi dělá dobře se dobře najíst, udělat si nějakou dobrotu černé třeba úplně zdravou. A jeho sednout si a říct si ... jako, když jsou nějaký zase jiný situace takový škaredý tak samozřejmě obětí.

T: Takže vás uklidní i blízkost nějaký další osoby.

P: Jo, vypovídat se. Že když mám jó nějakou trabli, tak mám rezervu, no, vypovídat, vydat to ze sebe.

T: Jo a tady je vlastně otázka, kterou jsme zodpověděly. Vnímala jste, že byste byla pro dítě přechodovým objektem vy sama? Což jsme se vlastně shodly, že jste hlavně v podstatě přechodovým objektem vy.

P: Jo a bejt venku, příroda mě úplně dělá dobře. Ani ne tak sport, ale jako bejt venku, no. Práce.

T: Hm. Nějaká manuální? Prostě něco, u čeho nemusíte přemýšlet?

P: Hm.

T: Jo, tak to je všechno, děkuju moc.

P: Jo? Tak dobrý. /smích

Rozhovor 4

T: Tak první otázka je, kolik je vám let a jaké je vaše nejvyšší # dosažené vzdělání?

P: Tak je mi třicet šest let a jsem pouze vyučená.

T: # Kolik let je vašemu dítěti a teď nevím, tady je...

P: Tady je mladší, pět let.

T: Jo, jo. Ještě jméno mi prosím...

P: Lukáš.

T: Jo. # Vyrůstala jste vy i otec dítěte na venkově nebo ve městě?

P: Ve městě. No, skoro vlastně, manžel taky.

T: Má dítě nějaké sourozence a kolik jim je let?

P: Ano #, mladší, má staršího bratra, deset let.

T: Hm. # Jak...

T: Jo, a to si vlastně, má staršího, takže to vlastně vaše těhotenství nestihl teda.

P: To starší.

T: No, teď se bavíme o Lukáškově, teď se bavíme o tom Lukáškově, takže ten vlastně vás jako by těhotnou nestihl.

P: Ne.

T: Jasný. Tak to se ho netýká.

T: # Jaké bylo těhotenství a porod s Lukáškem? Byly tam nějaké komplikace?

P: Ne, bylo všechno bezproblémový, žádný dramatický to nebylo. Bylo to rychlý, takže to bylo v pořádku.

T: Hm. A těhotenství, taky proběhlo...

P: Taky v pořádku. Přirozeně zdravěj člověk, takže všechno v pořádku.

T: Bylo nějaký onemocnění v raném věku toho dítěte? Něco důležitýho? Jako zásadnějšího?

P: U Lukáška ne.

T: # Kojila jste?

P: Ano.

T: A jestli jo, tak jak dlouho?

P: Kojila jsem a kojila jsem do roka.

T: Hm. # Má ten sourozenec nebo měl # nějaký přechdovej objekt nebo se taky u něj nic nenašlo?

P: Bavíme se pořád o Lukáškově?

T: # Ne, o sourozenci teď Lukáškově.

P: Ne, ani jeden z nich teda. Ne, taky ne. Vyloženě nic co by s sebou tahali.

T: Hm. # Takže, když se vrátíme k tomu Lukáškově, tak Lukášek měl dudlík nebo nějakou plenku?

P: Ano.

T: Jo, dudlík měl a # jak vlastně, kam se ten dudlík potom ztratil?

P: Přirozeně sám odešel a kdykoliv na něj natrefil, odložil ho, už ho nepotřeboval, takovým jako by příjemným způsobem bych řekla, sám se jako...

T: Takže jste ho... Nemuseli ho třeba vzít čerti nebo něco takovýho. Takže on sám si od něj jako odešel a ...

P: My jsme tomu pomohli, ale ne nikterak jakoby dramaticky.

T: Jo a jak jste tomu pomáhali?

P: Já už si to nepamatuju.

T: Jo.

P: Ale zřejmě nějak, jako s tím starším, schovával se, vyndával se opravdu jenom, když byl nutnej, ale nikdy to nebylo tak, že by ho nikdy nepotkali, jo. Vždycky bylo možnost, že po nějaký době se někde objevil, zase ho třeba chvíli měl, ale pak většinou už jako ho nepotřeboval. Zjistil, že už to nepotřebuje. Sám si k tomu došel.

T: A kdy ho potřeboval ten dudlík?

P: Vlastně dudlíček byl kvůli tomu, aby nechtěl prso, aby tam to kojení se prodlužovalo a vlastně na spánek. Co ty děti potřebují.

T: Ale zvládal teda usnout i bez dudlíku?

P: Jo. Nebyl jako vyloženě závislej, hm.

T: Takže kdybyste ... A kdy ten dudlík tak jako vyžadoval, teda?

P: No, tak to je, když je dítě malý, tak do kočáru, takový ty situace jako už teď buď ticho, tady máš dudlík, cucej si, jo. Takže takový to běžný. Pak, když byl starší, tak #, když byl starší tak spíš takový z principu si strčit něco do pusy, když není prst, tak ten dudlík, jakože běžně prostě doma ho měl, ale ne nějak moc dlouho. Tam prostě opravdu sám odešel tak nějak přirozeně. Ani jsme to moc, jako neřešili. U toho staršího se to řešilo.

T: Hm a v kolika letech vlastně odešel tady u Lukáška ten dudlík?

P: No ono, já jsem vlastně kolem toho roka přestala kojít a vlastně ten dudlík, tak nějak souběžně s tím prostě odešel. On neměl žádný trvalej návyk, takže nebyl s tím problém.

T: To je zajímavý, že vlastně i s tím kojením vlastně se neupnul víc třeba na ten dudlík, ale že se ho vlastně pustil.

P: Ne, a já jsem ho chtěla vlastně kojít brzo přestat, protože on #, on to nepotřeboval, on hrozně rychle chtěl jíst a všechno, ale zase jeho zdravotní stav, on vlastně v tu dobu měl nedovyvinutej reflux a vracelo se mu jídlo do jícnu, takže bylo to takový docela komplikovaný a musela jsem ještě vydržet a chvilinku dýl kojít, ale ten dudlík prostě nebyl s ničím propojenej.

T: Hm, dobře. # Jak často byl Lukášek hlídanej jinou než pečovatelskou osobou? To znamená třeba babičkou nebo dědou. Ne vámi nebo ne manželem. Jestli nejdřív třeba na odpoledne pak i jako na noc, tak v kolika letech to tak bylo a jak často byl...

P: Tak s tím bratrem odcházeli, tak kolem roka. Jinou osobou než je manžel, tedy jo ještě?

T: Hm.

P: Tak potom roce. Po tom roce pomalinku začali hlídat, ale vždy jen třeba na jedno odpoledne nebo večer, jednu noc. Pak se to nabalovalo postupně a ...

T: Hm, takže tak od toho roku teda.

P: Přibližně roku, no.

T: Hm a to už bývali jako i přes noc u babičky?

P: Hm, ale já si myslím, že spíš ještě dýl, tak nějak. Já si to taky úplně přesně nepamatuju.

T: Stačí odhadem.

P: Jo, tak rok a půl. Jo, jakože kolem roku jsem od něho poprvý odjela já a nechala jsem je s manželem doma samotný. Tak to jako si pamatuju, ale jak to potom bylo s tou babičkou, to si úplně už nevybavuju.

T: Dobře, nevádí. # Spala jste v noci v dosahu dítěte? To znamená, jestli byl v jedné místnosti, když potřeboval Lukášek vás...

P: Pořád spí, hm.

T: Pořád s váma spí.

P: Hm. Ve své posteli. Od malinka spí, on potřebuje svůj klid. Svůj prostor.

T: Jo, takže s váma v posteli nespál, ale měl svojí nebo má svojí postel u vás v ložnici.

P: Ano. # Jako malinkatej občas s náma spal.

T: Hm. Jo, dobře. # Jaké jste měli anebo ještě máte rituály před usnutím toho dítěte? Lukáška, teda.

P: # Když byl maličkatej, tak jsme četli. To ho nebavilo, takže pak jsme prohlíželi obrázky. To ho taky dlouho nebavilo, takže spát se šlo tak, že se zhaslo, že jsme si povídali a postupně vlastně v tichosti se usnulo.

T: Hm, takže usínal u vás teda, že jste...

P: Když byl maličkatej, usínal se mnou v posteli, pak jsem ho přenášela a vlastně čím je starší, tím už potom zůstával ve své posteli. Postel měl nalepenou úplně u mé postele a postupně, jak už jsem měla pocit, že už má trošku tý samostatnosti, tak jsem jí jenom odšoupla. To zůstalo dodnes.

T: Hm, takže tam byly nějakou dobu pohádky, čtení a teď je to už jenom nějaký povídání, uklidnění vlastně před spaním.

P: No, popovídáme si co a jak. Ještě někdy měl za odměnu # telefon, že se mohl ještě chvíličku dívat třeba na YouTube na nějaký hezký pohádky, jednu před spaním nebo dvě a už opravdu jdeme spát a šli jsme spát.

T: # Jak dlouho jste byla před nástupem dítěte do mateřské školy doma s ním?

P: No, tři roky.

T: Tři roky, hm.

T: Jakou má podle vás Lukášek fantazii, představivost?

P: Výbornou. /smích

T: Jo.

P: Bujnou.

T: A na čem byste to třeba prezentovala?

P: No, on má pořád samý střilečky, autama pořád někde jezdí. Pořád vidí někde nějaký boje, jak by koho, s kým by se jakože popral, koho by zastřelil. Takže hodně jakoby zbraně, takový ty klučičí věci.

T: Takže si hraje třeba s klackama venku?

P: Jo, úplně v pohodě. Na kole jezdí jako na klacku, prostě takový. Má bujnou fantazii.

T: Hm. Myslíte si vy o sobě, že jste kreativní nebo tvůrčí člověk? Nemusí se tím myslet přímo třeba, spousta lidí si představí malíře, ale mě zajímá třeba i jako háčkování nebo na zahradě práce nějaká kreativní.

P: # Myslím si, že jsem v určitém slova smyslu kreativní.

T: A jak?

P: Chcete vědět v jakým?

T: No, jak byste to tak jako popsala?

P: # Dokážu si leccos zkonstruovat, sestrojít, zpracovat, vyrobit, stvořit, vymyslet. Takže je to takový od toho A až do Z. Celý náš dům, máme postavený nový dům, takže vlastně veškeré věci jsou na mně, včetně zahrady. Takže takový ty...

P: Mám firmičku novou, takže tam si zase musím vymýšlet sama svůj projekt, co jak udělat, aby to bylo dobře. Aby se to prodávalo, takže myslím si, že jsem. Ne nějak moc. /smích

T: A co jste tak naposled takhle kreativně vymyslela?

P: Naposled jsem ze dne na den šla dělat okrasnou zahradu. Takže jsem celý léto dělala dva měsíce okrasnou zahradu.

T: Hm, dobře. # Chodí Lukášek do nějakýho zájmovýho kroužku?

P: Ne.

T: Hm a ani nejeví třeba jako zájem o něco?

P: Chtěl by fotbal, ale je maličkej.

T: Jo. Jasně, jasně.

T: Táhne on sám k nějaký spontánně tvůrčí aktivitě? Tím se myslí, já nevím, třeba holčičky se samy seberou a jdou si tancovat nebo zpívat nebo si hrajou třeba na školu nebo nějaký divadlo hrajou. Vlastně to hraní # s těma klackama by se taky dalo brát.

P: Jako sám o sobě, Lukášek je od malička samostatný dítě. Velmi samostatnej. Od malinka mu říkáme malej i velkej. Takže on # nikdy neměl to dětský období, že by mě tahal za ruku a pojd' si se mnou hrát. On si uměl hrát sám. Takže on si vyhraje, on má svoje představy a prostě ten svůj svět. Takže ano, je nějakým způsobem sám sobě zaměřen na jakoukoliv...

T: Jasně, že si vždycky sám něco vymyslí.

P: Ano.

T: # Od kolika let Lukášek používá moderní technologie? Tím myslím od mobilu, tabletu, počítače až po televizi.

P: No, od mala. Od mala, ale tenhle mladší k tomu netáhne. Ten starší velmi. Tam se stala u nás nějaká chyba, že asi to bylo nějaký období víc než moc nebo víc než bysme si přáli a byl tam jakoby návyk. A u Lukáška se to nepodařilo, vůbec. Tam to prostě jako je, je, není, není. V pořádku všechno.

T: A kdybyste měla odhadnout, # kolik času # s tou televizí nebo s čímkoli takovýmhle Lukášek stráví? Třeba, když to dáme hodiny za týden? Tak kdybyste to... Nebo aspoň kolik hodin třeba za den, tak zhruba?

P: Jednu hodinu za týden. Maximálně dvě hodiny za týden. Jako rozhodně to není denní chléb. To vůbec ne.

T: A kouká se na televizi nebo...

P: Jo.

T: Jo.

P: Ale není televizní divák, on je to dítě, co je rádo venku.

T: Hm, takže tak jako spíš přesně jen tu pohádku, jak jste říkala před spaním nebo něco takovýho.

P: No, to ho nebaví. To už ho nebaví, to jsme četli jakoby dřív. Protože starší na to byl zvyklý.

T: Ne, ne. Já myslela koukat, jako jak jste říkala, že občas se podíváte spolu na You Tube na nějakou tu pohádku.

P: To dělá s nim manžel. To nemá se mnou.

T: To taky ne.

P: Hm. Já jsem ho zařadila do toho, ale se mnou to nemá, to měl vždycky s manželem tohle to. Ale když byl maličkatej, tak jsme to jako používali na to spaní. Občas.

T: Hm, dobře, dobře.

T: # Jo a vlastně nějaký mobil nebo něco takovýho, to nepoužívá?

P: # Máme doma jejich mobily, každej má jakoby svůj pracovní mobil, ve kterým mají ty hry a takový co to, takže když opravdu potřebuju, aby byl chvíli klid, tak jim to jakože dám. Ale není to denní chléb a není to ani moc často.

T: Takže ty mobily jsou u vás a vy je...

P: Půjčujeme.

T: Jo, půjčujete dětem. Jakoby nemají je k dispozici, že si můžou kdykoli...

P: Ne, pouze jakoby s dovolením.

T: Aha. Takže jinými slovy nějak regulujete čas, který děti tráví s tady těma technologiema.

P: Ano.

T: Jo, takže... Lukášek o to teda nejeví žádněj větší zájem, takže...

P: On by jevil, ale u nás jako ani není kdy. My buďto jsme pryč nebo jsme venku, takže není kdy.

T: # Dobře. Kolik hodin tak vy strávíte tady s těma moderníma technologiema? Odhadem za týden.

P: # Mnoho, mnoho. Mám vlastně v tom už dnes, mám tam kompletně celý servis včetně e-mailu, Excelu, prostě co potřebujete, World. Hrozný množství času.

T: Ale tak jako je to kvůli té práci u vás.

P: Kvůli práci, hm.

T: Takže hodně pracujete přes počítač.

P: Někdy mi to zabere třeba čtyři hodiny denně a někdy mi to zabere klidně osm hodin denně. Prostě záleží, kolik mám pracovních nabídek, kolik... Co vyřizuju, jak moc důležitý obchodní nabídky vyřizuju nebo kam zrovna jedeme.

T: Dobře, chápu.

T: # Jak Lukášek reaguje, pokud byste mu na jeho žádost nedovolila použít třeba tu televizi?

P: „Achjo.“ Bude smutnej. „Achjo.“

T: Bude smutnej. Nerozčiluje se?

P: Hm, prosí. Že by ještě jako, jestli bych si to nerozmyslela.

T: Aha.

P: Ne, nevzteká se, nekope do ničeho, ne. Nedělal to nikdy. Není to asi pro něj i opravdu takový to, že by to musel nutně mít. Není závislej, nikdy nebyl. Takže v pohodě, není, není.

T: A snažíte se mu třeba pak najít jako nějakou náhradní aktivitu nebo jako # nad tím on sám mávne rukou a jde si sám dělat něco?

P: Jde si sám do toho pokoje nebo za bráchou něco... Jenže ten se zase večer učí, takže on nemá úplně kam si zalézt, protože zase ten čas je s tím starším.

T: Hm, dobře. Tak jo, tak to je všechno, děkuji.

P: Jo? To bylo rychlý, super.

Rozhovor 5

T: Takže nosí si děti do školky hračky?

P: Ano, u nás ano.

T: A mají některé děti svojí oblíbenou hračku, která je významnější než ostatní?

P: Ve školce nebo svojí?

T: Tu svojí, kterou si přinesou, tak jestli je...

P: Ano.

T: Významnější i než tady ty hračky, který si sem přinesou, teda který jsou tady.

P: Ono je to ještě, že ti do toho skáču, ono je to spíš třeba na spaní. Že jsou na ní závislí na tý hračce.

T: Jo, takže si s ní nehrajou?

P: Ne, ale na spaní jí potřebují jinak to těžce nesou, když jí zapomenou nebo něco.

T: Hm. Takže si s tou hračkou teda nijak nehrajou? Nebo můžou si s ní i hrát jako v herně teda nebo během dne?

P: No, některý děti jo a některý si jí nosí vysloveně na spaní.

T: Hm, jo. Zacházejí s ní teda, což z toho plyne, jestli s ní zacházejí jiným způsobem než s těma ostatníma hračkama, který tady maj? Takže, když si jí vyberou na spaní, tak vlastně... Stane se třeba někdy, že by si vybraly, že by tady měly tu, že by si přinesly tu svojí hračku, ale vybraly si třeba nějakou tady místo ní?

P: Ano, ale jenom někteří.

T: Aha.

P: Někteří jsou závislí na své hračce, víceméně plyšákoví.

T: Takže se to... To je zajímavý, že se to fakt stane, že teda si přinesou tu svojí oblíbenou hračku, toho svýho plyšáka a jsou schopní ho jako odložit a vybrat si jinýho tady na spaní.

P: Ano, ale to jsou děti, který si nosí třeba #, já nevím každý týden jiný ho plyšáka oblíbenýho.

T: Jo, jo, takže to není vyloženě ten přechodovej objekt.

P: Že to není jedna jediná věc. Ale pak jsou děti, který celou školní docházku, byť jsou předškoláci mají pořád stejnou hračku. Je to plyšák a každý den s ním spí a nesmí zapomenout ve školce, protože doma by zase bez ní neusly.

T: A jsou to jenom plyšáci nebo je to i něco jinýho?

P: # Jako co se týče toho spaní, tak převážně plyšáci.

T: Hm a když převážně, tak něco jinýho tam ještě teda je na to spaní?

P: No, panenku třeba holky. Ale to je jako, tak to není pravidlem. To mají svůj týden, kdy mají panenku a prostě si s ní potřebuju spát.

T: Jasný. Kolik času teda v mateřský školce s tou hračkou svojí oblíbenou stráví? Teda ty děti, co mají tu jednu svojí oblíbenou hračku.

P: No, tak ty, co si jí přinesou třeba, tak jsou schopní jí mít celý den. Položí si jí třeba chvíli na poličku, ale táhnou si jí na procházku. My jim řekneme při svačince, že si dají hračky na poličku, že u svačinky jí mít nebudou, tak jí tam tedy také odloží, ale jsou tu zase takový děti, který si táhnou hračku i na procházku.

T: Hm. # Nastává problém, pokud dítě nemůže usínat s tou svojí hračkou?

P: No, my ho spíš ani tolik nemáme, to spíš, když si přinesou traktor, tak jim ho, že jo nedovolím vzít do toho, do ložnice. Tak to spíš diskutujem, řeknu: „Vyber si tady jinou hračku, víš že se s traktorama nespinká a to. Počká tady na poličce až se vzbudíš, už si s ním zase můžeš hrát.“ Takže úplně jako, že by plakali, to ne.

T: A stalo se teda někdy, že si nějaký to dítě, který si nosí tu hračku z domova, že by si jí zapomnělo a pak tady třeba neuslo?

P: Hm, to jo.

T: Takže jakoby tady ty děti, který mají takhle větší fixaci na tu svojí hračku, tak pak mají problém?

P: Hm, to pak opravdu třeba ty rodiče tu hračku přivezou, toho plyšáka přivezou, protože ví, že to dítě prostě bude zoufalý bez toho plyšáka.

T: Hm.

P: A to samý se mi stalo naopak, že jsem ještě uklízela a už jsem měla tedy zamčeno a zvonili na mě rodiče, protože si tu dotyčný nechal svého medvídka.

T: # Nastává problém, pokud teda nemůže mít dítě tu svojí oblíbenou hračku ve svojí blízkosti? Teď se teda budeme bavit o těch dětech, který jako jsou takhle fixovanější na ty svoje hračky.

P: # Já bych řekla že ani ne, protože jak se říká sejde z očí sejde z mysli. Spousta dětí si tu hračku odloží při, já nevím, výtvarné výchově nebo, tak si ji odloží na tu poličku a třeba si na ní vůbec nevzpomene. Naopak jí tu klidně nechá odloženou. Nikdy jí tu mají týden. Hrají si s ní, když ji vidí, když ji uvidí, a když si není vzpomenout. Ale když jsou zaměstnaný nebo mají jinou zábavu nebo tak vůbec si ani neuvědomí, že si něco do školky přinesli, třeba.

T: Hm a je pro ně důležitý, že na ty hračky vidí na tý poličce?

P: To asi jo, a hlavně si myslím, že je pro ně důležitý, že přesně ví, na kterou poličku se ty hračky dávaj #, že si ji mohou kdykoliv tedy dá se říct vzít, hrát si s ní anebo se na ní třeba jen dívaj při svačině, že jo.

T: # Půjčujou tady ty svoje oblíbený hračky, na který jsou fixovaný jiným dětem?

P: No, # takhle, bych řekla je to padesát na padesát. Někdo jí vůbec nechce půjčovat, někdo naopak ji přineseme se tím, většinou kluci, nějaký traktor nebo nějaký, protože jsou tu všichni zemědělci, že jo, tak ty se jakoby pochlubí, půjčí, ale za první na to dbáme my a za druhý i ty děti říkají, ale nesmíš mi jí rozbít. Že si na ní dávají větší pozor.

T: A nastávaj nějaký konflikty, když si chce někdo tu oblíbenou hračku, nějaký dítě půjčit a...

P: No, nastávají. Většinou # ty děti který si jí přinesou, tak bych řekla že chtějí určovat komu jí půjčí a komu ne. A pak už je tam takový jako a on mi jí nepůjčil a tenhle už ji měl. Takže pak to musíme drobet to, korigovat.

T: A jaká je míra kreativity u dětí s tím přechodovým objektem, s tou oblíbenou hračkou, na kterou jsou fixovaný, oproti dětem, který ten přechodovej objekt nemají?

P: Jakej je rozdíl?

T: Hm, jestli ti třeba přijde, že třeba jsou ty děti s přechodovým objektem kreativnější nebo naopak nejsou kreativnější? Kdyby si to tak jako mohla ...

P: Hm, já to já to vůbec tak ale nevidím, já to vidím spíš jako, že ty rodiče je naučí se na něco fixovat, aby se jim líp šlo z domova do školky a # neviděla bych rozdíl v tom, jestli kvůli tý hračce jsou nebo nejsou kreativní, to si myslím že je o temperamentu hodně nebo ...

T: Jo, jo, jako ne kvůli vyložení tý hračky, ale právě, jestli se ti jako osobnostně jako to dítě potom i jako s tou hračkou, ne že by to bylo způsobený tou hračkou, ale když si představíš ty děti, který mají tady ty hračky, tak jestli ti třeba, jestli by si dokázala říct, že jsou třeba obecně jako, já nevím víc nadaný v malování nebo víc se prostě vrhají do nějaký tvůrčí činnosti nebo naopak vůbec. Nebo, jestli se to vůbec nedá takhle říct.

P: No, podle naší školky to tak nevidím. Možná nějaký jedinec, že jako, je spíš jako takovej uzavřenější nebo prostě bere tu hračku v tu chvíli jako maminku. Jako že má únik, že se třeba pošmudlá anebo se jí drží, nechce jí položit, ale jako temperament nebo jako že by byl kreativnější, to se mi nezdá.

T: Hm. # V jakých situacích děti nejvíc hračku využívají? To už jsme taky trochu říkaly.

P: Já bych řekla, že hlavně ráno při tom příchodu, při tom oddělení od rodičů, že to vůbec nemusí si jí na poličku dávat, s tou si můžou až do svačinky hrát. A řekla bych, že je to období nejvíc, kdy lpí na tý hračce a vlastně jim pomáhá to odloučení od maminky. Na ten spánek taky, ale to už je individuální, protože někdo, jak říkám úplně zapomene, že tu hračku má a nechá jí na poličce. Někdo myslí na to, že si jí bere do tý postele úplně sám.

T: Hm, tak jo. Tak to je všechno, děkuji.

Rozhovor 6

T: Tak, první otázka je nosí děti do školky hračky?

P: Ano, nosí.

T: Jaký hračky si tam nosí?

P: # Plyšáky, k narozeninám, hračky, který chtějí ukázat dětem, hračky, který je baví i doma.

T: Takže tam nosí... Nosí některý děti pořád stejný hračky?

P: Některý dětí nosí pořád stejný hračky.

T: Hm, takže kromě toho, že chtějí přinést ukázat něco nového, něco, čím se chtějí pochlubit, tak tam jsou i...

P: Tak si nosí i hračky na spaní a hračky svoje oblíbený, který maj doma.

T: Hm, # takže bys řekla, že některé děti mají oblíbené hračky, které jsou pro ně významnější než ty ostatní?

P: Takový čtyři, pět dětí to tak má.

T: Hm. # Jak ty hračky vypadají?

P: Jsou to většinou ... tyhle hračky který nosí pořád? Tak jsou to plyšáci, který s nima spí doma v posteli, který s nima spí ve školce v posteli, mají je na lehátku a jsou to hračky většinou hrozně ušmudlaný #, a neraný. Už takový nepěkný.

T: Hm, # jak si s těma hračkama hrajou ve školce?

P: Ve školce, když přijdou do školky, tak je mají založený na polici, na kterou vidí v herně a pak si je dávají do postele. A většinou, většinou s těmahle plyšákama, co mají na spaní si nehrajou, ty si nosí do postele, ale když si přinesou hračku z domova, se kterou si chtějí hrát, tak s tou si hrajou.

T: A je pro ně důležitý, že jsou v tý herně na polici, kde na ně můžou vidět?

P: Jo, jo.

T: Jo, dobře.

T: # Zacházejí # s tady tou oblíbenou hračkou jiným způsobem než s těma ostatníma hračkama ve školce? Nebo, který si pak eventuelně ještě přinesou?

P: Jestli s nima zacházejí jinak? No, mají je na policiče, a když si je chce někdo půjčit, tak se musí dovolit, ale jinak s nima nezachází. Jako že by je potřebovali. To ne. Zajímavý je, že si je třeba půjčují, oni si s nima nehrajou s těmahle hračkama, který přinesou z domova, ale třeba, když si jdeme pustit pohádku, tak se zeptají, jestli může medvídek nebo opička nebo každý nosí něco svýho, jestli se s námi také může dívat na televizi. Tak si ji vezmou potom na klín. Ale většinou si jí jen přinesou, položí na poličku hrajou si s hračkama, co jsou školkové.

T: Hm, takže už je to nějaký naučený školkovéj rituál, že to takhle prostě funguje.

P: Hm, jo.

T: A když by přišlo nový dítě?

P: Během, v # době adaptace?

T: Hm.

P: No, tak v době adaptace # ty hračky pořád nosí s sebou, že i když si jde hrát s něčím, s nějakými kostičkami nebo s nějakou stavebnicí, tak si tu svoji hračku položí vedle sebe a nechá si jí tam.

T: A postupně se teda naučí...

P: Postupně se naučí, že si ji nechávají na policiče. A vlastně jen ta hračka čeká, než půjdou do postele. Nedávají si ji rovnou do postele, ale mají v herně, ale vlastně si s ní nehrajou.

T: Hm. Kolik času v mateřský škole se svojí hračkou stráví? To znamená, že více méně to spaní?

P: To spaní, To je ta hodina a půl. Nebo jo hodina a půl, od půl jedný do dvou.

T: Hm, takže děti se svými hračkami můžou usínat?

P: Můžou, když to jsou ty plyšáci a není to žádná...

T: Nastává u některých dětí problém, pokud by nemohly usínat s tou svojí hračkou?

P: # Ve školce, jako ve školce mají nabídku ještě jiných hraček, ale asi si dvou, třech dětí, u třech dětí by to byl problém. To byl problém, i když ji zapoměly ve školce tu hračku, tak byl problém doma při usínání jako večer. Takže si na to dávají pozor, aby jí tam nezapoměly. Ale zbytek, zbytek dětí ne.

T: A stalo se teda někdy, že by jí zapoměly donést si do školky a pak tam byl nějaký problém při usínání?

P: # Ne, ne. To vždycky vyřešíme. Ne.

T: A všechny...

P: Oni v té školce se chovají trošku jinak, takže jako že by se vztekaly nebo že by plakaly nebo že by nemohly usnout, to ne. Ptají se po této hračce, jsou třeba chvíličku smutní, ale nedochází k žádným těm reakcím, co jsem říkala.

T: Hm, dobře.

T: # Půjčují teda tady ty hračky jiným dětem?

P: Půjčují, ale musí se zeptat, ta polička, kde ty hračky mají, tak i ostatní děti ví, že jsou to hračky # druhých dětí z domova, takže si je nemohou půjčovat bez dovolení. A musí se zeptat, musí poprosit kamaráda, oni dobře ví cí ta hračka je, že i když já to nevím a ptám se cí je tahle hračka, tak oni mají naprosto přehled o tom cí to je, tak se musí zeptat. Dojdou za tím kamarádem nebo kamarádkou, zeptá se: „Mohu si půjčit tvého pejska?“ A většinou, většinou mu půjčí tu hračku.

T: Takže, nastávají nějaký konflikty, pokud # si chce tu oblíbenou hračku půjčit jiný dítě?

P: Když se zeptá, tak většinou ne. Protože já učím děti, že i když někdo nechce půjčit tu hračku, tak prostě si s ní hraje, tak jí nebude půjčovat druhému. No a když mu jí chce půjčit, tak mu jí půjčí, takže vlastně i to druhé dítě ví, že tu hračku nemusí vždy dostat, když o ní poprosí.

T: # Jaká je míra kreativity dětí s přechodovým objektem oproti těm, co přechodový objekt nemají?

P: Tak, když vezmu ty čtyři, pět nejvýraznějších dětí, který opravdu má jít o hračku ve školce nebo je to i plínka, no. Je tam dítě, který má plínku a usíná s plínkou bez té to nejde. Tak je to

různý, je to různý, jo. Ten jeden chlapeček, který je úplně nejvýraznější, který tam má tu svoji hračku s plyšovou, kterou tedy nedá z ruky, a i když mu rodiče chtěli koupit s novou, jedná se o opičku, a když měl dostat novou, protože tahle už je opravdu hrozná ta opička. Tak ne, ten to naprosto odmítá, má pořád tu jednu. Tak ten zrovna kreativní není, vůbec.

T: A ten tu opičku teda má, i když už není v adaptaci?

P: Jo.

T: Tak jí musí mít pořád u sebe?

P: Má jí pořád u sebe a je to dítě, který je odkladový, takže mu bude sedm let za chvíli, jí nosí opravdu poctivě dennodenně, a to je to jedno z dětí, kde byl problém, když zapomněl opičku ve školce.

T: Hm a on teda, i když je v tom dětském # kolektivu, kdy už teda není v procesu adaptace, tak i při hře jí má pořád u sebe anebo už jí jako dokáže odložit na tu poličku?

P: Ne, to jí tam nechává. Nejde bez ní do postele. Denně jí nosí.

T: Hm, dobře.

T: No a takže ten jsme říkaly, že kreativní není a na čem bys to tak mohla popsat?

P: # To vidím při tvořivé práci, co máme výtvarná výchova, pracovní výchova, fantazie nebo když děti něco staví, něco vytváří, tak není kreativní.

T: Hm a...

P: Pak je tam zase třeba holčička, to je ta plínka, o kterých jsem mluvila, ta spí s tou plínkou a ta je tvořivá teda, a i jako předčí, je vyspělejší na svůj věk v kresbě při tvoření jako. Ta je kreativní hodně, vymyslí spoustu věcí i při hře venku si dokáže hrát # se žaludama a hned z nich něco tvořit sama, bez toho, aby jí někdo pobízel. Lístečky si skládá napadaný na zem barevný, staví já nevím, z klacíků si dělá domečky. Ta má fantazii a tvořivost velkou.

T: Takže bys řekla, že zobecnit se to takhle nedá, že ta kreativita dětí je různá jak u těch přechodových objektů, ty, co teda maj přechodovej objekt i u těch, který nemaj, že některý děti i s přechodovým objektem jsou kreativní i nekreativní, to stejný i děti bez přechodovýho objektu.

P: Hm, to, co jsou děti u nás ve školce, tak to tak je. Když je vezmu jednoho po druhym tak jo.

T: Hm, jo a to už jsme vlastně říkali, v jakých situacích svojí hračku děti nejvíce využívají v tý školce?

P: Ráno při zpívání se, co je podle našeho režimu, tak i když je volná hra, tak si třeba někdy vezmu tu svojí hračku a položí si ji vedle sebe nebo i jako zapojí do hry. A pak při spaní. Při spaní si každý běží pro tu svojí hračku a kdo si svojí hračku nenosí na spaní, tak si vezme školkového plyšáka. V ložnici je velká krabice s plyšákem a každý si tam najde toho svého plyšáka, kterýho má oblíbenýho během týdne, co chodí do školky si každý nějakýho oblíbil a bere si ho do postýlky nebo si ho půjčujou potom. Ty školkový si půjčujou.

T: # Jsou některý děti, který nespí ve školce, protože tam třeba nedokážou usnout ani s tím přechodovym objektem?

P: # Jsou dětí, který neusnou, ale odpočívají. Nemusí usnout, takže dvacet minutek vydrží se zklidnit, odpočinout si a když neusnou, tak můžou jít do herny a nespí. Většinou jsou to ty větší děti, co jsou předškoláci, tak ty už neusínají a pak je tam jedno děťátko, který vůbec bez svého přechodového objektu neusne.

T: Hm, takže ho do školky nenosí.

P: Ne.

T: A nezvládne bez něj usnout.

P: Není to hračka u toho človíčka.

T: Hm.

P: Ale vím od rodičů nebo od maminky s čím usíná a bez toho ve školce neusne.

T: Dobře, no tak jo, tak to je všechno, děkuju.

P: Prosím.

Rozhovor 7

T: Takže, # první otázka je # kolik vám je let a jaký máte nejvyšší dosažený vzdělání?

P: # Je mi třicet čtyři a nejvyšší...

P: Mám střední odborný učiliště, zemědělství.

T: Hm, s maturitou nebo bez?

P: Bez maturity. Tu už jsem nestihla.

T: Jo, jo.

T: Kolik je let teda vašemu dítěti, takže Pavlíkovi.

P: # Pavlíkovi je čtyři a půl.

T: Hm, # vyrůstala jste vy i otec dítěte na venkově anebo ve městě?

P: No, my jsme se hodně stěhovali, takže to chvíli to bylo ve městě, jinak to bylo na venkově.

T: A otec? ten to má podobně nebo...

P: No jeho # tatínek, ten vyrůstal vlastně celou dobu na vesnici.

T: Hm, supr. # Má dítě nějaké sourozence a kolik jim je let?

P: # Má staršího, tomu je sedm teď bude.

T: # Jak #, jo takže staršího, takže tady ten mladší sourozenec vlastně vaše těhotenství nezažil ani narození toho sourozence. Tak to je pro nás nepodstatná otázka.

T: Jaký bylo těhotenství a porod s Pavlíkem?

P: S tím menším těhotenství bylo hodně velký teda. A byly tam i nějaký problémy. Rozjelo se mi Ménièreovo onemocnění s ním hodně, takže jsem byla dokonce i hospitalizovaná. A jinak to tedy bylo naprosto bez problému, do osmého měsíce jsem jezdila normálně na koni, všechno jsem mohla dělat, akorát teda tahle ta vrozená vada, kterou máme dědičnou, tak se mi tedy rozjela s ním, ale jinak jako všechno bez problémů. A porod byl trošku těžší, ale normální, normální a spontánní.

T: Hm, dobře. # Bylo nějaký významnější, závažnější onemocnění v raném věku toho dítěte?

P: No, on toho má spousta Pavlík zrovna, on vlastně od malinka měl problém s páteří, protože právě při tom porodu nejspíš asi, co jsem si teda teď zjišťovala, tak měl nějaký jakoby namožený # svaly a vlastně lehal si na jednu stranu. A ona se mu i začala růst takhle jakoby ta páteř, takže měl vlastně křivou páteř, takže jsme od malinka chodili na Vojtovku a měl opožděnej vývoj o dost. A nezvládal vlastně normální věci, co zvládají ty děti v tom věku. Třeba to převalování, já nevím, lezení po čtyřech, tak všechno měl strašně zpožděný. A tu hlavičku taky křivou. No a jinak onemocnění měl teda, jako spíš potom dostal #, byl i náchylnější na různé nemoci. Kamylobakteriíza, salmonelu, prostě prodělal asi úplně všechno možný a bral hodně kortikoidy, hodně bral i antibiotika a asi nejspíš má i nějakou # alergii. Ta tam taky je, na švestkovou omáčku ze školky třeba. Jsme byli i hospitalizovaný, takže jako je nemocnější, opravdu. Asi možná tím, právě tím porodem se to tak nějak všechno spustilo. Tak tím asi je všechno takový jiný.

T: Dobře. Kojila jste, a jestli jo, tak jak dlouho?

P: # Kojila jsem, kojila jsem přesně na den pět měsíců a potom právě dostal další nějakou nemoc, nohy, ruce, pusy a úplně přestal sát, prostě neměl sací reflex, pak měl nějakou hnisavou angínu do toho, takže jak to měl všechno zhnisaný, tak nechtěl to mlíko, nechtěl cucat, takže jsem ho pak musela převést na přesnídávky po lžičkách a potom už vlastně se zpátky nevrátil.

T: Hm, # mají nebo měly i vaše další děti # ten přechodovej objekt?

P: No, Štěpán ne, Štěpán ten neměl. Teda ne, ten byl prostě úplně jinej.

T: Hm a třeba jako i přechodovej rituál, jako třeba některý děti uklidňuje, já nevím, když si žmoulaj něco nebo ...

P: No, Štěpán ne. Ten je úplně prostě jinej. Ten je sám za sebe, to je prostě samorost. A ten nikoho nepotřeboval, už od malinkýho věku nikoho nepotřeboval. To byl prostě samostatná jednotka. On nepotřeboval mě, on nepotřeboval nikoho jinýho. Ten si žije prostě svým vlastním životem a proplová si jím. Ten je prostě úplně jinej.

T: Dobře, dobře.

T: # Měl Pavlík nějakou dudlík nebo plenku nebo nějakou dečku?

P: Měl. Měl dudlík, ale trvalo mu strašně dlouho, než se na něj chytil. On díky tomu vlastně, jak měl jakoby tu hlavičku, a jak měl problém s tou páteří, tak #, ony ty děti jsou strašně nevrly, jsou

strašně uplakaný, nevydrží třeba dýl jak dvacet minut spát. Takže jsem mu zkoušela dávat dudlíka, abych ho alespoň něčím uklidnila, utěšila, abych měla chvíli klid já a aby i on se vyspal. No, ale to mu vůbec nešlo. Až potom # s dudlíčkem na medíček, tak se teprve chytil asi po dvou měsících teprv, jo. Takže, pak se chytil na ten dudlík a ten potom mu teda vydržel do dvou let. Ten potom teda jako tahal do dvou let pořád. Takže to jo.

T: A můžu se zeptat? Ten Štěpán měl taky dudlíka nebo?

P: Měl, měl dudláčka a toho jsme zahazovali do záchodu ve třech letech až když jsem mu jako řekla, že je tam v něm červ, a že ho musíme utopit. Jinak by ho z té pusy nevyndal, ale ten si ho nesl už z porodnice.

T: A pak už si teda nic takovýho teda nenašel?

P: Nic jinýho si prostě neoblíbil, nenašel.

T: A čím se uklidňuje, když je rozrušenej nebo když je v nějaký emoční nepohodě? Tak, jestli má něco, co ho uklidní podobně, jako ho uklidňoval ten dudlík?

P: On si teď, teď co je starší, tak jako si jde # malovat. To vždycky když je naštvanej, tak práskne dveřma a vyloženě si jde kreslit. Jestli ho to uklidňuje? Nebo skládat nějaký, já nevím puzzle, stavebníci nějakou, tak to třeba dělá. Tím se možná třeba jako uklidňuje, ale jako když byl malý, tak opravdu, on ani nebyl jako vzteklej. On byl prostě takový dítě, že se něčím zabavil, on se jako nevztekal, on byl strašně jako dítě bezproblémový, takže on opravdu nepotřeboval nic.

T: Dobře # teď nevím, jestli u toho Pavlíka jsme říkali, co se s tím dudlíkem stalo?

P: Toho dudlíka jsme potom museli také spláchnout do záchodu, protože tam byl taky červ.

T: Hm a v kolika?

P: # To mu bylo přes dva roky určitě, dva a půl, a to už jsem jako říkala, že nemůže tahat dudlíčka, že už je moc velkej. Tak potom do něj vlezl červ a museli jsme ho spláchnout do záchoda.

T: Hm, dobře. Jak # často bylo dítě hlídáný, teda Pavlík jinou než pečovatelskou osobou?

P: Pavlík vůbec. Ten teď občas jezdí k babičce se Štěpánem anebo #, jako v jednom roce vlastně jel už, protože já jsem chodila do práce, tak v jednom roce jsme ho dávali na hlídání babičce.

T: Jako na odpoledne nebo i na přes noc?

P: # Ne, ne, jen dopoledne. # A jinak byl doma.

T: Přes noc teda u babičky ještě nebyl.

P: Ne, nebyl.

P: Ted' jo teda už, ale to už jsou mu čtyři a půl.

T: Hm, jo.

P: To tam byl s tím starším sourozencem, jako ve dvou, ale sám tam snad ještě ani nebyl, si myslím. Ještě nespál.

T: Hm, dobře.

T: # Spala jste v noci v dosahu dítěte?

P: Jo.

T: A jak dlouho? Anebo ještě spíte?

P: No, taky. /smích

P: Taky, když potřebuje jako mě, tak spíme spolu, ale jinak jako jsem měla postýlky vedle sebe, oba dva kluky a spala jsem s nima. Štěpán se mnou spal do čtyř let, Pavlík vlastně ten ještě dnes občas se mnou spí. A jinak chce spát, jako on ...

P: Nechce spát se svý posteli, ale vždycky v mojí blízkosti, takže já sedím u televize on u mě usne, no a pak ho jako přenesu a chrápu vedle něj vzadu v ložnici, jako jo. Ale to je takový prostě, on je opravdu úplně jiný. On je citlivka, vázanej na mě, na Ňuňáka je vázanej a je úplně jiný než Štěpán. Toho prostě ve třech letech: „ Já už tedy spát nechci já už jsem velký kluk.“ Tak jsme ho přestěhovali do pokojíčku, občas jsem tam s ním přespala, aby se jako by nebál, ale od tý doby už spí normálně sám. Ve svém pokoji a nepotřebuje nikoho.

T: Dobře, jaký máte rituály? # S Pavlíkem před usnutím?

P: Absolutně žádný. To je prostě takový to, co musí bejt. Takže půjdeme se vykoupat, jdeme si vyčistit zoubky, občas přečtem pohádku, občas ne, ale jinak jako žádný rituály nemám, vyloženě. Akorát on má teda tohle. To prostě, to má od miminka.

T: Hm, k tomu se dostanem, k Ňuňákovi.

P: No.

T: # Jak dlouho jste byla před nástupem dítěte do mateřský školky doma s ním?

P: No, tak já jsem šla vlastně z mateřský do mateřský, takže s tím prvním jsem nastoupila # na rodičák, když jsem byla asi ve čtřtým měsíci těhotenství nebo v pátým, protože jsem byla OSVČ, takže to už jsem byla doma. No a ve dvou a půl letech se mi narodil vlastně potom Pavlík, co bylo Kubovi, vid', po dvou a půl letech. Takže jsem nastoupila z mateřský zase do mateřský, takže vlastně s tím prvním jsem byla dlouho doma a s Pavlíkem jsem byla teď do čtyř let doma, no.

T: # Jakou byste řekla, že má Pavlík představivost, fantazii?

P: No, to jako má velkou. To jako úplně ohromnou, obrovskou.

T: A nějakej příklad vás napadne, na čem byste to tak mohla představit, třeba?

P: No, on # už třeba, jen když mi řekne co se mu jakoby zdálo nebo o čem si přemýšlel, tak on si přemýšlí o...

P: Nebo co se mu zdá, tak jako tam se taky promítaj, že jo, ty představy a ta fantazie. Tak jemu se zdá úplně strašně věci třeba za jednu noc. Já nevím tam jsou draci a ty lítaj a teď mi popisuje úplně takový detaily, jako přes co všechno lítají jako všechno spálili, že jo. A že se maminka mezitím utopila v bahně a takový věci, takže on má opravdu spoustu věcí, jako. Mě vždycky zahrne. Představivost má jako dobrou, to jo. /smích

T: Dobře.

T: # Myslíte si vy o sobě, že jste kreativní nebo tvůrčí člověk?

P: No, já nevím. To spíš by musel posoudit asi někdo jinej.

T: # No, jenom když se třeba zamyslíte jako nad tím co vás baví. # Myslim tím třeba i háčkování nebo nějaká tvorba na zahradě...

P: No, jako koníčků mám hodně. # Baví mě hodně věcí, hlavně, že se prostě něco děje. Takže asi jo, asi jsem kreativní.

T: Hm. Takže nějaký, něco třeba, já nevím, někdo mi říkal, že hraje na kytaru nebo že přesně tvoří na tý zahradě nebo že tvoří, já nevím, třeba jenom s dětma, že tvoří nějaký věci.

P: No, já jsem hrála na flétnu, hrála jsem i na housle. # Strašně ráda tedy čtu # dělala jsem vždycky spoustu toho do práce. Tam se mi to tak jakoby promítá. Jinak zahradničení mě baví, zvířata mě baví, baví mě i sport, jezdím na lyžích, chodím plavat, chodím běhat, jezdím na kolečkových bruslích, na koni jezdím vlastně, no. Baví mě vlastně všechno, co má nějakou akci, cokoliv někoho napadne, tak já se do toho pustím.

T: Dobře.

T: Chodí Pavlík do nějakýho zájmovýho kroužku?

P: Zatím ne, Zatím vůbec ne.

T: A máte třeba nějakou představu, co by tak jako mohl do budoucna?

P: Já si myslím, že asi si, že to nechám jako na něm, co ho bude bavit do budoucna a potom prostě ho tam šoupnu. Já nechávám děti ať si to vyberou samy, protože vím, jaký to je, když rodiče dítě do něčeho nutí, do čeho se tomu dítěti až tak nechce. Takže je nechám ať si vyberou samy.

T: Hm, dobře, dobře.

T: Táhne Pavlík sám spontánně jako k nějaký tvůrčí aktivitě? To znamená, jestli se sám sebere a jde si malovat nebo holčičky si zpívaj, tancujou nebo jsou něco stavět, tvořit, já nevím, stříhat, cokoli.

P: No, Pavlík jediný co, tak ho strašně zajímají traktory. Takže on si prostě pořád hraje s traktorem anebo si je rozebírá na součástky, a pak to teda skládá zase dohromady. Ale jako malovat ještě on neumí moc, takže jako nějaký čáranice mu ještě nic moc neříká, na to je ještě dost malý. Ale jediný co, tak asi ty traktory, no teď momentálně.

T: Dobře.

T: Od kolika let a jestli teda vůbec, používá Pavlík nějaký moderní technologie? Nemyslí se tím jenom mobily. Mobily, tablety, televize.

P: Vůbec.

T: Počítače. Vůbec? Ani na pohádky nebo něco takového?

P: Ne, jsem zásadně proti tomu, takže ten starší už alespoň jako umí trochu ovládat televizi, ale telefon umí jen zvednout v případě nouze, ale neumí ani zavolat, ani prostě nic jiného. A ani ty děti k tomu nevedu, aby to uměly. Maj prostě hračky, tak si hrajou se hračkama a jsem zásadně proti tabletu, telefonům a proti všemu, no. Takže neumí. /smích

T: Dobře. Takže ani nemaj nic takového?

P: Nemaj. Ne. Maj strašně hraček, ale nemaj žádnou novodobou technologii.

T: Hm, jo. Takže je vlastně úplně bezpředmětná tady otázka, jak často dítě moderní technologie používá. /smích

P: No, helejte, jako moderní technologie se dá říct ta televize, ale ta je jenom, když je opravdu hnusně a tma, tak se jako koukaj samozřejmě na pohádku. Ale jinak já je beru ven, prostě. Takže jí používaj fakt vyloženě, když je škaredě a tma.

T: A když byste měla aspoň zhruba odhadnout třeba za týden hodin, kolik u té televize, u nějaký pohádky stráví?

P: No, tak jestli každý den maximálně hodinu? Víc asi ne.

T: Hm, dobře.

T: A kolik hodin v týdnu strávíte tady u těch moderních technologií vy?

P: Já už víc, no. To už je, horší. /smích

P: No, já si myslím taky, no tak já večer před spaním, když si zrovna nečtu knížku, tak projíždím telefon, takže asi já si myslím tak dvě hodinky denně. Ať nežeru.

T: Dobře, dobře.

T: # Jak Pavlík reaguje, kdybyste na jeho žádost vlastně mu nedovolila kouknout se třeba na tu pohádku nebo na televizi?

P: # No, když by měl nějakou, když bych mu dala na výběr něco jiného, a to něco jiného by ho zaujalo, tak mávne rukou a půjde, protože ho vlastně zaujmu já něčím jiným, nějakou jinou činností. Ale když prostě, jestli bych si ho nevšíkala a nepřesvědčila o tom, že ta televize jako není až tak dobrá a že to je daleko lepší, tak by byl hodně naštvaný. Pak by asi buď by začal rvát

nebo prostě chodil a otravoval by anebo by mě začal ňuňat, protože je to taková malá vlez do zadečku. Takže on ví že na mě platí maminko, maminko a že maminka mu to tedy zapne tu televizi.

T: Dobře, dobře.

T: Tak tady už se dostáváme k tomu přechodovému objektu. Takže má vůbec Pavlík přechdovej objekt nebo rituál a jakou má podobu?

P: No, má od miminka Ňuňáka, polštářek. My jsme mu ho tenkrát pořídili, on byl hrozně měkkoučkej a byla v něm levandule. Jak byl právě hodně takovej ubrečenej, uplakanej, tak jako jsme mu dávali levanduli jakoby poblíž, aby mohl čuchat, aby se trochu zklidnil, že to má prý dobrej účinek na ty děti. Na miminka, že jim to nevadí, tak jsme mu pořídili polštářek s levandulí. A potom, když začínal jakoby ochutnávat ty předměty kolem sebe a brát je do rukou tak ho pořád měl, ňuňal mu rohy, ňuňal mu prostě úplně všechno, začal ho kousat, cucat, takhle ho i začal mezi prstama mělnit, no a až ho úplně ocucal a oňuňal a museli jsme na něj dát už dva nový povlaky. A ty mu drží. Jo, pořad ho kouše no. A to mu drží dodnes, a když nemá u sebe náhodou svýho oblíbenýho Ňuňáka, tak i ve spánku dokonce, když se trošku jakoby zavrní, probudí, tak nahmatá polštář roh a ty rohy aspoň hladí a mělní je. A strašně ho to uklidňuje.

T: A když jste měnila ty povlaky, tak jaká byla reakce? Musí bejt ty povlaky úplně identicky stejný na omak...?

P: # Musí bejt měkký hlavně, oni nesmí bejt prostě jakoby pevný, takže oni nejlíp jakoby sepraný povlaky. Jo, tadyhle je vlastně první povlak.

T: Jo, vidím.

P: A teď má vlastně na tom druhej, ale musí bejt prostě měkkounkej. On musí být úplně celej měkkoučkej ten Ňuňáček.

T: Takže nesmí...

P: Nesmí bejt tvrdej.

T: Jasný, takže nejde ani o barvu...

P: Nejde o barvu vůbec, to nic.

T: Ta Vůně? Ta vůně je tam pořád?

P: Ta vůně už tam vůbec není, protože to už je milionkrát vypraný, takže to už tam není.

T: Není? Aha.

P: Ale prostě je to jeho oblíbenej měkkouček Nůňáček. A s tím se prostě usíná.

T: A Pavlíkovi nevadí, když ho # vyperete?

P: Ne, nevadí. Teď už se s tím smířil, tenkrát jako, když byl malinkej...

T: Ale vadilo to?

P: Tak mu to vadívalo. Samozřejmě, když jsme dali ten novejšej, tak nejdřív ten povlak jako nechtěl, ale pak jako si, jako nahmatat, že je to vlastně on. Já jsem říkala, tam ten už byl roztrhaněj, ten by se ti vysypal, tak jsem mu to vysvětlila, tak on potom zase přivyknul. Než si zvykl tak mu to trochu trvalo, ale pak si zase zvykl a už ho bere. A teď, když ho peru a máchám a já nevím co všechno, tak už mu to vůbec nevadí. Prostě je to jeho Nůňáček a hotovo. Ho nedá z ruky. Je to prostě jeho.

T: Dobře.

T: # Jedná se o jediný předmět anebo se to časem obměnilo?

P: No, ono se to jakoby, ne neobměnil. Tohle má už od miminka, a to je prostě jeho věrnej, nejvěrnější Nůňáček, co má. Ale když ho nemá poblíž, tak prostě bere úplně všechno co má rohy. Tak si prostě vezme nějaký rohy na polštářích jiný, jo. Nebo přijde i ke stolu, a taky jakoby, přijde a takhle si ho jakoby oňuňá a zase jde pryč. Asi ho asi spíš uklidňujou, jako by ty rohy a ta látka než jako vyloženě, je mu asi jedno, co to je. Ale ty rohy prostě, ty jsou prostě, no.

T: A Pavlík vlastně měl teda nejdřív dudlík a pak dostal hned ten polštářek.

P: No a ten mu vydržel dodnes.

T: Hm, dobře.

T: # Jak ten objekt získal? To už jsme vlastně zmiňovali, nějak z porodnice teda, že ho hned dostal?

P: No, já jsem mu ho koupila vlastně, když byl malinkej, to mu mohlo bejt, já nevím, tři, čtyři měsíce. Jako # dudlíka toho teda po dvou měsících řevu, dostal konečně dudlíka ten vydržel teda

strašně dlouho, ale k tomu dudlíku potom přibyl ještě ten Ňuňák. Ten mohl mít od toho pátýho, šestýho měsíce a ten mu vydržel. Takže v jednu chvíli měl vlastně jak dudlík, tak i Ňuňáčka, no.

T: # Jak, a to už jsme taky trochu zmínily, ale kdybyste měla popsat, jak ten předmět používá? Jak si s ním, no s polštářkem si asi nehraje?

P: No, on si ho Ňuňá, nehraje, on si ho prostě Ňuňá o nos, ty rohy si takhle jakoby hladí tím nos nebo i na bradu jakoby ten roh a hladí ho Huňáčka. Mačká si ho na obličej, no. Takto si do něj zaboří prostě hlavu, takhle celou, jo. A hladí mu ty rohy a takhle furt je mne mezi prstama, ty růžky.

T: Musí mít Pavlík ten předmět neustále u sebe?

P: No, jako úplně neustálé ne, ale ve vypjatých chvílích, a když potřebuje uklidnit anebo na spaní jo.

T: # Jo. Takže to jsme teď řekly, kdy ho vyžaduje. A kdy na něj teda zapomíná? A on si ho nosí vlastně i do školky?

P: Ne, do školky ho teď nenosí. Nosil ho ze začátku, než si tam zvykl, tak ho měl pořád u sebe. To si ho tam nosil a teď už, co si zvykl, už je přece jen větší, tak teď už jsem říkala i kvůli korunáči, netahej ho tam, takže teď už ho tam, teď už ho tam nenosí.

T: A Pavlík tam zvládne usnout teda i bez polštářku?

P: Jo i bez toho Ňuňáka. Jo, teď už jo.

T: Hm a teď jsme zapovídaly kdy na něj teda zapomíná na ten polštářek?

P: Když má co dělat jako. Když má co dělat anebo, když je jakoby psychicky v pohodě, tak na něj zapomene. Ale když je ouvej nebo mu je špatně nebo je nemocný nebo jde spát, tak Ňuňáka hledá.

T: Hm. # Jak Pavlík reaguje, kdyby ho nemohl mít v případě potřeby u sebe? Toho Ňuňáka. Při tom spaní třeba.

P: No, no to by asi jako bylo špatný. On jako potom moc nechce spát. Myslí na to, na Ňuňáčka, # prostě jako blbě, no. Jako je plačtivější, nemůže zabrat tolik nebo v noci se i budí. To je prostě no. Je to horší s ním.

T: Dobře, dobře. /smích

T: Dokáže se s tím přechodovým objektem ve vypjatý chvíli uklidnit? A jak to teda dělá?

P: Jo, dokáže, moc dobře. Když ho poňuňá, pohladí si ho, dá si ho na tvář nebo na ten obličej a začne se s ním ňuňat. Nebo když je mu špatně, tak na něm leží a úplně člověk vidí, jak prostě je mu hned líp s tím nějak.

T: Hm, hm, dobře.

T: Měla jste vy sama přechodovej objekt?

P: Já vůbec nevím, já si to nepamatuju, ale jako já opravdu nevím, jo jestli ...

T: A třeba dudlík?

P: Dudlík? To ani já nevím. Jako byla jsem vyfocená na starejch fotkách jako s dudlíkem, ale vůbec nevím do jakýho věku jsem ho měla, jestli jsem měla dlouho nebo jestli jsem na něm byl fakt závislá. Vím, že moje máma byla závislá také na polštářích, a že to dělala s těma rohama to samý, že je taky hladila ty rohy a u všech polštářů ty rohy měla oňuňaný prostě, ale já jako sama o sobě nevím. Já bych se musela zeptat mámy, fakt nevím.

T: Jo, to vůbec nevádí, to. Ale tak mě k tomu napadá, ono to občas zůstává do dospělýho života jako v rituálech, že třeba jakoby # některý lidi jsou víc náchylný na to, že musí mít na zkoušku, nevím, takový a takový ponožky nebo řetízek nebo něco takovýho. Tak jestli nemáte něco...

P: Jo, tak určitě mám svoje oblíbený věci nebo své oblíbený určitě jo, musí být všechno taky jakoby takový oňuňaný, otahaný a čím je to roztrhanější, pohodlnější, tak jako tím raději to mám na sobě, že jo.

T: Takže kdybyste šla třeba na nějakěj důležitěj pohovor a rozhodně byste potřebovala, aby dopadl dobře, tak máte něco, co vám jako dodá tu důvěru? Nebo, že když prostě to nebudete mít u sebe...

P: Nemám, to bohužel nemám.

T: Nemáte. To nevádí, to je jenom moje zvědavost, že to tak občas jako zůstává. /smích

P: No, zůstává, zůstává.

T: Dobře.

T: Jak uklidňujete sama sebe, když jste rozrušená?

P: No, tak jako ještě před třema dnama jsem si šla dát cigáro, ale teď tři dny už nekouřím. Takže teď si dám žvejkačku, žvejkám anebo co mě hodně uklidňuje, tak je ten pohyb, sport. Takže já, když jsem hodně naštvaná nebo nimi hodně špatně tak prostě jdu dělat a jdu makat. Anebo jdu běhat a jdu to vyběhat, prostě. Anebo vezmu lopatu a vidle a jdu kydat, že jo. Anebo si jdu prostě zajezdit na koni, prostě si vyvětrat hlavu. Nějakým způsobem spíš tím pohybem teda asi to dělám.

T: Hm, dobře.

T: # Vnímala jste, že byste někdy pro Pavlíka byla tím přechodovým objektem vy sama?

P: No, jako je na mně závislej hodně od malinka a dodnes si myslím. Jako má mě asi tak jako druhýho Ňuňáka, chodí se ke mně pořád mazlit. Je takovej hodně kontaktní na něj, na mě tedy a chce mě, no.

T: Dobře, dobře. Tak jo, tak to je všechno. Děkuji.

Rozhovor 8

T: Tak kolik ti je let a nejvyšší dosažený vzdělání?

P: Hm, je mi třicet a vzdělání mám vysokoškolský, magistra.

T: Hm. Kolik je let Kačce?

P: # Tři a půl jí budou.

T: Vyrůstala jsi ty i otec dítěte na venkově nebo ve městě?

P: Já na venkově a otec dítěte tak jako na půl. Chvíli na venkově nebo na předměstí, jakože v rodinném domě a pak v bytě, ve městě.

T: Hm, má dítě sourozence? A jestli jo, tak kolik je mu let?

P: Má bráchu, čtrnáct let.

T: Jo, tak tohle přeskakujem, protože další těhotenství Kačenka ještě nezažila s tebou.

T: Jaký bylo těhotenství a porod s Kačenkou? Jestli nějaký jako komplikace?

P: Hele ne, všechno v pohodě. Těhotenství úplně, to jsem pracovala do nástupu na mateřskou a porod taky bez komplikací.

T: Bylo nějaký významnější onemocnění v raném věku Kačenky?

P: Ne. Žloutenka, ale jakoby hned, že jsme byly hospitalizovaný vlastně devět dní a zářili jí, ale jinak nic.

T: Hm, hned jako ta u miminek?

P: Ano, novorozenecká.

T: # Kojila jsi a jestli jo, tak jak dlouho?

P: Hm, třináct měsíců.

T: Třináct měsíců, dobře.

T: A měl třeba i Matouš nějaký přechodvej objekt? Jestli o tom máš nějaký ponětí?

P: Hele, já jsem ho poznala, když mu bylo dva a půl a nepamatuju si, že by s sebou tahal jako, když k nám třeba přijel na víkend, že by s sebou něco vozil furt stejného. Myslím si, že ne.

T: Dobře, měla Kačka nějakou plenku nebo dudlík nebo dečku nebo něco takovýhleho?

P: Měla, vlastně dudlík měla skoro do tři let nebo tak dva a půl roku, pak jsme to jakoby, # že měla dudlíky jen na noc. Ale když se někam vyjelo, tak jako jsem věděla, že toho dudlíka musíme mít. A # noční košili mojí, v který jsem spala. Takže jako čuchala furt tu mámu.

T: A to měla jako jenom jednu tvojí oblíbenou košili anebo jí bylo jedno, jaká je to noční košile, ale hlavně, že voněla tebou?

P: Jednu.

T: Jednu jenom měla oblíbenou. Ostatní ji jako nezajímaly?

P: Ne.

T: Tak to je zajímavý. /smích

T: Tak to je ono, ale. /smích

T: # Jo, co se stalo s dudlíkem?

P: Hele, # my jsme o tom s Kačenkou mluvili už nějakou dobu po tom, že už je velká. Takže jsme ho omezili na noc a pak jednou Jirka vlastně přišel s tím, že: „Kačenko zkusíme to bez dudlíka.“ A ona jako tak, jako souhlasila a vlastně to bylo bez pláče, bez ničeho, že jako jsme se na tom domluvili a ona to jako vzala, že dobrý. Párkrát se zeptala, třeba týden trvalo, že na to myslela, že jako dostane dudlík, no a my jsme říkali, že už ho nemá, no a od té doby dobrý.

T: A teď nevím, jestli si říkala v kolika letech to bylo?

P: Hele, to bylo loni na Vánoce, takže dva a půl, dva a třičtvrtě asi.

T: # Jak často byla Kačenka hlídána jinou než pečovatelskou osobou? Takže...

P: Jako babičkama třeba?

T: Jo, jo. Ne tebou anebo ne tátou.

P: # Hele, jako v době, kdy měla ty předměty? Ten přechodovej jako?

T: No, od kdy třeba jako vůbec začala bejt hlídána, a jestli tak jako je hlídána?

P: Jo. Hele, my jsme se snažili od narození v podstatě jako jí půjčovat #, alespoň třeba na odpoledne, protože jak jsem kojila, tak to nešlo přes noc jí někomu dát, ale babičky jako jezdily,

chodily, že s ní byly třeba ty čtyři hodiny mezi kojením, takže s ní šly na procházku a už rok to asi funguje tak, že Kačenka klidně na dva, tři dny jede k babičce a spí tam bez nás.

T: Dobře.

T: # Spala jsi v noci v dosahu Kačenky?

P: Jo, v jedné místnosti, ale ona v postýlce a já v posteli.

T: Jo #, takže kdyby Kačka něco potřebovala, tak jsi tam prostě byla.

P: Jo.

T: # Máte nějaký rituály před spaním? Nebo měli jste?

P: Jo, # od začátku vlastně jsem se snažila jí číst, to teda, když byla mimino, tak moc nešlo, ale tak to bylo kojení, jakože před spaním bylo vždycky kojení, pomazlit a spinkat. A teď je to, teď máme to čtení nebo si třeba ještě jako pohrajem v posteli, pomazlíme se, hladím jí jako před spaním, no.

T: Dobře, # jak dlouho jsi byla s Kačkou doma před nástupem do mateřské školky?

P: # Tři roky, ale ne výhradně, protože jsem od osmého měsíce Kačenky jsem chodila jako na dohodu do Rozkoše, do práce. Do sociální služby, kde pracuju. Tak jsem docházela na dohodu, ale třeba jednou, dvakrát do měsíce, že jsem šla a většinou večer # takže jsem dala Kačenku spát, odjela jsem a ona to ani nevěděla, že jsem jela pryč a třeba pět, šest hodin jsem byla pryč a pak jsem přijela. Takže jakoby # se jí to nedotklo, no. Takže na mateřský jsem byla tři roky s ní.

T: Hm, dobře.

T: Jakou bys řekla, že má Kačka představivost? Nebo fantazii?

P: No, # tak jako fantazie samozřejmě neuvěřitelnou. Jako že když mi něco popisuje nebo vidí někde něco a vidí tam slona a já to tam fakt jako nevidím. Takže klasicky taková dětská představivost fantazie, ale # řekla bych, že jak má svoje tempo, tak není úplně jako kreativní, není jak, o že by si vymýšlela nějaký příběhy. Je taková jako trošku omezená v tom. / smích

T: Dobře.

T: Myslíš si ty o sobě, že jsi kreativní, tvůrčí člověk? Já vždycky jako nabízím, všichni si představí ty malíře a tak #, ale může to být i jako háčkování nebo já nevím, prostě nějaká tvorba na zahradě nebo něco takového.

P: Jo. Asi kreativní jsem. # Hlavně co se týče práce a vzhledem k tomu, že mám několik prací a musím to všechno kombinovat, skloubit i s rodinou a tak, tak bez kreativity by to asi nešlo. Ale taková ta jako kreativita, co se týče tvoření, tak na to musím mít čas a chuť. Asi jako jsem kreativní, ale úplně na to nemám čas.

T: Jenom jako, kdybysme zabrouzdaly ke koníčkům, víš, že pak mi třeba některý maminky říkaly o hře na kytaru nebo takovýchle věci, že to vlastně je taky...

P: Jo, tak to nedělám. /smích

P: Ale třeba mě hrozně baví a mám i několik kusů nábytku doma, který jsem jako s virem zrenovovala, a to mě třeba jako baví, že Kačenka má pokojíček vytvořený ze starýho nábytku, kterej já jsem jako zbrousila, natřela, nakreslila na něj něco, a tak. Jako já, když se mi do něčeho chce, musím fakticky chtít, mít čas a náladu, tak jako umím být kreativní. /smích

T: Dobře. Jo. /smích

T: Tak jo, chodí Kačka někam do zájmovýho kroužku?

P: # Chodí, respektive chodila, ale kvůli koruně teď jako nemůže #, chodí jednou týdně na jakoby pohybový, na tanečky takový, jako.

T: Hm, dobře.

T: Táhne ona sama k nějaký jako spontánně tvůrčí aktivitě? Takže nějaký tancování, zpívání, stavění, vyrábění.

P: Jo, # tancování, zpívání, to teda jede u nás. A hodně ráda jako maluje. Maluje temperama, vodovkama, štětcem prostě. To jako si kolikrát sama od sebe začne malovat.

T: Hm, supr.

T: # Jo, jestli vůbec a jestli jo, tak od kolika let používá moderní technologie? Tím se myslí telefony, tablety, ale třeba i televize. Jenom jako koukání na pohádky nebo tak.

P: Hm, sama neobsluhuje nic. Asi i tím, že jí k tomu nevedu, záměrně. Ale # jako samozřejmě v dnešní době, jako bez toho nelze fungovat, takže jakoby máme k dispozici. Na pohádky samozřejmě koukáme. Do telefonu jí taky nechám kouknout, většinou fotíme a prohlížíme fotky, než abych jako nějakou hru nebo něco. Toho fakt nejsem zastánce, takže k tomu jí ani nepovedu. Takže, ale neobsluhuje nic.

T: Takže když si chce pustit pohádku, tak vlastně...

P: Musí říct.

T: Na žádost a pak jí to pustíš.

P: Ano.

T: Dobře.

T: # Jak často se třeba na ty pohádky nebo tady ty, já nevím co všechno, jako spolu, ty fotky, že jo a tak, tak jak často #. Teď jsem se do toho zamotala do té otázky. # Jak často # dítě moderní technologie používá v rámci, třeba odhadem hodin za tejdén?

P: Hm.

T: Nebo jestli je snazší si pro tebe vzpomenout, tak kolik hodin denně třeba.

P: Jo, hele v tom mám trošku jakoby... /smích

P: Štve mě to, ale jako denně. Že třeba ty pohádky to má jako večer, že jako by má Večerníček. Tak ona prostě má, jako že se vykoupe #, pak má třeba kakao nebo večeri nebo něco a kouká na pohádky, jo. A když řeknu, hodinu denně? Protože občas pustíme i ráno, jako že, když se sečte, tak hodíku denně, no.

T: Dobře a # reguluješ nějak čas, kterej Kačka tráví tady s těma technologiema?

P: Určitě.

T: To už jsme říkaly vlastně, že jako jo.

T: A kolik hodin s těma technologiema strávíš ty?

P: Hm, hele vzhledem k tomu že # to je prostředek, kterým pracuju v práci. Ještě teď jako v době kovidu víc, protože naše služby vstoupily do on-line světa, takže já jako v práci, v podstatě osm hodin. # Doma, tak jako telefon mám také nonstop u sebe. Těžko jako říct, ale je to hodně.

T: Ono je to spojený s tou prací jakoby že výhradně spíš tam pracuju než že bych, jako za zábavou.

P: Tak, jo.

T: # Jak Kačka reaguje, pokud bys na její žádost jí nedovolila použít # tu moderní technologii? Třeba se koukat na ty pohádky.

P: Jo, tak třeba na televizi reaguje jako úplně v pohodě, když jí řeknu že prostě ne, že si teď půjdeme hrát nebo malovat nebo něco.

T: Hm, takže jí, ale nabídneš jako nějakou zástupnou aktivitu a nevadí jí to.

P: Jo s tím je v pohodě. Horší je to s telefonem, když chce jako zrovna koukat na ty fotky, nebo něco. A myslím si, že je to tím, že my ten telefon máme dost času v ruce a ona nechápe, že my ho můžeme mít v ruce a ona ne. Takže # to se jako trošku vzteklí, ale zase jí jako nabídnu něco jinýho a řeknu jí, že ty fotky si prohlédneme večer v posteli, já nevím nebo jindy a jako v pohodě. Většinou jí utáhnu na nějakou jinou aktivitu.

T: Hm, jasný, tak a má Kačka teda nějaký přechodovej objekt nebo přechodovej rituál a jak vypadá? Nebo vypadal, teď už teda nemá jsme říkaly.

P: No, teď, když jsem nad tím jako, jak jsi řekla ten rituál, tak ono u nás teď jede jako kakajíčko, ale funguje to tak, že vlastně... /smích

P: Že někdy ji chci třeba dostat ze školky domů, což někdy je náročný, tak máme takový rituál, že si dáme jako kafe a kakao, jo. Celá rodina, jako ona má takovou oblíbenou flašku, je to jako taková flaška na kola, s takovým tím cucákem a do toho mě vždycky požádá at' udělám teplý kakajíčko, do flašky. A to musí být ráno, když přijdeme ze školky a večer. / smích

P: Takže jako takový rituál a jinak # si nejsem vědoma toho, že by ještě něco tam...

T: Jo, jinak byl ten dudlík jsme říkaly a ta tvoje košile.

P: Jo, dudlík a košile.

T: Jo a # kdyby třeba ráno to kakao nebylo nebo odpoledne, tak by jako s tím byl nějaký problém myslíš?

P: Ne, nemyslím si. To je spíš, možná že jí taky jako podporuju v tom, protože se sejdeme ve čtyři doma a já se také těším na to kafe a vlastně je to hrozně hezký, že i s tím tříletým dítětem si jako sednem a teď si vyprávíme, co jako bylo a vlastně tam jako to kafe je i kakao. Že mi to přijde hezký, že jsme ji zapojili do toho našeho rituálu.

T: Jo,jo, jasný.

T: # Tak tady ještě mám otázku, jestli se jedná o jedinej předmět, ten přechodovej anebo, jestli ho obměnila. Takže jsme říkali, že vlastně začínala na tom dudlíku a pak přešla tedy na tu tvojí košili jednu a pak se to tedy pomalu vytratilo, teda jo?

P: No, jako čas od času se něco objeví, že má jako třeba oblíbeného plyšáka, kterýho taháme furt všude, ale trvá to třeba dva, tři týdny. A pak zase najednou, buďto vymění za polštářek nebo za koníka nebo něco a teď třeba momentálně není nic. Jo, ale vím že jako má takovýho plyšovýho koníka růžovýho a asi měsíc jsme ho tahali všude, ale jako do školky, k babičce, na nákup a měla ho takhle pod paží a všude s námi musel. Večeřel s náma a spinkal s ní a tak. Ale taky to trvalo jen nějakou dobu.

T: Jo, tak to tak klidně může bejt. To může bejt různý. /smích

T: # Když se teda budeme bavit o tom dudlíku a o tý košili, tak jak k nim Kačenka přišla?

P: # /smích

P: Jo, hele tak dudlík, to už bylo v porodnici, protože byla hrozně, jako furt chtěla pít mlíko a jelikož strašně moc přibírala, tak mi samy jako sestřičky nabídly jako dudlíka a pomohlo to, takže to byla taková vypěstovaná závislost potom. A košili #, ta byla také moje, protože jednou jsme někam jeli a teď nevím jako asi babičce a měli jsme tam spát všichni, ale večer jsme chtěli jít na večeři nebo to. A že Kačenku necháme u babičky a ona nemohla usnout a furt mě tam jako potřebovala. Tak jsem jí dala tu svojí košili, no a od té doby jí vlastně jako by chtěla na spinkání. No, takže vlastně to trauma jsem jí vykompenzovala tou svojí košilí a ona furt chudák, pak se s ní mazlila. /smích

T: A teď já si taky nejsem jistá, jestli už jsme to neříkaly. Kdy teda se # i ta košile odpadla, že už jí nevyžaduje?

P: # Asi taky rok to je. Takže zhruba kolem těch dvou a půl let, no.

T: Hm a začala se o tu košili zajímat tak kdy? To jsme neříkaly.

P: Rok a půl?

T: Rok a půl, hm.

P: V roce a půl jako by to začalo.

T: # Jak # ty předměty používala?

P: Dudlíky dudlala. Ale nejdřív to bylo, že měla jeden, a pak ke konci to bylo tak, že potřebovala tři dudlíky. Do každé ruky jeden a do pusy. A košili, tu si dávala jako přes hlavu a čuchala, no. /smích

P: # Musela mít ten předmět, tu košili nebo ty dudlíky # neustále u sebe?

P: Ne, na spinkání.

T: Hm, jenom na spaní. A ještě někdy je vyžadovala nebo to bylo jenom při tom usínání?

P: No, košili jen u usínání a dudlík #, jakmile nastala u ní nějaká stresová situace, ať to bylo, že jsem jí něco zakázala nebo jí bylo smutno nebo jí bylo špatně hodně, jako při nemoci, tak si chodila jako pro dudlíka a dudlala.

T: A pro tu košili nechodila? Třeba, když byla nemocná nebo tak?

P: No, vzhledem k tomu, že když byla nemocná, tak ležela, tak košile jako byla, ale třeba když jako dostala vynadáno nebo to, tak si nešla čuchat. To jsem jí asi tak štvála, že si jenom dudlala. / smích

T: Že si šla jen pro dudlíky. /smích

T: # Byly teda nějaký situace, kdy na ně úplně zapomínala na ty dudlíky, na košili?

P: No #, byly vlastně celý dny, kdy jako jsme šly ven nebo na výlet, tak to jako nevyžadovala, ale jakmile se blížila doba spánku a byla unavená, tak okamžitě, a to třeba ještě ani nešla spát, ale už třeba kolem šestý, kdy začínala být unavená, už chtěla jako se pomazlit s tou košilí a jako dudlík, že už jsem viděla: „A ta je unavená, půjde spát.“

T: Jo, tak to jsme teď řekly kdy na něj zapomíná.

T: # Jak Kačka reagovala, pokud s tím předmětem manipuloval někdo jinej, a jestli ho jako vůbec půjčuje nebo půjčovala třeba ty dudlíky?

P: # Jako myslíš třeba jinýmu dítěti?

T: No, ale třeba jako i tobě. Tobě, jestli je půjčila nebo Jirkovi? Nebo bráchovi třeba?

P: Tak ona dudlík anebo # já si nevybavuju situaci, kdy bysme jako cíleně si chtěli půjčovat tyhle věci. Ale je pravda třeba, že když jsem tu košili nesla, že ji vyperu nebo něco, tak jako jo, to vyváděla. Jo a brala si jí.

T: No a vyprala jsi tu košili?

P: Vyprala.

T: A jak to potom nesla Kačka?

P: Ze začátku jsem jí musela mít třeba tři dny na sobě a pak jí ji dát. A potom už jsem to neřešila, jako že jsem jí řekla: „Zlato, jestli chceš tu košili, tak si jí vem a jako měla jí prostě vypranou a pak si jí sama...”

P: # A pak už to měla přesně jako jen tu věc, ten hadr a #...

T: Takže tam, ale jako by ze začátku vůbec nechtěla přijmout, když jsi ji vyprala a nebyla jako cejtít od tebe, tak jí to vadilo.

P: Vadilo, no. /smích

T: Dobře. Takže si nevzpomínáš, že by někdo jako manipuloval s tady tím přechodovým, jako a že by jí to nějak výrazně vadilo nebo...

P: Jako pamatuju si, když si nějaký cizí dítě chtělo toho dudlíka vzít, jo, tak to byla scéna, a to jako by najednou asi i začala chodit, jako v roce, kdy nechodila. Ale jako když já jsem po bytě sbírala dudlíky a měla jsem je zrovna u sebe, tak asi nic. Naopak jako že mi říkala mami dej, ale že by se rozčilovala, je to jako nic.

T: # Jak Kačka reagovala, nebo by reagovala, kdyby ten předmět potřebovala mít a v té době té potřeby by ho jako nemohla mít u sebe?

P: # Hele, lítostivě, jakože ona se nerozčilovala potom, ale bylo jí líto, že v tu chvíli nemůže mít jako toho dudlíka nebo, že byla unavená a já jsem zrovna, byli jsme prostě na návštěvě a já jsem tu košili s sebou netahala, že jo úplně všude, tak jako z toho byla smutná.

T # Dokázala se ve vypjatý situaci tím přechodovým objektem uklidnit? Jako sama sebe?

P: Tím dudlíkem.

T: Jo a jak to dělala?

P: Hele dělá to tak, že je jako, když tedy přišla ta situace tak třeba řvala, hystericky řvala. No a pak najednou si jako vzpomněla a běžela do pokojíčku do postýlky a našla si dudlík a úplně je fakt jako sála, jako když z toho teče to mlíko a tím se jako uklidnila, no.

T: Takže vlastně jako za relativně krátkou dobu a rychle se dokázala uklidnit tím přechodovým objektem.

T: Měla jsi ty sama nějaký přechodový objekt?

P: Nevím. Vím, že jsme taky dudlaly, ale jako nepamatuju si třeba jako, že bych měla hračku, fakt nevím.

T: Jak uklidňuješ sama sebe, když seš rozrušená?

P: Koušu si nehty. /smích

P: A # no to je podle mě nebo podle toho, jestli to je jako akutní nějaký stres anebo nějaká dlouhodobě vypjatá situace, že řeším něco dlouhodobě. # Tak při akutním si koušu ty nehty a při dlouhodobým #, asi nemůžu říkat, co všechno co dělám. /smích

P: Ale, no jako spíš takový sebedestruktivní jako řešení. Ale třeba sportuju, jako že začnu běhat, když jako něco řeším dlouhodobě.

T: Jenom ti můžu jako nabídnout nějaký taky, co už jsem třeba slyšela jo, že chodí lidi do přírody nebo pracují jako s dechem nebo na jógu nebo přesně tím sportem se vybíjí nebo prací jakoby že to nějak přemění. Že se tím uklidní. Nebo jsou já nevím háčkovat nebo malovat nebo něco takovýho. /smích

T: Takže ty máš to běhání a...

P: No jakoby přírodu. Záleží na tom odkud pramení ten stres, pokud je to práce, tak se víc semknu s rodinou a když je to doma, tak víc pomáhá ta práce, třeba.

T: Hm, dobře.

T: A všimla sis, že bys ty sama byla třeba pro Kačenu přechodovým objektem?

P: Jo. # Jo. /smích

P: A tos mi připomněla, včera se Kačka přiznala, že je mamánek. /smích

P: Ne, protože jako # třeba když pro ní přijde někdo jiný do školky než já, tak pláče. Jako proto, že jsem nepřišla já. Nebo když přijde domů, jako s babičkou a já tam nejsem, tak pláče lítostivě že já tam nejsem a hledá. Jakmile jako, jakmile se něco děje v kuchyni, nějaký konflikt mezi sourozencema, tak samozřejmě koho hledá, tak je máma, že jo. A přijde se jako pomazlit, když je ublížená a tak, no. Takže máma vede, no. /smích

T: Dobře, tak jo, Tak to je všechno. Děkuju.

Rozhovor 9

T: První otázka je, kolik je vám let a jaké je nejvyšší dosažené vzdělání?

P: Třicet sedm let a jsem bakalář.

T: # Kolik let je vašemu dítěti?

P: Mám dvě děti. Jedný je osm a druhý bude teď v lednu pět let.

T: Hm, takže teď o Renatce se bavíme, že jo?

P: Ano, Renatce tak tý bude teď v lednu pět.

T: Hm, dobře.

T: # Vyrůstala jste vy i otec dítěte na venkově nebo ve městě?

P: Já, jestli jsem vyrůstala?

T: Hm.

P: Já jsem vyrůstala, dětství jsem měla na venkově, otec ve městě.

T: # Má dítě, jo to jsme říkaly, že má teda sourozence i kolik jim je let.

T: # Jak... jo vlastně Renatka vás znova těhotnou nezažila.

P: Ne.

T: Jaké pro vás bylo těhotenství a porod s Renatkou?

P: No, těhotenství strašný a porod, byla jsem císařským řezem, takže tam už jsem věděla o co jde, takže, protože i ta starší byla císařským řezem, ale jinak dobrý.

T: Hm a těhotenství pro vás bylo obtížné v čem?

P: Psychicky, fyzicky ne, psychicky bylo špatný.

T: Hm # měla Renatka nějaký vážnější onemocnění v raném dětství?

P: # Neměla, neměla.

T: # Kojila jste a jestli jo, tak jak dlouho?

P: Renatku jsem kojila jeden rok. A protože neprospívala, tak jsem kojení musela přerušit na doporučení lékaře.

T: Dobře. # Měly i vaše další děti nějaký přechodový objekt? Teda Renatka jsme říkaly, že nemá.

P: Ne.

T: A taky neměla ta starší?

P: Ne.

T: Hm, nějaký teda dudlík nebo plenku nebo něco, nějakou dečku nebo něco jinýho takhle jako malá?

P: Ne.

T: Taky neměla.

P: Nechtěly. Jako jim to bylo jedno.

T: A jakým způsobem se teda děti jako uklidňovaly, když byly v nějakým emočním napětí?

P: Ta starší, ta téměř vůbec neplakala. To bylo vždy jen chvilkový a ta mladší, ta když pláče tak jí stačí obejmout, jako.

T: Jo a nevnímala jste třeba jako, že vy byste mohla bejt tím přechodovým objektem, že by na vás byla takhle jako navázaná, přímo na vás?

P: Ne. Protože jim bylo jedno, jestli jsou u mamky nebo jakoby jim # stačilo takový to porozumění, takový jako jo, jsem s tebou, cítím, jo. Pochopení.

T: Takže jim to stačilo, když to dostaly od babičky nebo od kohokoli? Nevyžadovaly přímo jako vás.

P: No, nevyžadovaly.

T: A stačí teda nějaký jako jenom slova anebo potřebujou i ten fyzický kontakt?

P: Stačí i slova.

T: Hm, dobře.

T: # Jak často bylo dítě hlídáno jinou než pečovatelskou osobou? Teda vámi nebo vaším manželem.

P: # Prarodiči. Tam jsou docela často.

T: A od jakýho věku dítěte tak hlídali?

P: # Od roka. Tu mladší Renatku od roka.

T: A i přes noc?

P: Hm i přes noc.

T: A bylo to teda bez problému? Mohla tam usnout?

P: Nikdy nebyl problém.

T: Hm, v pořádku, nebyl problém.

T: Spala jste v noci v dosahu dítěte? Tý Renatky?

P: # U tý starší...

P: U tý starší jsme spali # v ložnici a spala ve své postýlce. A u tý mladší, taky ve své postýlce a do toho roka, do toho roka a půl spala nebo když to tak zhruba, no do toho roka a půl spaly v postýlce a Renatka v postýlce a pak šla za Míšou do pokojíčku.

T: Hm, takže spala s váma v jedné místnosti a potom odešla za tou starší sestrou, dobře.

T: Máte nebo jste měli nějaký rituály před usnutím s Renatkou?

P: Míšu jsem uspávala při prsu, když byla malinká, tu jsem kojila skoro do dvou let nebo 2 roky a Renatku, ta byla výjimečná v tom, že ta šla spát automaticky sama a to jsem nemusela ničím jako, jsem jí řekla: „Pojď jdeme spinkat.“ Pohládila jsem jí v postýlce dala jsem jí pusinku a odešla jsem. A doteď, teď jakoby holky, nastavila jsem potom, když spolu začaly spinkat v pokojíčku, tak jsem nastavila takový ten rituál, že zapnu nebe, máme promítání hvězd a pouštím k tomu audio pohádky, pokud nečtu.

T: Hm, takže buď čtete pohádky teď anebo jsou tam ty audio knížky.

P: Teď už spíš ne, jak jsou větší, tak tam dávám jakoby audio pohádky. Vždycky tam na tom CD dvě, tři dám a oni mi u toho usnu.

T: Hm, dobře.

T: Jak dlouho jste byla před nástupem Renatky do mateřské školy doma s ní?

P: Ještě jednou.

T: # Jak dlouho před nástupem Renatky do mateřské školy jste s ní byla doma, tada na mateřský vlastně?

P: Hm, já jsem byla s ní, vlastně Renatka šla ve třech letech do školky, takže tři a půl roku jsem byla ve školce # doma.

T: Chápu, doma.

T: # Jakou byste řekla, že má Renatka fantazii, představivost?

P: Takovou střídou si myslím. Není úplně, že by měla #...

P: Obě dvě děti jsou takový, že věří ještě na Ježíška, věří na zázraky a na pohádkový bytosti a na dobro a zlo. Ta starší by nejradši furt litala, což mám docela strach. Takže představivost mají, ale není to, že by úplně si, jako ne. To ta starší má větší, si myslím fantasii než ta větší.

T: Tak k té fantazii, na čem bysme to mohly tak přirovnat mě tak napadá třeba...

P: Ta starší, když viděla třeba kamínek, tak si s tím kamínkem dokonce hrála, že je to její miminko nebo měla imaginárního Broučka a utíkala před ním a tohle. Ta starší to nedělá. Ta starší jen jestli existují víly a, že je víla a takhle.

T: Pardon, jen teď se ztrácím o kom teď mluvíme. O Renatce?

P: Teď mluvíme o Renatce a předtím to dělala ta starší.

T: Jo,jo. Ta starší.

P: Když porovnáš tu starší a mladší, tak ta starší měla fantazii větší, ta mladší spíš jako reálný nějaký představy, jako, co by dělala v pohádce. Takže víly v tom tak jako, víly, kouzelnice a takhle, ale že by jako měla třeba toho imaginárního nějakého kamaráda, tak to nemá.

T: Hm a ta starší před tím imaginárním kamarádem utíkala anebo to jako byl vyloženě kamarád...

P: To byl ten kamarád brouček, se kterým třeba si hrála na schovávanou nebo před ním utíkala, jako že # na postýlku a tohle, no. A ta starší, tedy ta věří jako na anděly, a to je jako, nevím no, to je jako spíš nábožensky založená. A ta mladší je spíš realističtější.

T: Hm. # Ještě mě napadá u té mladší není třeba ani jako žádný rituál? Že některé děti nemají vyloženě předmět, ale # uklidňují se třeba před spaním, já nevím, že ...

P: Když je nějaký problém, tak #, když je nějaký problém, tak jako, jestli se zlobím nebo se nezlobím. Když řeknu že se nezlobím, a že je teda všechno v pořádku, že se mi třeba něco nelíbilo, ale řeknu že už je to v pořádku, že už se nezlobím, tak jdou dál, jako oni maj, asi možná potřebuju můj jakoby souhlas s tím, že je to v pořádku. A je to jedno, jestli jsem to já anebo tat'ka, moji rodiče, ale asi potřebujou takový ujištění, že teda je to v pořádku, že pokud třeba zlobily, nebo něco udělaly, tak když jim řeknu: „Jo je to dobrý.“ Tak jdou dále. A když bych nad tím se zastavila, tak budou třeba plakat. Tak jestli takhle?

T: Ne, já jsem spíš myslela rituál, že některý ty děti, pak nemaj třeba přímo tu hračku oblíbenou, s kterou se jako uklidňují, ale pak dělají nějakou věc. Já nevím, třeba, že si...

P: Ne, ony přijdou ke mně a začnou brečet a právě, když se ptám, co se stalo nebo tohle, tak oni řeknou, já nevím rozbila jsem něco nebo někdo mě kopl a já řeknu bolí to? Jo bolí. Tak já přijdu třeba řeknu: „Mám ti to pofoukat?“ „Ne už je to dobrý.“ Anebo: „Jo, pofoukej mi to.“

T: Takže jim jde vyloženě jako o vaše ujištění a o tu komunikaci s vámi, a když zjistí, že je to v pořádku, vy je uklidníte, a pak už je to vlastně v pořádku.

P: Jo. Nemaj prostě žádný, že by si lehly do postýlky anebo chtěly nějakou hračku anebo že by se schoulily. To nemají prostě.

T: Hm, dobře. Tak, kde jsme to skončily. Jo u té fantazie.

T: Myslíte si vy sama o sobě, že jste tvůrčí člověk? Kreativní?

P: # Já si o sobě myslím, že bych byla kreativní, ale vždycky mám něco přednějšího, co mi tu kreativitu znesnadní.

T: A měla jste někdy nějaký kreativní zájem, jako já nevím, hudbu nebo malování.

P: Malování určitě. Keramika mě bavila, malování jakoby ruční činnost, ale nevěnuju se tomu, protože vždy dám něčemu přednost.

T: Protože teď na to není čas.

P: Tak.

T: Ale kdyby byl?

P: Kdyby byl a měla bych ten prostor, tak bych určitě se tomu ráda věnovala, protože i moje dcera starší je kreativní. Tu to baví, jako vyrábění a ta mladší to teď od ní jako odkoukává, takže u nás než pustit pohádku je super pustit na YouTube video s vyráběním. Takže takhle.

T: Hm, dobře.

T: # Jo, chodí Renatka do nějakýho zájmovýho kroužku?

P: Ne, nechodí.

T: Hm, tíhne sama k nějaký tvůrčí aktivitě? To znamená holčičky si třeba hodně samy tancují nebo zpívají. Aniž by jim to jako někdo navrhl nebo malují, přesně, že se samo do toho dítě jako pustí.

P: Malují. Jo, jo. Například, já nevím, přehlídky, obléká se do šatů, maluje si. Jo a má ráda ty princeznovský šaty, takže pak si s tím tancuje nebo teď až začala s tou školou jako malovat, až teď, no. Dřív to doma jako nedělala. Ale nehrajou si moc si s hračkama.

T: Aha, že je baví spíš si malovat.

P: No, u nás hračky jsou jako plyšáci, s těma spí, a to si vždy vyberou, který chtějí a mění to pokaždý. Nemají vždycky stejný právě, že by měly jen jednoho oblíbenýho a potom jako, že by si hrály s legem nebo to, ne to ony si hrajou s panenkou, kterou budou oblékat a svlíkat nebo na ní jako hadříkama jako šít šatečky nebo zavazovat že jsou to šatečky a takhle.

T: Hm, dobře.

T: Od kolika let dítě používá moderní technologie? Tím se myslí tablety, mobily, televize, počítače.

P: V podstatě od narození, ale není jim to dovoleno, že by to měly volně přístupný. Ale vlastně # od toho roka si myslím, od roka a půl, od toho roka a půl.

T: Hm a co všechno používáte?

P: Používáme televizi a telefon. A oni tomu říkají tablet, ale je to telefon.

T: Hm, jak často Renatka tyhle moderní technologie používá? Když byste to měla shrnout?

P: Když jí pustím pohádku na televizi, tak # to myslíte taky? Nebo manuálně používá?

T: Jo, jo. Myslím tím, kdy se dívá na televizi, ale i kdy by sama manuálně používala.

P: Dívají se možná méně, než ostatní děti si myslím, protože jsme furt venku, ale přesto docela dost, protože ona třeba přes den, ráno si holky potřebují prostě ráno pustit pohádku, tak si pustí pohádku, pak se vypne. Po hodině a půl, a to si myslím, že už je docela dlouho, ale je to tak. No a pak odpoledne si pustí, a pak večer si pustí. Takže třikrát denně takhle.

T: Po hodině a půl zhruba?

P: Po těch dvou hodinách no. Ale oni jakoby to mají, oni málokdy u toho sedí a že by jako něco, že by se vyloženě dívaly, ale oni u toho právě přinesou si ty věci, hrajou si tam, a pak i když to vypnu, mají to jako kulisu, což asi taky není dobře, no. Mají to jako kulisu.

T: A takhle jako aktivně používají třeba ten mobil samy?

P: Nemají to dovolený.

T: Jo. Takže se vás musí dojit zeptat, a když jim to dovolíte...

P: No, jakoby já jim to nedovoluju. Takže ani ta starší dodneška vlastně nemá jakoby, až teď jsme zřídili domácí telefon, mobil. Aby mohla si zavolat s holkami ze vsi, ale sama ho nemůže používat jako když chce. Takže jen řekne: „Mami můžu si zavolat?“ Takže může zavolat. Ale jinak jakoby, že by si sama pustila YouTube nebo tady ty aplikace dětský nebo hry, tak to tam ani nemají nastavený a mají to omezený. Takže nemůže.

T: Takže vlastně hlavně teda, když se budeme bavit o Renatce, tak ta se spíš kouká pasivně na tu televizi, aktivně teda nic nepoužívá.

P: Ne, nepoužívá, no.

T: # Regulujete teda čas, který tady s těma technologiema tráví?

P: # Snažím se určitě, no.

T: # Kolik hodin v týdnu strávíte vy používáním těchto technologií?

P: Já docela dost, protože jsem účetní, takže já na tom jsem závislá.

T: Takže je to spíš kvůli práci?

P: Kvůli práci.

T: Než, že byste sama jako vyhledávala tam zábavu, že...

P: Ne, tak to vůbec, ne, ne.

T: Je to pracovní prostě.

P: Tak, jenom pracovní nástroj.

T: Hm a kdybyste měla odhadnout tak hodiny v týdnu? Kolik hodin tak strávíte?

P: Jako pro moje soukromý potřeby? Přečtu si zprávy # a na Facebook, tak se podívám na chvíličku na Facebook, ale u mě je to spíš otázka vteřin než minut.

T: A s tou prací? Tak kolik hodin, tak jakoby v týdnu?

P: Jak dlouho jsem na tom počítači?

T: Jo.

P: No, tak pět hodin denně.

T: Hm, dobře, děkuju.

T: A jak reaguje Renatka, pokud by na její žádost jste jí nedovolila se koukat na tu pohádku nebo použít ty moderní technologie?

P: Je vzteklá, je vzteklá, ale musím ještě k tomu jakoby říct, že my máme ten tablet nebo ten telefon v případě, že třeba jdeme do čekárny k panu doktorovi já potřebuju, aby tam seděla v klidu a nelítala nebo nějaký tohle, protože oni to nevydrží. Takže tam jí to pustím, a to je párkrát do roka. Anebo, když potřebuju jít v současný době třeba nakoupit a já to dítě s sebou neberu do obchodu, tak mi v autě počká. A já třeba na těch 20 minut, co jsem pryč, na to auto vidím, ale dělám to bohužel, tak v tom autě počká a já jí tam dám tu pohádku. Takže pak mi to ona vypne, dá mi to a zkusí to. Já nevím třeba: „Mami půjčíš mi jako ten telefon?“ A já řeknu: „Ne.“ Tak jako je našťvaná chvíli a já jí řeknu: „Znáš pravidla a nebudu o tom prostě diskutovat. A jede se dál.“

T: Jo najde si jinou zábavu.

P: Jo, jo, ony nejsou takový vztekací, že by se hodinu válely po zemi. Takže spíš to jako racionálně vysvětlím, řeknu tak, tak, tak a možná jsem na ně asi přísnější než nevím, no, jako. Prostě nepřipouštím diskuzi.

T: Dobře.

P: Takže takhle.

P: Dobře, tak jo, děkuju moc za rozhovor.

Rozhovor 10

T: Takže první otázka je kolik vám je let a jaký je vaše nejvyšší dosažený vzdělání?

P: Je mi třicet tři a mám vysokoškolský vzdělání.

T: Hm, kolik let je dětem? Vlastně vy tady máte dvě takže...

P: Dvě. Tři a pět.

T: # Vyrůstala jste vy i otec dítěte na venkově nebo ve městě?

P: # Já ve městě a pak na okraji města a manžel ve městě i na venkově.

T: Hm, jo, že má dítě sourozence jsme teď řekly i kolik mu je let. # Jak a teď já nevím kdo je mladší, tak prostě...

P: Martinka.

T: Tak jak Martinka prožívala vaše další těhotenství a narození sourozence?

P: No, Martinka je mladší.

T: Jo, ježiš, tak starší, teď jsem to zblbla já, tak. /smích

P: V pohodě.

T: Tak Kuba.

P: Já bych řekla že v pohodě, že # jsem se mu snažila vysvětlit, že bude mít sourozence, a že budeme mít miminko. A oni jsou od sebe rok a půl, takže to zase nebylo tak dramatický. A musím říct, že nijak mi nepřijde, že by žárlil. Ani v tu dobu, kdy se vlastně Martinka narodila. Já jsem se mu snažila tedy jako věnovat, aby sem je neošidila ani jednoho a dávala jsem si na to teda pozor, protože jsem se bála aby jako...

T: Takže jste ho na to jako připravila, nějak jste je...

P: Jo, jo. Vysvětlovala jsem mu, říkala jsem mu, že mám v bříšku miminko a že bude mít segru a že miminko prostě, pak bude tady s náma, prostě jsem ho na to kontinuálně připravovala. Skoro vlastně furt, co jsem věděla, že jsem těhotná.

T: Hm, # jaké bylo těhotenství a porod? Teda teď u obou dětí vlastně.

P: # Těhotenství bylo úplně v pořádku. # S prvním těhotenstvím jsem chodila vlastně až do konce do práce a porod byl o měsíc dřív, takže byl předčasnej, ale jakoby samostatnej, přirozenej. A Martinka, to jsem byla na mateřský a taky vlastně bezproblémovej, narodila se o dva týdny dřív. A tam mi ho teda vyvolávali, kvůli mejm zdravotním potížím, protože jsem měla ledvinovou koliku, kterou mi způsobila. Tím že se blbě natočila. Takže vlastně takhle.

T: Jo, dobře.

T: # Bylo u dětí nějaké závažnější onemocnění v raným věku?

P: # Ne, ale Kubík má teda jakoby vrozenou trachomálácii # dýchacích cest, takže to je jediný takový jako závažnější, ale s postupem věku by měla vymizet.

T: # Kojila jste a jestli jo, tak jak dlouho?

P: Obě dvě děti jsem kojila a obě dvě jsem kojila sedm měsíců. / smích

T: Hm a pak jste vlastně nepřešli na nějakej dudlík nebo něco takovýho?

P: Ne, oni ho nechtěli. Plivali ho a vyhazovali ho prostě co nejdál to šlo. / smích

T: Jo. # Tak #, takže dudlík jsme řekli, že neměli ani plenku, dečku nebo nic takovýho.

P: Nic, ne.

T: # Tak.

P: Oba dva vlastně od malinka # Kuba měl vlastně místo toho dudlíku, měl palec, protože on v žádným případě nechtěl dudlík a vlásky si tak jako šimral, když byl unavený a to měl jako kontinuálně spolu. Měl navázaný palec a druhou rukou si # tak jako hrál s vláskama. A Martinka ta má taky stejný, ta má jen s tím rozdílem, že má jazyk si dudlá a vlasy si točí druhou rukou. Jednou rukou. /smích

T: Dobře # jak často byly děti hlídány jinou než pečovatelskou osobou? To znamená ne vámi nebo manželem.

P: Ježiš to nevím úplně jak často.

T: A od jakýho věku spíš jejich taky?

P: To úplně, jako nevím, abych se přiznala, ale babičky a vlastně prarodiče a...

T: A na odpoledne nebo na noc to pak už zvládaly?

P: # Na odpoledne i na noc a teď úplně si nejsem jistá od jakýho věku. Třeba řeknu od dvou let Kuba první asi na jednu noc. Ale úplně si tím nejsem jistá.

T: A žádný výraznější problém s tím nebyl?

P: Ne, nebyl, nebyl. Bylo to v pohodě.

T: # Spala jste v noci v dosahu dětí?

P: Do jednoho roka. Spaly s námi v ložnici obě dvě, a pak byly obě přestěhované do pokojíčku. / smích

T: Dobře a měly tam u vás v ložnici svojí postýlku nebo spaly...

P: Měli svojí postýlku oba dva. Do toho roka měli svojí postýlku a nespali s námi v posteli, nikdy.

T: # Jaké máte rituály s dětmi před spaním, nebo jste měli.

P: # Teď taky máme rituály, pořád jako # umýt, vyčistit zuby #, dojit na záchod, do postýlek, přečíst pohádku na stát. A odcházíme.

T: Jo, takže čtete pohádku a potom odcházíte.

P: Jo. Odcházíme z pokojíčku.

T: Dobře, dobře.

T: # Jak dlouho jste byla před nástupem dětí do mateřské školky doma? Tak.

P: # No, s Kubou do tří let a s Martinkou taky do tří let.

T: Hm #, jakou byste řekla, že mají děti představivost, fantazii?

P: # No. /smích

P: To úplně...

P: Myslím si, že Martinka má větší představivost a fantazii než Kuba.

T: Hm a kdybyste měla uvést nějaký jako příklad, co tak jako nebo z čeho soudíte, že...

P: # Občas prostě mi jen třeba řekne, že něco # vidí něco v něčem, co já třeba vidím až když oni mi to řeknou. Nebo Martinka, Kuba to také občas dělá, ale spíš Martinka vidí, já nevím, řeknu #

třeba v oblacích, vidí nějakou postavičku nebo nějaký zvířátko. Kuba taky občas, ale Martinka víc.

P: Dobře.

T: # Myslíte si vy o sobě, že jste kreativní a tvůrčí člověk?

P: No, to úplně.../smích

P: # Jak kdy, já to mám tak jako nárazově bych řekla. Ale, ale úplně ne, nemyslím si o sobě, že jsem úplně kreativní a tvůrčí, ale občas mě to chytne.

T: A co vás občas chytne?

P: Třeba začnou šít nebo jsem dělala šperky, ale mám to nárazově, nemám to jako pořad.

T: Musíte na to mít náladu a čas.

P: Musím na to mít náladu, přesně tak. Ale je to vždy jakoby část období, kdy se mi chce.

T: Že tady ty různé tvůrčí období #, tvůrčí aktivity vlastně různě střídáte. Že nemáte jednu oblíbenou.

P: Ne.

T: Ale vždycky vás něco začne bavit a pak vás to zase pustí.

P: Ano. Nebo peču a tak.

T: Hm, dobře.

T: # Jo, jo. Chodí děti do nějakýho zájmovýho kroužku?

P: Zatím ne.

T: Hm a máte v plánu něco?

P: Máme v plánu, teď je to takový složitější prostě.

T: Chápu, po korona viru. /smích

P: Ale ano, chtěli jsme Kubu dát na nějakej pohybovej kroužek #, buď nějakou atletiku nebo něco, když bude chtít. A Martinka, Martinka zatím ne, ale možná že by chtěla také. A měli jsme domluvenou angličtinu, ale ta zatím není.

T: Není, hm.

T: # Tíhnou děti samy od sebe k nějaký spontánní tvůrčí aktivitě, to znamená, jestli třeba si tancujou, zpívají nebo si něco staví, vystřihujou, vyrábí.

P: Jo, ba dva. Martinka ta tancuje pořád, zpívá si pořád, básničky povídá, maluje, to oba. Kuba si spíš staví třeba, ale taky maluje a vystřihuje hodně.

T: # Od kolika let děti používají moderní technologie? To znamená televize, počítač, mobily?

P: Počítač ani mobily nepoužívají. A televizi? No, řekněme rok a půl, od roka a půl.

T: Že koukáte na pohádky třeba před spaním? Nebo ráno?

P: Ne před spaním ne, na Večerníčka, teda to jo, na Večerníčka a občas jim pustim třeba pohádku na televizi.

T: Hm, takže děti vlastně aktivně samy nic nepoužívají, jenom vlastně koukají na tu televizi.

P: Ano, občas, občas si jí zapnou jakoby televizi, to jo #, ale je to, mám to regulovaný.

T: Hm, takže na vaše dovolení?

P: Jo, jo.

T: Nemůžou si jí pustit jen tak.

P: Můžou si jí pustit samy, ale musí se zeptat.

T: Jak často dítě tady ty moderní technologie nebo kouká vlastně na ty pohádky, kdybyste měla to shrnout třeba v hodinách za týden, tak zhruba?

P: Každý den, když řeknu.

T: Tak hodiny za ten den.

P: Tak půl hodina denně třeba.

T: # Teď už to tak na půl vyznělo, ale regulujete ten čas, který s nimi děti tráví?

P: Ano.

T: # Kolik hodin s těmi moderními technologiemi strávíte vy?

P: Ježiš, to nevim. /smích

T: Taky odhadem třeba hodiny za týden.

P: Já třeba hodinu. Ale moderní technologii mám práci, takže možné víc. Já to mám tak jako na střídačku, vždycky tejdén tak a tejdén tak. Takže, když mám týden u počítače, tak trávím vlastně celý čtyři hodiny v práci u počítače.

T: A pro svoje teda osobní potřeby pak teda...

P: Třeba hodinku.

T: # Jak děti reagují, pokud byste jim na jejich žádost nedovolila koukat se na tu pohádku?

P: # Nelíbí se jim to # někdy, někdy jsou mrzutý, převážně Kuba, Martince to až tak nevadí někdy to vezmou v pohodě, že to tak prostě je. Záleží jak kdy.

T: # Dobře.

T: Tak teď už jsme se o tom přechodovým objektu trochu bavily, ale ještě se teda jednou zeptám, jestli mají děti nějaký přechodový objekt nebo přechodový rituál # jak to teda vypadá? /smích

P: # Když jsou unavení, tak si šimraj vlasy nebo si s nima hrajou, takhle si natáčí na prst třeba a Kuba si cucá palec. A Martínka si dudlá jazyk.

T: # A jako by ten rituál někdy obměnili nebo je to pořád stejná věc?

P: Ne, ne, maj to pořád stejný od miminka. Pořád stejný.

T: Pořád stejně.

T: # Jak jako by tady ten jejich rituál začal? Jestli si vzpomenete, jak se to, tak třeba stalo?

P: # No, já si myslím, u Kuby si myslím, že to bylo tím, jak # já jsem mu teda ten dudlík chtěla vnutit, ale nelíbil se mu, tak si pak našel ten palec, no. A ty vlásky, to už tak asi přišlo s tím, že ho to asi uklidňuje. A Martinka ta taky nechtěla dudlíka, takže si nahradila ten jazyk a vlásky jí asi taky jako podle mě uklidňují, protože občas si je točí ty vlásky třeba bezděky, když sedí a je třeba unavenější. To není jen před spaním.

T: Hm, takže vlastně tady ten rituál #. Já tady totiž mám otázky na ten předmět, tak teď to musím nějak přetransformovat na ten rituál. # To jsme teď vlastně řekly, v jakých situacích to opakují, že jsou unavený. # Když jsou třeba nějak jinak rozladěný, nejen unavený, ale dělaj to ještě jako, když jsou třeba našťvaný nebo nemocný nebo smutný?

P: # Ne, víceméně jen když jsou unavený, jo může to souviset i s tou nemocí, třebaže jsou unavený i v souvislosti s nemocí, ale víceméně to dělají opravdu jen, když se jim chce spát. Kuba vlastně už to začíná skrývat, že si cucá palec, protože ví že to úplně není tak, jak by to mělo být. Že ten palec není, já jsem mu vysvětlovala, že vlastně se mohou zkrivit zuby. Takže on se to snaží sám nějak ovládnout, ale ještě mu to úplně nejde. Tak. / smích

T: Dobře. /smích

T: Tak to máme teda kdy # ten rituál opakujou a kdy třeba naopak úplně zapomínaj na tady ten nebo kdy ho vlastně nedělaj tady ten rituál? Kdybyste tak měla vyjmenovat, ono to tak z toho vyplývá, ale... /smích

P: No oni to nedělají přes celý den, ale na to spaní, no. To vždycky tak vyplyne z toho.

T: # Dokážou se teda ve vypjatý situaci tady tím rituálem uklidnit? Sami sebe?

P: # Oni to nedělají ve vypjatých situacích, jo.

T: Jo oni to dělaj jenom u tý únavy.

P: No, jen u tý únavy. Vyloženě jenom u únavy a Kuba ten to dělá vyloženě, než si lehne do postele.

T: Ale má to pro ně nějaký uklidňující efekt?

P: Já si myslím, že jo, ale jenom v tý, co se týká únavy ne nějakýho stresu nebo nějakýho takovýho faktoru.

T: Hm, měla jste vy sama nějaký přechodovej objekt?

P: No, to. Asi jo. Asi plyšáka.

T: Hm a jakýho?

P: Králíka. /smích

T: Aha. /smích

T: Plyšovýho králíka.

P: Ale já si to nevybavuju až tak třeba od 4 let, jsem chodila do školky a předtím ne. Tak takhle. /smích

T: Hm a pamatujete si co se s nim stalo s tim králíkem?

P: Jo, má ho máma. /smích

T: Aha. Takže ještě pořád je.

P: Jo, je.

T: Dobře.

T: Jak uklidňujete sama sebe, když jste rozrušená?

P: # No # snažím se dýchat, snažím se dýchat a občas odejdu, když tedy jsem doma tak se snažím odejít z místností a tak, třeba a někdy i zakřičím. To je moje úleva. /smích

T: Jo, dobře.

T: # A vnímala jste třeba někdy u dětí, že byste byla tím přechodovým objektem vlastně vy? Že by se na vás #, jak to říct, ne úplně fixovaly, ale většinou pak ty děti # pro který je # přechodovým objektem ta máma, tak se za ní hodně chodí uklidňovat, hodně se na ní jako vztahují, kdykoli se jim stane třeba nějaká nespravedlnost, tak jako běží za tou maminkou se uklidnit.

P: To úplně ne, u nás to vlastně funguje tak, že když se stane nespravedlnost u jednoho rodiče, tak běží za druhým. Takže úplně, úplně co se týká mě, tak si nemyslím, tedy že by to takto fungovalo.

T: Dobře, tak jo, to je všechno. Děkuju.

P: Není zač.

Rozhovor 11

T: Tak # první otázka je kolik je vám let a jaké je vaše nejvyšší dosažené vzdělání.

P: Čtyřicet čtyři a středoškolský s maturitou.

T: Hm a kolik let je Anetce?

P: Čtyři roky.

T: # Vyrůstala jste vy i otec dítěte na venkově nebo ve městě?

P: Na venkově.

T: Hm.

T: # Má dítě nějaké sourozence?

P: Ano.

T: A kolik je jim let?

P: Jedenáct.

T: Hm, takže...

P: Má bráchu, Davida Marka.

T: # Takže jednoho bráchu nebo dva bráchy?

P: Ne, má jednoho Davida Marka, a ještě sem jednou za čtrnáct dní jezdí dcera Lenka.

T: Jo, jo. # Takže ta starší dcera je teda...

P: Moje, no.

T: # Jak dítě prožívalo, jestli teda Anetka, asi nezažila vaše další žádný těhotenství.

P: Ne.

T: Ne, tak to se nás netýká.

T: # Jaké bylo těhotenství a porod s Anetkou?

P: # Těhotenství bylo naprosto na pohodu a porod jsem měla císařem, takže jako taky v pohodě.

T: Hm, # bylo nějaké onemocnění v raném věku? Někaké vážnější?

P: Anety?

T: Hm, Anetky.

P: Ne, ne, ne.

T: Ne, ne.

T: # Kojila jste?

P: Ne.

T: Jo. # Dobře. /smích

T: Měly i vaše další děti přechodovej objekt? Nějakou plínku, dudlík?

P: Jo, měly.

T: Jo? A co to bylo?

P: Taky plína.

T: # Takže jsme se teda shodly, že to byla plínka, dudlík teda Anetka vůbec neměla?

P: Měla. Samozřejmě, měla ho až teďka do června, kdy jsme jí museli říct, když jsme byli u pana doktora zubaře a ten řek, že se jí zkříví ty zuby vepředu, takže jí řek že už ho nesmí mít, a tak když jsme přijeli domů, tak jsem dudáky sbalila a řekla jsem, že tam byl pan doktor a že jí je odnes. /smích

P: A od té doby teda dudáka nemá, ale ještě má furt flašku večír a ráno na mlíko.

T: Hm.

P: Ona prostě to, jo a teď přijeli na pouť se malinkým Lukáškem a měl tam položený dudák a ona ho úplně hypnotizovala očima, že by ho nejradši sebrala, no.

T: Že by ho nejradši vzala. /smích

T: A jak to zvládla ten? Obrečela to?

P: Neobrečela to.

T: Ne?

P: Neobřečela to. Ne. Já jsem chtěla už před dvěma má rokama, jsme ho dali čertům, a to jsem jako chtěla, ale to řvala do jedenácti hodin, takže jsem jí ho nakonec dala, jo. A tím pádem ho teda měla, ještě teď do toho června, protože někdo říká že to nemá vliv na ty zuby, jo jako, mně to přišlo teda, že ho odloží sama, jako jsem si říkala, jako že až ho nebude chtít, tak ho odloží, ale ona na něm byla závislá, no.

T: Hm, takže teda teď...

P: Teď od června dva tisíce dvacet ho nemá a ani ho neobřečela, jako prostě...

T: Aha, zvládla to. Stačí teď už jenom plínka.

P: Hm, no, plínka. Jako si strká prsty do pusy a nic.

T: Hm.

T: Jak často byla Anetka hlídaná jinou než pečovatelskou osobou? To znamená někým jiným, než jste vy nebo manžel.

P: Občas babičkou tady na jihu.

T: Hm a od kolika let?

P: Od narození, jako jo, prostě když babička přišla, tak si ji vzala nebo jsem tam pak šla a takhle. Ale tak normální bydlíme v jedné domácnosti jo, takže...

T: Aha, aha, takže na odpoledne a pak i na noc teda už?

P: Ne, ne na noc. Ale ne na odpoledne, třeba na půl hodiny jo jako, že tam chodí, jak to vyhovuje Anetce.

T: Takže vy vlastně bydlíte všichni v jedné domácnosti, v jednom baráčku, takže je to snazší, jasně.

P: Hm.

T: # Spala jste v noci v dosahu Anetky? Jestli s váma spala v ložnici...

P: V posteli ne, ale máme postýlkou vedle postele manželský. Spí tam ještě teď.

T: Jo, do dneška, hm.

T: # Jaké máte rituály s Anetkou před spaním?

P: Vykoupat, mlíko a v # buď teda usne u nás na posteli a pak jí přendávám do postýlky nebo si jde sama do postýlky, řekne si, že chce jít do postýlky, přikryju jí a usne si tam.

T: Hm a čtete nějaký pohádky nebo pouštíte?

P: # Čteme, čteme.

T: Čtete, hm.

P: Hm, občas si jako ne každý den, ale já nevím třikrát do týdne, že přečte pohádku.

T: Hm a Anetka to vyžaduje nebo jako řekne si sama?

P: Včera mi říkala, jestli ji přečtu Krkonoše, ale už bylo pozdě, tak jsem jí slíbila, že jí ho přečtu dneska, no.

T: Jo, dobře.

P: Jak už bylo půl devátý, tak jsem chtěla, aby usnula, takže.

T: # Jak dlouho jste byla s Anetkou před nástupem do mateřský školky doma?

P: No, celou dobu.

T: Takže ty tři roky.

P: Hm.

T: # Jakou má dítě nebo Anetka představivost, fantazii podle vás?

P: No, myslím si, že docela dobrou, že má opravdu odpověď na všechno, a že představivost nevím jako, jestli si představuje nějaký lidi nebo něco, ale jako jo, jo. Prostě myslím si, že jako je na svůj věk až dost vyvinutá. Nevím myslím si, že je to tím, že je s náma s dospělýma, že Davidovi je jedenáct let, že prostě jako se snaží vyrovnat tomu staršímu bráchovi.

T: Hm a na čem byste to tak třeba uvedla, nějaký příklad tý její představivosti? Co tak jako dělá? Z čeho tak usuzujete, že tu představivost má bujnou?

P: Tak já nevím, když třeba maluje, tak ona je jako schopná jít a namalovat, já nevím kytku, sluníčko, mráček a přinést mi to, ať mě Tomáš nezlobí, jo. Popřát mi, pogratulovat mi a dát mi tohle. To je asi tak nejvíc, že nakreslí kytku, sluníčko a mráček, no.

T: Dobře.

T: # Myslíte si vy o sobě, že jste kreativní, tvůrčí člověk?

P: # Jak to myslíte? Jako...

T: No, nemusíte třeba malovat, ale # za kreativitu se považuje třeba i háčkování nebo šití, nějaký tvoření.

P: Tak jako jo, ale nejsem zase úplně kreativní. Něco jako, jsem schopná háčkovat, paličkovat, ale je # není to tak, že bych to dělala každý den nebo každý týden, jo. # Jako prostě...

T: Že to vyloženě nevyhledáváte.

P: No, no.

T: Spíš, když je to jako za potřebí třeba něco ušít nebo uháčkovat anebo se u toho odreagujete?

P: No tak třeba loni tady byl ten jarmark, že jo, tak jsem tady háčkovala ty zvonečky na ten jarmark, a to mě pak třeba drží měsíc, že můžu jako s tím háčkem, jako že mě to uklidňuje, no. Takže #.

T: Dobře.

T: # Chodí Anetka do nějakýho zájmovýho krožku?

P: Ne.

T: A uvažujete o něčem? Co by jí třeba bavilo?

P: No, tak jako jo, ale myslím si, že je na to ještě malá.

T: Jo, jo.

P: Já nevim, tady ve školce si myslím, že má veškerou, mně se tady ta školka strašně líbí, protože je taková rodinná jako, jo. Takže jako myslím si, že tady si jako užije dost, protože teď byla doma čtyři dny, že měla rýmu. Tak včera ráno jsem ještě říkala paní učitelce Zdeně ať na ní houkne, že jsem jí utekla, protože jsem šla do třídy pro papíry a to, zkrátka tam zůstala a tak úplně zapoměla, že já jsem tady, jo. Že už chci jako odjet.

T: Hm, dobře.

T: Táhne Anetka sama od sebe k nějaký spontánní tvůrčí aktivitě? To znamená, jestli si sama třeba tancuje, zpívá, maluje.

P: Ano, ona je jak hopík. ona furt poskakuje, musí mít prostě pořád nějaký pohyb. Jo jinak teďka...

T: Takže si sama jako ty aktivity vyhledává, že přijde domů a sama si začne třeba malovat.

P: Jo, sama si skáče anebo si jde malovat anebo si vezme modelínu anebo si vezme samozřejmě mobil a na tom má tu kočku, tak na tom jako pořád něco jako...

T: Hm.

T: Hm.

T: Od kolika let Anetka používá moderní technologie? Tím se myslí mobil, počítač, televize.

P: Já bych řekla, že to už tak dva roky, co jako na telefon, ale já hodně nadávám, takže já moc jí ho jako nenechávám.

T: A ona má jako svůj telefon nebo?

P: # Má tam po bráchovi rozbitej, takže na tom má teďka tu kočku, jak jsem vám říkala, tak tu si tam opečovává, ale tak se snažím, aby to bylo tak do hodiny jako denně.

T: Hm, takže tam má jako nějakou hru, kterou sama obsluhuje.

P: Hm a je jako kreativní, že tam musí, já nevím, teď včera # tam dělali # ty drápy, že jo, tam dal ten kocour, a tak jsme je museli očistit a ostříhat a nalakovat a tak.

T: Takže občas hraje s ní tu hru?

P: No, no.

T: Hm, dobře. # Jak často, to jsme teď vlastně řekly, že tak hodinu denně na tom mobilu.

P: Hm.

T: A pohádky? Když do toho započítáme ještě ostatní tady ty, jako technologie. Jestli pouštíte nějaký pohádky nebo na počítači, jestli ještě něco vyrábí?

P: Na počítač nechodí, ale televize je puštěná, jo. Takže ráno, když třeba jdeme do školky tak to vyžaduje abychom pustili děčko, protože tam jde prasátko Pepa a nějaký tyhle. Takže třeba půl hodiny ráno než jí ústrojím a učešu a jdeme do školky. A odpoledne taky, že jo. Já mám televizi puštěnou prostě jako kulisu, takže občas se na něco zadívá anebo se nezadívá a dělá si tam u toho to svoje.

T: Hm # regulujete teda nějak čas, který # Anetka tráví před tou televizí, s tou kočičkou, s tím mobilem?

P: Aby to byla tak ta hodina, ale ta televize jako dobře, ta tam je puštěná, ale ona na ní třeba nekouká. Takže si tam třeba modeluje a má to za zády a poslouchá. Takže já bych řekla, že ta hodina maximálně dvě.

T: Dobře, dobře.

T: # Kolik hodin používáním moderních technologií strávíte vy, tak za den nebo za týden?

P: Ježišmarjá. Občas kouknu na telefon, co tam je, ale jako nevím, tak taky do tý hodiny, jako když to sečtu za ten celý den, že si zavolám teda s kamarádkama nebo tak, ale jako že bych seděla u telefonu tři hodiny, to jako ne.

T: Hm a televizi máte akorát zapnutou, jako kulisu.

P: Hm, televizi mám zapnutou, ale já to mám puštěný v podstatě jako kulisu. Jako, že neležím, a že bych se na to koukala, ale třeba do toho vařím nebo něco dělám, ale mám to prostě jako kulisu, aby mě, aby tam jako někdo byl.

T: Hm, jasně.

T: Jak reaguje Anetka, pokud jí na její žádost nedovolíte se koukat třeba na tu pohádku nebo si zapnout třeba tu kočičku?

P: Docela se vzteká a řve, jo, když jí to jako nepovolím. Jako že prostě nevím, televize je tam puštěná, tak to jako neřeším, ale ten telefon, když jí třeba řeknu po tý hodině, ať už to odloží, tak začne řvát, že si tam ještě něco potřebuje dodělat. Tak třeba ještě těch 5 minut jí to jako nechám, ale pak jí ho prostě seberu a uklidíme ho a jde spát, no. Jako ten telefon, že prostě už, že už si musí najít jinou zábavu, tak jí třeba pošlu k babičce. Ať se jde podívat na babičku nebo něco abych jí prostě odpoutala od toho telefonu, no.

T: Tak říkali jsme, že Anetka má tu plenu. # Jak # obměnila nějak ten přechodovej objekt? Nějak tu plenu? Předtím byl teda dudlík a ten byl nějak souběžně, ale i s tou plenkou, že jo?

P: No, no. Ona měla prostě plínu a měla dudáka, pak dudáka odložila. Takže teď jakmile jí převlíknu do pyžama a má jít spát, jakmile jí dám to mlíko, tak už jí vyžaduje. Ale na noc a ráno ji nechá v postýlce a odcházíme sem do školky a ani nevím, jestli jí tady má tu plínu.

T: Hm, hm a mívala jí teda tady na spaní?

P: Hm, dávala jsem jí sem na spaní.

T: # Jak tu plenku vlastně získala Anetka?

P: No, ona mně zemřela maminka vlastně a Monika vedle v baráku, která jí hlídala, než jsme přijeli z té nemocnice, tak Anetě se strašně líbila osuška, co měl malej Radim, tak jí jednu dala a tu má teda doteď.

T: Hm, takže to je spíš taková, jako ručník nějaký, osuška, jo?

P: No, je taková velká, jako osuška, na utírání těch malejch dětí no.

T: Takže vy jste vlastně víc času trávila # jinde a Anetka byla hlídána, tak se tam přimknula k tomu...

P: Ne, to bylo akorát jedno odpoledne.

T: Jedno odpoledne to bylo. Hm, dobře.

T: A předtím Anetka byla vždycky pryč, třeba u babičky jen na tu hodinu? Tady to byla jako delší doba, kdy jste byla pryč poprvý?

P: No asi šest hodin. Jako jo prostě, ale ona je v podstatě pořád se mnou, jako že jí nedávám nikam nebo, když jedu na nákup třeba v sobotu víc jak na hodinu, tak jí tam taky jakoby nechám pani Hruškový. To je taková stará babička jí říkáme. Tak jako nenechávám, abych jí někam odložila já nevím na celý půl den a někam si odjela za svým, jako za svým tím.

T: Hm, dobře.

T: # Jak Anetka tu plenku používá? Jak si s ní hraje nebo jak s ní, jako zachází?

P: Takhle si jí motá. Motá a takhle si jí dává v hlavě.

T: Ohlazuje se s ní.

P: No.

T: Čichá k ní třeba?

P: To si nejsem vědoma, hm.

T: Nevíte.

T: Musí mít teda plenku neustále u sebe? To asi, to jsme říkali, že ne.

P: Ne, ne, to akorát na tu noc, že jí vyžaduje, když jí prostě dám to mlíko, když večer lehne do postele tak jako jí chce. Ale v noci třeba když je jako, tak jí taky nemá, aby se s ní musela mazlit nebo to.

T: Hm a vyžaduje jí vyloženě při tom spaní?

P: Hm.

T: A nebo jí...

T: Není to, když je nějak rozladěná nebo tak jí nepotřebuje?

P: Ne, ne.

T: # Kdy na ní teda zapomíná na tu plenku? Běžně přes den?

P: Přes den, hm.

T: # Jak reaguje Anetka, kdyby si tu plenku chtěl někdo půjčit nebo s ní, jako nějak, si jí někdo vzal a nějak s ní manipuloval?

P: Asi by mu jí půjčila. Ona je dost jako na tohle to, že třeba brácha, kdyby přišel a chtěl jí na to sáhnout, ale on prostě taky ví, že je to jako její plína. Nebo když já ji vezmu, tak řeknu: „Anetko, jí ti jí teďka vyperu. Jo a prostě až, tak si vezmeš malou plínku a s tou budeš spát a až uschne, tak ti jí zase dám, že jo, budeš s ní zase spát.“ A ona to snáší jako docela dobře.

T: Hm a když tu plenku vyperete, tak jí to nevadí, jo?

P: Ne.

T: Dobře.

T: # Spíš to teda, ale funguje na tom principu, že se dovolíte, nějak to vykomunikujete.

P: Hm, jo já jí řeknu Anetko plínu ti vyperu a...

T: Dobře.

T: # Jak Anetka reaguje, pokud by tu plenku nemohla mít v případě potřeby u sebe? U toho usínání třeba?

P: No, tak i já toto neřeším, já když tak jí dám prostě tu menší a ona jí stačí i ta menší, ona prostě potřebuje kus toho hadrů, aby prostě...

T: Jo, takže vy jich máte vlastně víc. Máte dvě teda?

P: No to já jich tam mám #.

T: Jo, takhle. Takže ona jako úplně jí je...

P: No, jako není tahle ta, ale tuhle velkou má nejradši.

T: Jo, tuhle velkou má nejradši a když není tak jí...

P: No, tak si vezme s medvídkama nebo si vezme normální plínu, ale jako jo, ale jenom prostě, aby měla prostě ten měkkej hadr, aby mohla usnout no.

T: Hm, takže se vlastně asi ani nikdy nestalo, že by nějak musela, že byste jí třeba někde zapomněli a # musela by usínat bez ní.

P: Ne, ne.

T: Dobře.

T: # dokáže se teda s tou plínkou i nějak jako uklidnit? Když by byla jako v nějaký nepohodě, tak myslíte si, že by se díky tady tý plence jako uklidnila snáz? Rychlejc?

P: To spíš přijde za mnou se pomazlit. Jo, jakože nevyžaduje, jako že by byla neklidná nebo že by byla z něčeho prostě rozčarovaná, takže by jí potřebovala, to vůbec ne.

T: # Měla jste vy sama nějaký přechodovej objekt takovejhle?

P: To já si nepamatuju.

T: Nepamatujete. Ani dudlík třeba?

P: # Dudlák jsem asi měla, ale dala jsem ho ve dvou letech asi čertům. Tak v roce a půl ho jsem ho dala čertům.

T: Hm, takže žádnýho významnýho plyšáka, nic si nepamatujete?

P: Ne, ne.

T: Dobře.

T: # Jak uklidňujete sama sebe, když jste rozrušená?

P: Kouřím.

T: Hm.

P: To mě jako jediný, to cigáro mě uklidní. /smích

T: Aha.

P: Jo, teď mám prostě boje vedle se sousedem, tak jako jediný, co mě uklidní je to, že si zapálím.

T: Hm, dobře.

T: A ještě třeba mě napadá, některý lidi mi říkali, že chodí ven nebo nevim. Už vás nenapadá nic jinýho čím se jako ještě...

P: Jo, já prostě jdu ven a tam si zapálím.

T: Jo, tam si zapálíte, dobře.

T: # Vnímal jste někdy, že byste pro Anetku byla vy sama tím přechodovým objektem? Že by se za váma hlavně chodila uklidňovat?

P: Hm asi jo, protože ona mě má asi jako tu, jo má mě, nemůžu říct nejradši, ale má mě jako pilíř, který tam vždycky bude, no. Takže jako přijde prostě jako když něco, tak nevím, když jí třeba táta pleskne po zadku, že něco vyvádí, jo, tak se třeba přijde ke mně se schovat, že jo. A já kolikrát jí řeknu: „Ne, měl táta pravdu.“ Jo, a tak nebo, když mě něčím naštvě prostě, že začne brečet, tak jí řeknu: „Hele a ne, teď se běž vybrečet na chodbu nebo ven a až se uklidníš tak přijď.“ A ona jako na tohle tak jako dost slyší.

T: Hm, takže za váma pak přijde a uklidní se tak.

P: No. Jako není to tak, že by celý odpoledne, já nevím byla prostě rozrušená, někde plakala, jako to vůbec ne. To jsou jen jako takový okamžiky, že prostě jí jako něco rozhodí a hodně jako vzpomíná na babičku a to teda jako dost často brečí. V týdnu třeba tak dvakrát, třikrát běží a začne brečet, že se jí stýská po babičce, no tak na toto reaguju, že už na nás kouká z nebíčka, jako nic jinýho jí na to ani nemůžu říct, že jo. Protože myslím si, že je hodně malá na to, aby pochopila, že babička umřela, že už jako nikdy nepřijde, no.

T: Takže v tady těch jako # emočně vypjatých chvílích se chodí uklidňovat vlastně za váma, že se přijde pomazlit teda?

P: Hm.

T: Jo?

P: Ano.

T: Dobře, tak děkuju moc.

P: Tak jestli vím to takhle stačí, tak...

T: Jo, jo.

Rozhovor 12

T: Tak první otázka je, kolik vám je let a jaké je vaše nejvyšší dosažené vzdělání?

P: # Dvacet devět a výuční list.

T: Hm.

T: # Kolik let je Vít'ovi?

P: Šest.

T: Hm, vyrůstala jste vy i otec dítěte na venkově nebo ve městě?

P: # Já na venkově a otec takový menší město.

T: Má dítě nějaké sourozence?

P: Ano, má mladšího brácha.

T: Hm a kolik je mu let?

P: Dva roky.

T: Aha.

T: # Jak Vít'a prožíval vaše další těhotenství?

P: Úplně, Úplně normálně, nějak, že by vyloženě ho to trápilo nebo něco, to ne.

T: Hm a narození toho sourozence? Jak vzal, zvládnul?

P: Spíš tak jakože dobrý, ale spíš takovej ignor, jak to bylo malinký, tak si toho vůbec nevšímal.

T: Hm a připravovala jste ho nějak na příchod toho dítěte?

P: Jo, jo určitě jsme se bavili o tom, že taky bude pomáhat a starat se, že bude velkej brácha.

T: Hm, takže nebyl žádný jako problém?

P: Ne.

T: Úplně v pořádku ho přijal?

P: Hm.

T: Jaké bylo těhotenství a porod s Vít'ou?

P: # Těhotenství bylo úplně v pořádku bez problémů, žádný zdravotní komplikace a takhle a porod taky.

T: Hm, bylo nějaké onemocnění v raném věku?

P: Hm, ne.

T: Hm.

T: Kojila jste a jestli jo, tak jak dlouho?

P: Chvilku asi no, asi tejdén.

T: A musela jste přestat nebo jste se rozhodla, že už kojit nechcete?

P: Ne, to ne, ale když jsem přišla z porodnice tak Vít'a měl problémy s přísátím, nechtěl pít, začal hubnout, a ještě do toho jsem dostala záněty do prsou obou, takže už nic.

T: Hm, takže to bylo takový nucený přerušování.

T: # Měl nebo má ten mladší syn taky nějaký přechodový objekt?

P: Ten zatím vůbec takhle nějak #.

T: Takže nemáte třeba ani dudlíka?

P: Ten má mě.

T: No, nebo vás, to klidně může být.

P: Ten spíš mě.

T: A dudlík třeba má?

P: Jo, dudlíků má spousta. To jsou jeho, dudlíky, no.

T: # Dobře, tak když se vrátíme k Vít'ovi, měl teda Vít'a nějaký dudlík, plenku nebo dečku?

P: On měl opici a má ji ještě do dneška.

T: Hm a měl ji úplně od narození?

P: # To zase ne asi od roku, v roce ji dostal k Vánocům, tak nějak.

T: Hm a předtím měl něco?

P: Předtím, předtím asi možná jenom toho dudlíka.

T: Ten dudlík, dobře.

T: # Co se s tím dudlíkem stalo?

P: # Odnosl ho Mikuláš.

T: Aha a v jakém věku?

P: # Myslím, že ve dvou a půl letech, tak nějak.

T: Hm, takže tak nějak...

P: Když už to začal vnímat, tak jsem mu to vysvětlila a dudlík dobrovolně odevzdal.

T: A měl vlastně tu opici jako souběžně nějakou dobu s tím dudlíkem anebo až potom co jste mu sebrali dudlík tak si našel opici?

P: # Myslím si s tím dudlíkem, že to ještě určitě měl.

T: Hm, takže si našel vlastně k tomu opičku a pak zvládnul ten dudlík odevzdat. Dobře.

T: # Jak často bylo dítě hlídáno jinou než pečovatelskou osobou?

P: # Vít'a no, ten býval často třeba u babiček a takový.

T: Hm a od jakého věku?

P: Ten už od malička. Už od malička si ho jako by půjčovali, už od dvou let byl i v jesličkách, už.

T: # Takže třeba i přes noc byl u těch babiček takhle?

P: Jo, určitě.

T: Dobře.

T: # Spala jste v noci v dosahu Víti?

P: Určitě.

T: Hm a jak dlouho?

P: # Já myslím, že tak, no vlastní pokoj dostal vlastně, když se malý narodil, to je dva roky, tak před těmi čtyřmi roky, kecám, když mu byly čtyři roky, čtyři, tak to do čtyř let s náma spal.

T: Hm a měl svojí postýlku?

P: Jo svojí.

T: Jo, jo.

T: # Jaké měl nebo má Vít'a # rituály před usnutím?

P: # Ted' momentálně se mnou ted' žádný. Prvně jsme četli pohádky, to ted' vůbec a kouká se na pohádky v televizi a při nich i usíná.

T: Jo, jo.

T: Hm a ty pohádky jste přestali číst, protože ho to nebavilo nebo?

P: Zatím ho to moc nebere anebo nechce, ale zase když si vzpomene, tak jdu a přečtu jí.

T: Hm, takže dává přednost těm pohádkám v televizi ted' momentálně, dobře.

T: A jak dlouho jste byla před nástupem Víti do mateřský školy doma?

P: No, před nástupem do mateřských školy doma? # Dva roky? Dva roky, já jsem měla vlastně mateřskou na dva roky.

T: Hm, takže Vít'a vlastně šel ještě do jesliček a potom vlastně ve třech sem.

T: # Jakou byste řekla, že má dítě představivost, fantazii?

P: Vít'a? Velkou.

T: A na čem byste to tak prezentovala?

P: Já bych to, tak za prvý, třeba ve školce má Elišku, takže to doma třeba vypráví o tom, jak si Elišku vezme a jak bude jí pomáhat, bude jí vařit a uklízet, aby Eliška nemusela nic dělat.

T: A Eliška je reálnej člověk, reálná holčička?

P: Jo, chodí sem do školky.

T: Jo, jo. Není to imaginární kamarádka?

P: Ne, ne, to není. Imaginární kamarády to nemá. Naštěstí ne. A o tom celkově, co by chtěl jednou dělat a takový.

T: Hm a hraje si třeba já nevim, s klackama na zahradě jako se zbraněma a takovýhle další věci?

P: Tak.

T: Dobře.

T: # Myslíte si o sobě vy, že jste kreativní a tvůrčí člověk?

P: Já si myslím, že asi ano.

T: A podle čeho tak soudíte?

P: # Tak já třeba беру kreativitu, že jakoby tvořím dekorace, hodně pečů. Teď jakoby pečů i občas jakoby pro lidi, co chtějí třeba občas úpict a takový.

T: Hm, dobře, dobře.

T: A # chodíte nebo chodí dítě do zájmového kroužku?

P: Ano, chodí na hasiče.

T: Hm, dobře.

T: Táhne Vít'a sám od sebe k spontánní k tvůrčí aktivitě? Tím se myslí, holčičky samy si jdou prostě tancovat nebo malovat nebo si hrajou divadlo děti a tak.

P: # To moc ne. Jako když je venku, tak třeba si chodí na kytičky trhat, trhá kytičky sbírá nějaký věci venku takhle, ale doma moc nechce se mu.

T: Hm, dobře.

T: # Od kolika let Vít'a používá moderní technologie? Tím se myslí tablety, mobily, televize.

P: No, tak občas jsme mu ten tablet bohužel už půjčovali, tak v těch asi tak od těch dvou let na pohádky, když jsme potřebovali třeba ho na chvíli uklidnit a něco jít udělat, uvařit, tak bohužel už od těch dvou let, no.

T: Hm a Vít'a je aktivně # používá sám anebo na...

P: Sám.

T: A musí se vás třeba dovolit, jestli si může ten tablet vzít?

P: Určitě.

T: Ale zvládá ho ovládat sám bez vaší pomoci.

P: Tak, hm.

T: Dobře a používá nejvíc teda ten tablet?

P: Hm, tablet i když ho teď už moc nemá, to si jakoby spíš hraje na kickboxu, jakoby s partnerem, že si občas pustí hru a hrajou spolu.

T: Jo, dobře.

T: # Jak často Vít'a moderní technologie používá? Kdybyste to třeba měla shrnout počtem hodin za den?

P: Tak tablet teď vůbec, ten už fakt jako dost dlouho neměl v ruce, ale ten Xbox to klidně, když je doma, tak klidně dvě, tři hodiny u toho sedí.

T: Hm a pak večer ještě vlastně kouká na pohádky?

P: Na pohádku.

T: Jo, takže nějaký třeba čtyři hodinky?

P: Jo, určitě.

T: Hm a ten tablet odložil sám od sebe, že teď vlastně má třeba ten Xbox, to je nová věc?

P: Spíš z donucení. Spíš nuceně.

T: Jo, nuceně.

P: Protože za odměnu, tak.

T: Jo, takže se to tam snažíte nějak regulovat?

P: Hm.

T: Já tady, hned další otázka je právě regulujete čas, který # s těmi technologiemi děti tráví? Nebo dítě tráví?

P: Určitě. Určitě jo, třeba s tím tabletem jo, ten Xbox, no tak to už je takový volnějšší.

T: Hm a tu televizi ty pohádky, to taky?

P: Ty u nás běží vyloženě celý den, když to.

T: Hm, takže je to taková kulisa třeba?

P: Jo, jo, to určitě.

T: Hm a před tím usnutím ji Vít'a vyžaduje třeba tu pohádku?

P: Jo, to určitě.

T: # Jo. Kolik hodin v týdnu strávíte vy sama používáním moderních technologií? Nebo za den ať je to snazší. Pro představu.

P: Hm, když to tak vezmu asi se to bere telefon? Nebo koukání na televizi nebo takhle?

T: Telefon, televize, no, všechno tady to.

P: No, třeba ta televize, ta je fakt jako kulisa, při který se dělá. No a mobil tak ten taky klidně ty čtyři, pět hodin denně. V průběhu dne jako ne v kuse, ale v průběhu určitě.

T: Hm, jasně.

T: # Jak Vít'a reaguje, pokud by mu na jeho žádost # jste mu nedovolila použít, já nevim, třeba ten tablet, Xbox nebo něco dalšího.

P: Vztekáním.

T: Hm, dobře.

T: # Má teda Vít'a přechodový objekt nebo přechodový rituál a jak # vypadá tenhle předmět?

P: # Je to plyšová opice, # odmala jí pojmenoval máma, a to je asi všechno. A jak jí používá?

T: Jo.

P: Nebo jak jste se ptala?

T: No, jakou má teda podobu, takže je plyšová a je teda to pořád stejná a opice?

P: Hm, určitě.

T: Takže už je asi ošmataná trochu?

P: Ano.

T: Hm, dobře.

T: # Jedná se teda o jedinej předmět nebo...

P: O jedinej.

T: Vlastně tam byl ten dudlík a když odpad dudlík, tak už se nic kromě opice nenašlo.

P: Hm, tak.

T: Dobře.

T: # Jak tu opici získal?

P: # Dostal jí k Vánocům, jako dárek.

T: Hm # kdy o ní teda, takže hned od těch Vánoc o ni začal projevovat zájem?

P: Od těch Vánoc úplně ne, protože se chvílku jí bál, když ji měl po ruce, tak jí jakoby odhazoval, a potom prostě, ale to už si nevzpomenu, po těch Vánocích nějaký určitě čas potom ji vzal jako by na milost a od té doby jí prostě má.

T: Dobře.

T: # Jak ten předmět Vít'a používá?

P: Tak používá ho na hraní.

T: Nebo jak si s ním jako hraje?

P: Hlavně na spaní a tahá jí všude nebo jako by dřív jí tahal všude, teď už jakoby jen do školky na spaní, domů na spaní, občas si s ní hraje.

T: # Musí mít teda tu opici neustále u sebe?

P: Svým způsobem jo. Je pravda, že už občas se stane že na ní jakoby lehce zapomene, ale jinak jakoby furt.

T: Hm, v jakých situacích teda předmět # vyžaduje?

P: Tak hlavně při spaní. Spíš přitom spaní.

T: Hm a jsou, já nevím, třeba když je rozrušený, vyžaduje ještě nějak výraznějc potom tu opici?

P: To si myslím, že si jí taky vezme, že do ní třeba brečí nebo to, no.

T: Hm, v jakých situacích na ní zapomíná na tu opici?

P: Hm, když jde třeba k babičce na návštěvu, protože bydlí hned vedle nás. Když si jde hrát s jinými dětmi a tak.

T: Hm a kdyby šel k té babičce spát tak si ji vezme?

P: Tak to si ji vezme.

T: Hm, dobře.

T: # Jak # Vít'a reaguje, pokud s předmětem manipuluje někdo jiný?

P: # Úplně normálně.

T: Takže mu nevadí, když si ji půjčí brácha?

P: Ne, ne.

T: Nebo, když si ji půjčíte vy?

P: Ne.

T: # Kdo si vlatně tu opici může půjčit?

P: Já bych řekla, že asi všichni, když on to dovolí, tak všichni.

T: # Jak Vít'a reaguje, pokud předmět nemůže mít v případě potřeby u sebe?

P: No většinou brečí a je takovej nervózní, takovej, takovej nesvůj.

T: # Dokáže Vít'a se # díky tý opici ve vypjatý situaci uklidnit?

P: Určitě.

T: Hm a jak to dělá?

P: No většinou si zaleze sám s ní a jakoby sám se prostě, on musí sám, tak.

T: Hm, takže se s ní třeba pomazlí?

P: Tak.

T: Takže se někam jako s ní schová?

P: No spíš do postele si s ní vleze, sedne a tak.

T: Vy jste vlastně říkala, že se do ní třeba vybrečí do tej opice.

P: Hm.

T: Hm.

T: # Měla jste vy sama přechodový objekt?

P: No já jsem, no asi měla. Já jsem jich měla asi víc. Protože já jsem měla vždycky plnou postel plyšáků a hraček, nějak tak.

T: Hm a nějakou třeba oblíbenou?

P: # Panenku jsem měla.

T: Hm, hm.

T: # Jak uklidňujete vy sama sebe, pokud jste rozrušená?

P: To bohužel už mi poslední dobou moc nejde.

T: Hm, já nevím třeba některým lidem pomáhá, když jdou ven do přírody, na zahradu pracovat, jít si zaběhat, zahrát si já nevím na kytaru.

P: Já vim jediný, co mi pomohlo, tak občas jít třeba fakt takhle do toho klidu a být chvílku sám.

T: Hm, dobře.

T: # Vnímala jste, že byste vy sama byla # přechodovým objektem pro Vít'u?

P: Já si myslím, že určitě.

T: Hm, na čem byste to tak jako, z čeho vlastně usuzujete? /smích

P: Tak vždycky když potřebuje, tak za mnou přijde. Pomazlí se, chce se mazlit a takový. Že není jakoby takovej odtažitej třeba jako Tomáš není, on se hodně mazlí jako by se mnou i s partnerem, ale i jakoby, že by se takhle mazlil s babičkou to zase ne. Má je rád, to jo, ale vyloženě třeba, že by takhle, to ne.

T: Hm, takže když by třeba neměl k dispozici tu opici, tak by se běžel uklidnit za váma?

P: Já si myslí, že určitě jo a určitě by třeba, že občas přijde i spát k nám. Třeba ne do postele, ale třeba vedle na gauč nebo to, tak takhle přijde.

T: Hm, dobře tak to je všechno, děkuju za rozhovor.

P: Tak není za co, děkuju vám, na shledanou.

T: Já taky, na shledanou.

Rozhovor 13

T: Tak první otázka, je, kolik je ti let a jaký je tvoje nejvyšší dosažený vzdělání?

P: Hm je mi třicet pět a moje nejvyšší dosažený vzdělání je # jakoby inženýrský titul na #...

T: Takže vysokoškolský.

P: No # a pak mám teda ještě napůl doktorandský, ale to jsem nedodělala.

T: Ještě nedodělala. /smích

T: Později, přijde čas ještě.

P: Hm. /smích

T: # A kolik je let Andrejce?

P: Andrejce je čtyři a půl, v lednu jí bude pět.

T: Hm, vyrůstala jsi ty i otec dítěte na venkově nebo ve městě?

P: Dá se říct, že jo, jako by Honza vyrůstal tady na vesnici a my jsme jakoby, Krásetín je taky malý město a taky jsme měli normálně barák, zahradu, v ulici prostě s dětma a tak.

T: # Má dítě nějaké sourozence a kolik jim je let?

P: Ano, sestru a jsou jí dva a asi tři měsíce.

T: Hm, jak dítě prožívalo vaše další těhotenství a narození sourozence?

P: Tak těhotenství bylo, my jsme jí to jako neřekli úplně hned od začátku. A když se jí to řekli, tak se jako na miminko hrozně těšila, nicméně když jsme si přivezli miminko z porodnice, tak # to vzala tak jako, tak jak jsem to prostě čekala, že to bude jako děsnej podraz na ní. No a i tím, že jsem to čekala, že to tak bude, tak to tak bylo. Ale, no prostě jako by čtrnáct dní mě v podstatě jako by vymazala ze svého života, což i jsem jakoby ještě v tom # všem jako dost těžko nesla. Ale snažili jsme se jí jako # nějak jakoby zapojit do toho všeho nového, aby jako tedy neměla pocit, že jsme ji jako odsunuli, ale že jakoby k tomu ke všemu patří a dá se říct, že za čtrnáct dní prostě, to nějak jako by pominulo no. Ale těch prvních čtrnáct dní bylo docela krušných. /smích

T: Hm a jak se to jako projevovalo? Že se ti vyhýbala nebo...

P: No, Za prvý mě absolutně jako by neposlouchala. V té době jí bylo dva a půl roku, takže už jakoby, když běžela k silnici a já jsem na ní zavolala, ať se zastaví, tak se normálně zastavila. Tady to nám normálně vbíhala do silnice, že jo a takový prostě. A jako by víc teda poslouchala Honzu než mě, protože já jsem jako by byla tvůrce toho průšvihů, že ano. # A pak měla asi dvakrát takovej jako vyloženě jakoby hysterickéj záchvat, kdy teda jednou jsem jí prostě vyloženě namočila do vany jako. Ale bylo to jako v tom, že ona prostě se začala vyschízovat právě kvůli těm dudlíkům. Že všechny jsou její prostě. A jak prostě to, tak úplně mi přišlo, že se jí úplně zacyklil prostě mozek a úplně se nemohla z toho sama jako dostat. Já jsem na ní nekřičela nic, jen prostě ona tam úplně už nevěděla, co a řvala furt opakoval tři věty do kola prostě. A tak jsem jí prostě vzala, v klidu jsem i donesla, protože ve vaně furt chladím mlíko, takže tam mám furt vodu, že jo, tak jsem ji vzala a prostě jsem jí posadila do té vany. A ona úplně v tu chvíli, že jo, on se tady aktivuje nějakéj tom mozku ty všechny, tak se tak jako zasekla, tak jsem ji vytáhla z té vody. A ona mi říká: „Maminko a převlíkneš mě?“ Tak jsme se převlíkly a bylo to dobrý, jo. /smích

T: # Jo, jaký bylo těhotenství a porod s Andrejkou?

P: Těhotenství bylo děsivý. /smích

T: Hm, děsný v čem? /smích

P: No, jako děsný v tom, že já jsem celý těhotenství prořvala, prostě. Protože nevím jako, asi tím návalem hormonů, na který člověk není jako připravený nebo prostě, jako co. A porod byl strašně dlouhý, jako strašně dlouhý a vůbec se to jako nechtělo hejbat a myslím si, že za to teda tak nějak mohla i ta porodní asistentka, kterou jsem tam měla, protože to byla mladá holka a ona nějak moc nevěděla, co se mnou má dělat. Takže se furt čekal a pak, když se konečně vystřídaly směny, tak se to trošku jako pohlo. A já už jsem byla dost nadopovaná vším možným prostě. A # bylo to fakt dlouhý, jako na prd, no. Ale jako dítě bylo v pohodě.

T: Žádný jako komplikace nebyly?

P: Ne, ne.

T: # Bylo nějaký onemocnění v raným věku Andrejky? Nějaký vážnější, něco co...

P: Ne.

T: Jak dlouho jsi kojila? A jestli jsi kojila teda.

P: No Andrejku jako plně tři měsíce a snažila jsem se do půl roku, teda. Protože, to prostě nešlo a byla jsem z toho jako dost v hajzlu, že jsem fakt děsná, a když jsem to po půl roce konečně vzdala, tak se mi fakt ulevilo jako. Ale, prostě to nešlo.

T: # Má i Klárka teda přechodovej objekt? Nebo ten rituál vlastně?

P: No, ona má jako dudlík a taky, ale řekla bych, že ten její rituál je asi důležitější, jako. Že to je jako asi víc než ten dudlík.

T: Jo a když bys měla ten její ritál popsat?

P: No Klárka, protože to vzniklo jako by při tom kojení, protože Klárku, tu jsem zase oproti Andrejce kojila rok a půl a # potom jakoby, jako miminko to prostě nezvládla ani to nedělala, ale potom, když už byla větší, já nevím od půl roku, od třičtvrtě roku, tak mě tak u toho kojení různě voňufávala, voštípávala. Až to prostě skončilo vyloženě tím, že mě vyloženě štípala prostě jakoby do těch prsou nebo jakoby nad tím prsem, a když jsem jí přestala kojit, tak to jako by přešlo v to, že prostě jakoby, ona pak neštípala jenom mě, ale prostě jako každýho. Když byla prostě nervózní nebo prostě, třeba jsem jí sem přinesla do školky, Lenka si jí vzala na ruku a jí taky jako štípala do těch měkkých částí jakoby do rukou prostě, a jako tak jako že se tím uklidňuje. A musím říct, že jako čím je starší, tím ubírá na intenzitě. Že už teď kolikrát vždycky večer, my máme vždycky s každou máme jakoby večer, než jde spát, tak vždycky si s Klárkou lehnu do postele, protože jsem jí tam kojila, tak si tam s ní vždycky lehnu. A já se jich vždycky jako ptám, co se jim líbilo přes den nejvíc, aby jako šly spát s myšlenkou jakoby na to nejlepší z toho dne. A tak ona si vždycky ke mně lehne a teď už mě spíš jakoby, že hladí, jako že: „Jo maminko, tak půjdeme spát.“ Tak prostě mě po tý ruce pohladí, občas teda trošku přimáčkne, ale už to jako, jako čím je starší, hlavně jí to furt říkáme, že nechceme, aby nás štípala, protože jednu dobu to bylo fakt, že jsem měla modřiny z toho. Takže jí to jako furt opakuju, že nechceme, aby nás štípala, ale jakoby prostě ubírá.

T: A když teda nemá k dispozici, jo, když tedy nemá k dispozici # tebe nebo někoho blízkýho, tak pak štípe i sama sebe, jo?

P: Sebe, no.

T: Hm.

P: Jo, tak štípe. Nejdřív se štípala na krku, protože tam je to taky takový měkký a hlavně, já jsem to zkoušela sama a ono to moc nebolí. Že když jako přitlačíš, tak na tom krku to není tak inervovaný, že to nebolí moc. A teď vždycky, když si večer vleze do postele, tak takhle se chytne a tady si tu ruku jakoby zezadu v podpaží prostě, a tam to taky nebolí úplně moc. Jako, že je to hlavně měkký, že jo. /smích

T: Jo, je to měkký. /smích

T: Tak, když se vrátíme zpátky k Andrejce, tak měla teda nějaký dudlík nebo plenku, dečku nebo něco takovýho jako malá?

P: Dudlík hlavně. A pak ještě bylo období, já nevím někdy okolo těch dvou let, že jo, dvou, tří let, že to jako začala koukat na pohádky, začala to vnímat bavit jí to, že jo, tak měla sobíka, tak toho jsme taky museli tahat všude s sebou, ale teď už se to zase střídá ty plyšáci, no, že je to všechno jiný.

T: Hm, takže na sobíka jako #, není favorit sobík.

P: Ne. Sobík už je někde v koutě dávno. /smích

T: # Co se s tím dudlíkem stalo, v jakém věku jste ho odložili, jestli jste ho odložili?

P: My jsme ho ještě neodložili.

T: Takže se s ním vlastně ještě nic nestalo, ještě pořád je.

P: Ještě se s ním nic nestalo a my si, jakoby protože jsem o tom i četla nějaký články a furt jakoby mám pocit, že jako to hlavně nesmím být já, kdo jí to jakoby zabaví a sebere a vyhodí a prostě zašlape a zahrabe. Protože # já jsem jí ho kdysi dala, že jo. A protože u Andrejky, jako by všechny tyhle věci mají takovej vývoj, dost takovej jako, že si k tomu musí sama dojít. Třeba s plínkami nebo já nevím se spaním ve svojí posteli nebo takhle, tak to vždycky s tím přišla, jako by sme jí k tomu naváděli, ale vždycky s tím jako přišla ona. Přišla, že: „Maminko já už nepotřebuju plínku přes den prostě.“ Pak přišla: „Maminko já už nechci plínku na spaní odpoledne.“ Tak už jsme jí nedávali. A pak přišla, že už nechce plínku ani na noc, a tak jsme jí taky přestali dávat. A přišla, že chce zkusit spát ve velký posteli a takový, jako že. Tak čekám jako, že s tady tím přijde taky jako. # Vím, že večer si ho jako do té pusy strčí, má ho teda jen v posteli, protože to ona už ví. To vždycky když už mě opravdu našťve, tak jí jako říkám, že sem půjde do školky s dudlíkem na krku. Ale to ona zase ví, že už by to byl jako průšvih, prostě se s

tím takhle někde ukazovat nebo tak. Takže to má vyloženě jen jakoby v posteli. A večer si to teda do té pusy strčí, ale já ještě chodím k ní, já nevím ve dvanáct asi, než jdu spát, tak jí vytáhnu z postele, aby se vyčůrala, abych pak nemusela vstávat ve tři, ve čtyři, protože já chodím kolem půlnoci spát, tak ona už potom do rána vydrží. To už ho jakoby má takhle, ona si ho tak jako spíš žmoulá, než že ho má jakoby v té puse. Že ho má v té ruce a žmoulá ho prostě jako v ruce.

T: Dobře, jak často byla Andrejka hlídaná jinou než pečovatelskou osobou a jestli teda vůbec? A od kdy?

P: Tak občas jí hlídala mamka moje, ale...

T: Hm a od kdy? Od jakýho věku jejího?

P: Jakože myslíš jako nějakou delší dobu?

T: No # třeba nejdřív jenom na odpoledne, pak i přes noc.

P: Na odpoledne jí měli třeba občas Honzovi rodiče, protože s maminkou jeho se jako nestýkáme, tak aby je jako, protože nás zase obviňovali, že jim jí nepůjčujeme. No, tak jí tam prostě měli na odpoledne, já nevím třeba jednou za týden. Já nevím třeba od osmi měsíců třeba. A vyloženě, že jsem od ní jako odjela, to jí byly, to jí bylo necelých dva roky. A to jsem odjela na čtyři dny do Řecká se segrou k moři. A to byla jakoby doma u nás a byla tam s ní a s Honzou jakoby moje mamka, že jako by byla ve svém prostředí, chodila spát do svojí postele, ale byla tam jakoby s ní moje mamka. A pak #, pak si jí brali naši, pak už si jí začali brát občas naši, třeba přes noc, ale ona potom, když se narodila Klárka, tak už od nás jako moc nechtěla.

T: A v kolika tak byla jako u babičky, že už úplně spala i bez Honzy, bez vás obou?

P: Dva a půl roku? To ne. Jo dva a půl roku. No dva, tak dva roky a tři měsíce, jo, protože když jí bylo dva a půl roku, tak se narodila Klárka a my jsme to začali zkoušet už před tím, aby, když potom pojedeme do porodnice, tak aby jako mohla být u našich, protože tam je jakoby, tam jako spali i přes den, když jsme tam jezdili na celý den. A u Honzovo mámy jako by nikdy nespala před tím, jo. Takže jsem si říkala, že to bude, tak vždycky je lepší svěřit dítě svým rodičům než, že to bude jako lepší, tak jsme to asi dva měsíce předtím, než se Klárka narodila, tak jsme to šli zkoušet. A tak vlastně když jsem, když se Klárka narodila, tak tam byla nejdýl. A to tam byla asi čtyři dny, protože pak si pro ní Honza zase dojel.

T: Dobře # spala jsi v noci v dosahu Andrejky? Jako třeba v jedné místnosti?

P: Jo. A pak v posteli se mnou spala.

T: Hm a do kolika let, tak jejích?

P: Hele, no jako v posteli se mnou spala, jako mimino. A asi do roka jsem s ní spala v pokojíčku. A taky jsem spala vedle v pokoji a měla jsem otevřené dveře, že jako...

T: Že kdyby něco potřebovala, tak bys přišla.

P: Jo.

T: Jasně. # Jo, # jaké máte nebo jste měly rituály před spaním s Andrejkou?

P: Jo.

T: To už jsme vlastně naťukly trochu.

P: Jo, tak když byla jako malinká, tak jsem jí vždycky jako ještě pochovala a vždycky jsem se jako, protože měla vždycky hrozný problémy se těma prdama a furt řvala. A tak jsem se jí vždycky jako ještě snažila, jako odfrknout, ještě jako znovu, kdyby náhodou, tak prostě aby se jí jako ulevilo. A taky, když jsme jí položili do postýlky, tak třeba jsem jí držela chvíli za ruku nebo takhle. Protože ona ještě, když byla úplný miminko nebo větší miminko, tak se jako by škrábala za krkem než jako usla, prostě. A pak docela hodně se škrábala, takže jsem jí za tu ruku jako držela, aby si ten strup furt jako by nestrhávala. A jo, četli jsme jí. Už od narození. # To jsme četli knížku, kterou jsme chtěli číst sami a neměli jsme na to čas. Protože jsme říkali, že jí je to asi jedno, co jí čtem, hlavně že nás slyší. Takže jsme ve finále četli asi rok, protože to byla děsná bichle, než jsme to dočetli. A takže jsme jako četli, a ona vždycky si u toho vypila mlíko třeba, a pak jsem jí ještě třeba jako já pochovala a dala jsem jí jako do té postýlky. A teď máme jako, že nejdřív jdu dát spát Klárku, protože to je jako na kratší, já nevím, dá se říct povídání, protože Klárka toho moc neřekne, že jo a Andrejka na mě počká v pokojíčku, a pak si jako, pak si povíme, co bylo jako nejlepší, co se jí nejvíc líbilo. Anebo ve školce, kdo jí nejvíc potěšil, třeba když jako si začne rozpomínat. Občas to dlouho trvá než si, ona třeba, když přijde ze školky, a já se jí zeptám co bylo, tak ona mi řekne, že si to nepamatuje. A mně vždycky přijde, že než se jí to všechno v té hlavě srovná tak třeba druhej den o tom začne mluvit nebo večer. A tak náhodou, když už to máme srovnaný, tak si povíme, co a jak a co bylo nejlepší. A pak si dáme pusinku a pustím jí, to má tady ze školky, pustím jí pohádku jako jen na poslouchání a pak si řeknem jenom jako: „Dobrou noc Andrejko.“ „Dobrou noc maminko.“ A jdeme spát.

T: # Jak dlouho si byla před nástupem Andrejky do mateřský školky doma?

P: No jakoby celou dobu.

T: Celou dobu, takže nějak do těch tří let?

P: Jo.

T: Jo.

P: Protože už jsme zase měli Klárku a Andrejka vlastně šla, protože pro ní nebylo místo hned jakoby od tří let, tak šla až jakoby tři a třičtvrtě jí bylo, vlastně.

T: Dobře.

T: # Jakou bys řekla, že má Andrejka představivost nebo fantazii?

P: To se taky dost vyvíjí. Řekla bych, že teď jako fakt velkou. /smích

T: Hm, na čem bys to jako třeba popsala?

P: No, protože ona zbožňuje ty koně a jezdí jako na těch koních. Jako že jezdíme na poníky, na poníkách jezdí. Jezdí na kroužek přirozený komunikace s koněm. Tak tam taky jezdí na poníkovi, to tam má takovýho menšího, co jezdí, normálně co jezdí, tak má takovýho většího. A teď má všechno, všechno prostě je kůň. To je jakýkoliv stroj doma potká, prostě teď tam má Honza rozebranou řezačku, a tak prostě sedí na řezačce a má v ruce vodítka na psa a prostě jede na koni. Teď zrovna, když jsem sem šla do školky, tak je tady opřenej velkej klacek o zeď. A to je podle mě bič našeho dítěte. Protože vždycky si nechává venku opřenej klacek, že to je bič a že si ho zase vezme domů a tak. Takže si myslím, že jako to je bič našeho dítěte. Takže na tomhle, spíš jakoby co jí baví, co jí zajímá, tak to si představuje kdykoliv a kdekoliv.

T: # Myslíš si ty o sobě, že jsi kreativní nebo tvůrčí člověk?

P: Já si myslím, že jsem byla jako hodně a...

T: Hm a co jsi tak dělala kreativního?

T: Já nevím, třeba já tady mám, kdyby si nemohl někdo vzpomenout třeba jo, tak teď mi tady někdo říkal i hru na kytaru, já nevím háčkování, zpívání a takový věci.

P: Jo, což to já jsem všechno dělala. Já jsem vyráběla i náušnice a jo, háčkovala jsem, pletla jsem #, taky jsem dělala # jednu dobu takový ty květy z těch listů a všechny tyhle kraviny prostě.

Takový ty různý koláže ze suchých kytěk a takový. Ale teď prostě na to vůbec jako nemám čas, takže hlavně od té doby, co mám jako děti a spíš ty dvě děti, tak už prostě jako # vrchol mojí kreativity je, že jsem si prostě vedle květináčů, co mám teď chryzantémy na oknech, jsem dala okrasný dýně a dala jsem tam k tomu větvičku se šípkama.

T: Hm, ale to je hezký. /smích

P: Takže to je jako celý. /smích

P: Ale, ale jinak jsem toho dělala, já jsem i malovala, když sem, já nevím někdy, když jako by začala taková ta, já jsem malovala od malička, ale když začala ta puberta, tak jsem dělala takový ty obrazy, takový ty, kde jako vyblíješ ze sebe všechno hrozný, a tak jak je člověk, jak mu všichni ubližujou a takový, no. A pak jsem občas jako něco namalovala a teď mám pocit, že když vezmu tužku do ruky, tak už nenamaluju ani psa, prostě. Takže doufám, že to je věc, ke který se třeba na stáří zase dostanu. /smích

P: No tak, já si myslím, že určitě jo.

T: Chodí Andrejka teda do nějakýho kroužku? To jsou ty poníci?

P: No, chodí na angličtinu, to jako si přála Honza, protože # byl v Irsku a neuměl se tam moc domluvit a jemu to jako bylo děsně líto, že ho k tomu rodiče jako nenutili. Takže to je fakt, že k tomu jí občas musíme nutit, ale je to vyloženě spíš jako takový jako, že aby měla nějaký základ, do kterých se pak bude moct opřít. A # pak chodí na ty koně no. A ještě teď tu komunikaci a v pátek chodí jako jezdit, jako jezdit. To jí jako fakt baví, ona hlavně ty zvířata prostě miluje, no.

T: Hm, tíhne Andrejka k nějaký jako spontánní tvůrčí aktivitě? Třeba, že jí ani jako neřekneš a ona si jde sama malovat nebo si sama tancuje nebo hraje nějaký divadlo nebo něco takovýho?

P: To moc ne.

T: # Od kolika let má Andrejka nebo používá moderní technologie? Tím se myslí jako mobil, ale i televize nebo tablet.

P: No, používá # my jako dost se snažíme jim to jako, sice jim pouštíme pohádky a tak, ale nikdy, nesnažím se jim jako ukazovat, jak to funguje. Že třeba Andrejka umí třeba vypnout reklamu, aby jí šla dál pohádka, ale aby šla a vzala si ten tablet, pustila si ho, našla si třeba to YouTube a na tom YouTube si našla ty pohádky, jo to prostě neumí. Ani jako na telefonu.

Telefon i my nemáme žádný extra chytrý telefony, protože ty se hned rozmlátěj u nás, takže jako, jako že kouká na ty pohádky. Ale že by to vyloženě uměly používat, to neumějí nebo neumí to Andrejka.

T: Takže tě prostě požádaj, že by se chtěly kouknout na pohádku a když...

P: Jo: „Maminko pustíš nám pohádku?“

T: # Od kolika let vlastně se třeba kouká na ty pohádky Andrejka?

P: No od dvou. Protože oni ty děti u toho stejně dřív nevydrží, že jo. Takže jako, já nevím někdy asi od dvou let.

T: Hm, jak často, tak na ně koukaj? Nebo Andrejka hlavně, jak často na ně kouká? Na tu televizi teda.

P: # My žádnou televizi nemáme, my máme jen jako tablet nebo počítač.

T: Jo.

P: Takže si tam ještě jako můžeme vybírat, co jim jako pustíme. Takže #, když je třeba venku hnusně nebo já nevím, tak koukají třeba i o víkendu odpoledne. To oni mají rádi třeba i takový ty anglický písničky, takový, jak je tam to miminko.

T: Jo, to už jde mimo mě, ale asi jo. /smích

P: # Jakoby jsou to takový ty anglický odrhovačky jednoduchý prostě pro děti. A jsou u toho prostě kreslený děti, k tomu. Tak to se jim líbí. A potom # už jsem jim jako zkusila pustit i pohádku, jako by českou s princeznou třeba, jenže to zase Klárku nebaví, protože ta je na to ještě malinká. Ta tomu jakoby nerozumí. Pak koukají na králíka Binga a # ještě jsem vždycky večer, buď jakoby jim čteme, záleží na tom, jak přes léto většinou jim rychle pustíme pohádku a jdou spát, protože jdou spát třeba já nevím v půl desátý. Když je venku dlouho světlo, tak zase se toho snažíme udělat co nejvíc venku. A teď už mají jakoby třeba, že jim pustíme jednu pohádku jakoby na tabletu, třeba koukaj na Jáju a Páju a takový. Jakoby se jim snažíme pouštět tyhle český jakoby pohádky a pak jim třeba jednu pohádku přečteme jakoby a pak už má každá ten svůj rituál jakoby na spaní.

T: # Jo, takže vlastně nějak regulujete ten čas, kdy vlastně tráví s tím tabletem? Kterej tráví s tím tabletem?

P: Jo, jo.

T: # Kolik hodin, tak v týdnu # kdybys to měla shrnout, tak # tím koukáním na ty pohádky stráví Andrejka? Odhadem aspoň.

P: Tak je to čtvrt hodiny každý večer. Třeba.

T: No, tak to já si pak dopočítám. /smích

P: A když je hnusně, tak koukají klidně dvě hodiny denně.

T: Jo, takže to taky hodně záleží na počasí.

P: Že jinak se snažíme být venku, ale zase když jako jsou doma, tak jo, jako je, já zase mám spoustu věcí, který potřebuju doma dělat. Takže # se vždycky nějak snažím, že bychom třeba něco malovali nebo tak, jenže ono je to jako nebaví dlouho a zase jakoby # pak už nemám moc v zásobě střídání těch aktivit, že bychom to vydržely třeba tři hodiny nebo celý odpoledne, takže já se s nima snažím třeba hodinu něco vytvářet no a pak prostě, jsem děsná matka, jim pustím pohádku. A prostě si dělám, co potřebuju já.

T: Jasný, jasný. /smích

T: A kolik hodin v tejdnu strávíš ty na mobilu nebo na televizi, teda tabletu, počítači?

P: # Tak já, když jdu spát odpoledne, tak do toho třeba hodinu čumím a pak třeba hodinu večer, takže dvě hodiny za den jakoby regulérně asi jo. Čili krát sedm je čtrnáct hodin.

T: Hm, dobře.

T: Jak Andrejka reaguje, když si požádá o to abys jí pustila pohádku a nedovolíš jí to?

P: Tak řve, no.

T: Jo. /smích

P: Jakoby řve ve chvíli, kdy jí jakoby nenabídnou jinou alternativu. Která by ji bavila samozřejmě. Protože když jí řeknu jako, pojď si raději malovat a ona zrovna nechce, tak řve stejně, že jo. Anebo když je venku zima a nechce se jí ven, tak prostě taky řve. Ale jako hodně to záleží třeba i jako, třeba vim, že dneska až přijde ze školky, protože ve školce neusne odpoledne. Ona jakoby kolikrát neusne ani doma už, protože už mi přijde, že už jakoby větší, tak už jakoby jí to nejde, ale prostě v tý školce jakoby je to, asi ani ne když jde třeba ven. Jakoby venku jakoby

běhá nebo takhle. Já myslím, že v tý školce je to pro ní ještě jako náročný víc jako na tu psychiku, že jakoby to jí asi ještě víc vyčerpá, že prostě i z tý školky, když je tedy do odpoledne, tak přes poledne nespí, protože nemá ty jsi svý rituály a nemá prostě tohle všechno. To si jako myslím, že je největší problém.

T: Takže tady jako nikdy nezvládla usnout?

P: Ne.

T: Ne, hm.

P: A vím, že když pak přijde domů, tak už pak prostě, jenom ječí, ječí, ječí. A teď už to má, že sama přijde: Mami, pusť mi pohádku, já budu doma je mi zima, jsem unavená prostě, ven už s vám nejdu.“ Protože my vždycky ještě dnes večer musíme, že jo nakrmit, všechno to. Takže jako to už pak přijde, že už jako ven třeba nechce a bude koukat.

T: Takže si jako sama řekne, že už je přetažená a že už...

P: Jo.

T: A tak má Andrejka, to už jsme se teda bavily, že má přechodovej rituál a že jsou to teda ty dudlíky. # Jedná se o jedinej předmět, kterej Andrejka měla nebo předměty, ty dudlíky anebo měla ještě něco před dudlíkama? Nebo po nich? Neobměnila to nějak?

P: Ne. Ale má vždycky jeden, kterej je jako top.

T: Hm, takže ona má sbírku dudlíků a jako střídá je?

P: # Vždycky má jakoby jednoho, ale má je všechny přesně spočítaný.

T: Hm a kolik jich má?

P: Já nevím. Ona ještě nějaký, sebrala, zabavila Klárce a nevím, jestli jich má třeba osm. A jakoby má prostě jednoho, kterýho, bez něj prostě to nejde.

T: Aha a ten jako nikdy nevyměnila, vždycky je tam teda ten?

P: Jo, vyměnila, protože ty předtím třeba byly prasklý nebo už jako by se ošoupal, že už prostě nemohly fungovat tak jak by potřebovala. Takže jako vždycky měla jeden, kterej prostě, vždycky na něm bylo zvířátko. A pak má jako ty ostatní, ale ty má přesně jako ví, který to je. Ví kolik,

nevím, jestli je umí spočítat, ale prostě by ti vyjmenovala, jakou má barvu, co je na něm za obrázek a takhle by ti to prostě řekla a ty tam prostě má.

T: Jak ty dudlíky získala? Nějaký si teda vzala od segry?

P: Jo, protože to bylo jako, já jsem jako #, když se Klárka narodila, tak jsme přemýšleli o tom, že bysme jí je teda nějak to. A já říkám: „Jo, ale pak prostě přijde situace, kdy i to druhý dítě bude mít toho dudlíka nebo prostě to. Bude prostě z toho strašný haló, protože zase si myslím, že jsme nad tím úplně nezačali přemýšlet dost včas. A # takže v podstatě i to, abysme si udobřili Andrejku, že se jí narodil ten sourozenec, tak jí jako Klárka, jako to miminko dala jakoby dudlíčka. Protože mě tenkrát jako fakt nic jinýho nenapadlo, protože to bylo fakt děsných čtrnáct dní. A # já jsem jednu dobu prostě nějak # byla ráda, že jí to jako uklidní, protože byla fakt děsně uřvaná. A prostě jak vyřvávala od narození, ona vydržela řvát prostě třeba šest hodin, prostě. A to jsem jí kojila, nekojila, všechno možný, co jsme s ní dělali prostě, tak jsem jako byla ráda, že bylo něco, kromě toho že jí dám hlavou o futra, což jsem tedy nikdy neudělala, ale mnohokrát jsem o tom přemýšlela # co jí jako utiší. Takže pak jako bysem jí je kupovala i sama, protože zase, já a tady tměli s kravičkou, a to je prostě hezký, že jo. Takže se tak nějak nestrádali takhle, no. Prostě pak jako nějaký, že se jí nějaký líbily, co měla Klárka, že jo, tak jako správněj starší sourozenec jí prostě o ně obrala a nazdar. No a takhle nějak k nim přišla, no.

T: A kdy o ten, takže ona vlastně dostala...

T: Kdy vlastně o ty dudlíky začala projevovat prvně zájem?

P: No, mně řekli v porodnici a ať jí ho strčím.

T: Jo, takže hned v porodnici.

P: Já jsem jako nechtěla, protože jsem měla načtený ty spousty jakoby těch článků o tom všem. Jenže ona si rvala ruku do krku, že prostě se dávala jako. Takže tam jedna paní stará, mi prostě řekla, ať zavolám manželovi a ať mi přiveze dudlík a a dáme jí dudlíka. Aby se přestala dávat tou rukou jako. Takže to vzniklo jakoby už tam, no. A hlavně pak si myslím, že to bylo jakoby i jakoby tou absencí toho kojení nebo jakoby, protože nejsme, mě jako i přišlo, ona jakoby nikdy pořádně jako mimino, ted' už asi jo, ale než začala chodit i do tý školky, že to je asi jako s těma prasatama, že když vidí, že ostatní žerou, tak taky. Ale ona jako nikdy pořádně nejedla, my jsme prostě do ní, když pak začaly ty příkrmy, tak jsme do ní pořádně nemohli nic dostat. Ani jako by

ona to kojení nevyžadovala. Jako kolikrát ho prostě ani nechtěla, prostě jako že byla takový nežrací dítě a ten dudlík prostě byl takovej, že jsme jí ho dali, no.

T: Ne, to já určitě nijak nesoudím. Nemám načteno k tomu, takže nevím. /smích

T: A jak teda vlastně ty dudlíky používá? Jak si s nima hraje? To už jsme teda taky trochu zmiňovaly, ale...

P: Ona si s nima nehraje, teďka je má prostě jenom v posteli. A má to podle mě jakoby jo jako součást toho jejího večerního usínání prostě. Jako že vím, že tak když k ní večer přijdu jí vytáhnout z postele, aby se vyčůrala, tak ho nikdy v puse nemá.

T: Hm, takže jí stačí, že tam leží. Předtím je měla v puse, pak je vyndala z pusy a stačilo, že je žmoulá teda a teď s nima stačí, že usíná?

P: No, já myslím že ona si ho i do pusy dá, když jako odejdu z toho. To asi jako jo.

T: A před tebou jako ne?

P: No, málokdy, jako už, že to. Někdy když je třeba hodně unavená, třeba takhle odpoledne, tak ještě jako jí vidím, že zaběhne do pokojíčku a že, já říkám: „Co tam máš?“ A ona to hned zase vrátí, protože ví, že jako. Ale pak když už to jako má, jako že jede na doraz, tak už jako...

T: Takže si je teda bere, když je unavená hlavně?

P: No.

T: Musí # musí mít teda ty dudlíky neustále u sebe?

T: To jsme teď vlastně řekly, že ne.

P: Ne, ne.

T: Že vlastně jenom při nějaký únavě i třeba když je nějak jako podrážděná nebo ve stresu?

P: Asi jo, jo.

T: # Jo, tak to jsme teď vlastně zodpověděly, v jakých situacích dítě předmět vyžaduje.

T: A kdy na něj zapomíná, na ty dudlíky?

P: Tak asi bych řekla, že ve školce jakoby, když má #, když má prostě nějakou aktivitu, která jí jako fakt baví, třeba. Myslím si, že když jezdí na koni, tak si na ní už nikdy v životě

nevzpomene. Kdyby mohla sedět do konce života na koni, tak už si dudlík nikdy nevezme.
/smích

T: Hm, takže, když má nějakou aktivitu, která ji baví, někde kde je jí příjemně, tak je, tak si na ně nevzpomene.

P: Jo, jo.

T: # Jak Andrejka reaguje, když by s těma dudlíkama manipuloval někdo jinej? Někdo, kdo by si je chtěl třeba půjčit, tak jestli je půjčí ty dudlíky?

P: Jo, ale toho jednoho svýho ne.

T: Ne. Ani tobě? Ani jakoby nikomu blížkýmu ho nepůjčí?

P: To jo, ale musela bych jí ho na večer vrátit.

T: Jo, jo, takže jako ho půjčí, ale musí vědět, že se jí vrátí. A myslíš, že by ho půjčila jako někomu úplně cizímu?

P: To asi ne.

T: Ne.

T: A jo, jak Andrejka reaguje, pokud by ty dudlíky nemohla mít u sebe, když je potřebuje, při tom spaní třeba.

P: Tak řve. /smích

T: Tak je prostě neklidná?

P: To jsem zkusila jednou, protože jsme byli u zubaře a zubař řekl, že jako z toho bude mít křivý zuby a že jí to okamžitě musíme sebrat. Načež Honza byl jako takovej z toho celej naštvanej, že už jsme jí je dávno měli sebrat a já nevím co prostě všechno. A takže zubař řekl, že buď nebrat, anebo že zastříhat, aby prostě neměly funkci. Takže jsme přijeli domů, dudlíky jsme jí sebrali ona měla jít zrovna spát a řvala dvě hodiny v kuse v postýlce hystericky. Načež Honza pak odešel něco dělat, protože jako mi oznámil, že tohle nedá. A takže jsem vzala, abych teda jako úplně nenaštvala jeho a dodržela to, co nám řekl ten váš, tak jsem jí vrátila dva ústřížený. A Andrejka plakala, že oni jim upadly ty špičky, a že prostě. No a já jsem jí řekla, že jí je ústříh pan zubař. A že ten zubař je děsnej, a že jí je ustříh, ale ona jako by to už věděla v té době, tak

vnímala, že je to kvůli těm zubům a takhle prostě. Ale bylo to prostě strašný a bědovala a bědovala i večer prostě a vlastně nespala vůbec.

T: Takže zastřižený dudlíky nepomohly.

P: Ne, nepomohly vůbec.

P: Nepomohlo prostě nic, takže jsem jí pak jako zase, aby Honza o tom nevěděl, tak jsem jí jeden strčila zpátky. A samozřejmě v jejich věku, jako říct: „Hele neříkej to tatínkovi.“ je, že jak se otevrou dveře, tak to tatínkovi vyzvoní, že jo. A no, takže pak jsme se s tím prostě nějak smířili, já jsem se s Honzou o tom pak dlouho docela bavila a říkala jsem mu, že jako #, že prostě jakoby nechci bejt jako, nechci abychom byli, jako by my ty, který jakoby jí máme mít bezpodmínečně rádi ty, který jí jakoby takhle ublíží. Promiň.

T: Ne, v pohodě.

P: A # takže je má doteď.

T: Dobře.

T: A dokáže se těma dudlíkama ve vypjatý chvíli uklidnit?

P: #

T: Jo, to ji uklidňuje, jak to vlastně dělá?

T: Takže je...

T: Stačí, že je má jako u sebe?

P: No jakoby ten konec gumovej jakoby žmoulá v prstech, když už jako, když ví, že prostě na ní někdo kouká. Takže prostě, protože ví, že by se jí jako lidi smáli, že už je moc velká.

T: V pohodě, můžeme dát klidně pauzu. Žádnej nátlak.

P: A když si myslí, že jí jako nikdo nevidí, tak si to strčí do pusy.

T: Hm, měla jsi ty sama nějaký přechodovej objekt?

P: Dudlík.

T: Taky dudlík.

P: A vim, že maminka vyprávěla jako historky o tom, jak ve čtyřech letech, my jsme měli sedačku takovou tu jak jsou tam ty molitany, takový kostky jakoby, ty polštáře. A že vždycky, když někdo přišel, tak jsem ty dudlíky nastrkala mezi ty kostky, aby to nikdo neviděl. A ono pak ještě tam byla konstrukce té sedačky a dalo se to nacpat ještě jakoby do toho jako. No, takže ve finále vlastně jsem o ně přišla tak, že jsem si je nacpala do té konstrukce a nešly vyndat. /smích

T: Aha. /smích

T: Takže, a to si jako pamatuješ, že pak už teda ty dudlíky...

P: Ne, já si ještě pamatuju, že jako byla, protože ségra je o dva roky mladší a že degra dudlíky taky měla a že pak nám je naši schovávali do skříňky nad linkou. A že jsme tam složitě přes stůl a přes židle si pro ně lezly, jakože abysme je aspoň viděly. A jako vím, že tam došlo k nějakému zabavení a takovému. A pak si ještě pamatuju, že jsem měla takový červený boty a ty jsem furt, furt nosila. Protože se mi strašně líbily. A pak už mi nebyly a strašně mě tlačily a byly strašně hnusný a roztrhaný. A dopadlo to tak, že je táta hodil do popelnice. Ale to už mi mohlo, já nevím bejt čtyři, pět let. A já jsem je z té popelnice vyndala. A táta mi je hodil do kotle. Ale jako...

T: A to bylo po těch dudlíkách? Dudlíky už byly pryč a pak byly boty?

P: Jo, jo.

T: A měla jsi pak ještě něco? Vzpomeneš si?

P: Tak jako tak nějak mám jako #, no každéj je asi ujetej. Ale jakoby, třeba moje ségra má šťastný ponožky. Že jako na zkoušky a tak. A já jsem měla #, na vejšce jsem měla takovej jako řetízek # se stříbrným přívěškem, kterej jsem dostala tenkrát v prváku od mýho nejlepšího kamaráda z vešky. Mi ho přivez z Anglie, tak ten jsem strašně dlouho nosila, pak jsem ho měla v peněžence a furt ho ještě doma jako mám někde #.

T: Takže jsi měla vyloženě, jako pocit, že když půjdeš na tu zkoušku bez toho řetízku, tak že to jako nevyjde, jo?

P: No. A to my jsme potom měli, jako na vejšce, to znáš prostě, takový jako, když se ráno podíváš z okna a je vidět Temelín, tak to bude dobrý, když není vidět Temelín tak to bude na hovno. A takový jako, no a mám já nevím. Jako já mám pro sebe ještě takový jako úplně, to jsem snad nikdy ani nikomu neříkala, ale takový, že # když třeba, já nevím, jdu někam a potřebuju, aby to dobře dopadlo, tak třeba počítám schody a musí vyjít sudý počet, prostě. Že jako, radši

jeden vynechám, a když se dopočítám svýho počtu, tak je to dobrý a jsem v klidu, prostě. A jako takový oblíbený číslo jsou třeba dva a čtyři. Že to беру jako tak, že #, že to má vztah jakoby k tomu, že s Honzou jsme byli dva a teď už jsme jako čtyři, jako rodina, tak blbý je kdybychom měli ještě jedno dítě, tak už by to bylo pět, ale tak máme psa, takže šest. /smích

P: Ale jako takhle prostě jako, no. Jako zas netrpím žádnou obsesí, že bych se musela stopadesátkrát mejt někde nebo tak něco ale prostě, tak občas, jak ty ženský nikdy nevypnou jako, tak prostě si občas jako počítám nějaký věci, že jo.

T: No, tak se asi potřebuješ něčím ujistit. Jako znám lidi, co to mají stejně. Já teda asi zrovna nic takovýho jako nemám, ale já třeba mám zase talismany. Takže jako já taky, na zkoušky tahám různé věci. /smích

T: Jak se uklidňuješ, když jsi rozrušená? Když tě něco já nevím, rozruší, naštvě, rozesmutní, tak abys se dostala zase do pohody?

P: # Když mě naštvou děti, tak křičím. Ale snažím se to nedělat teda. Musím říct, že jako, protože třeba naše maminka na nás hodně křičela. A i když kdybych jí to řekla, tak by řekla že to není pravda, ale je to pravda. A samozřejmě jako člověk jako, to určitě víš z psychologie, a ještě víc to uvidíš až budeš mít svoje děti, jak se to prostě děsně obtiskává, jak prostě úplně, prostě to. Takže já se tomu jako snažím bránit, nicméně když je to ve chvílích, kdy nejsem schopná se na to soustředit, tak to tak prostě tak je. A pak mě to mrzí, ale prostě s tím jakoby neumí nic dělat, prostě když mě to překvapí a nejsem na to připravená, tak prostě reaguju stejně jako by reagovali moji rodiče. A když jsem jako nervózní nebo prostě něco, tak si třeba s něčím hraju, ale třeba taky jako právě počítám ty předměty, jako by furt, aby to bylo jedna, dva, jedna, dva a tak.

T: Takže tě třeba jako neuklidní, že když jsi takhle rozrušená, tak třeba některý lidi chodí do přírody nebo na zahradu se uklidnit nebo já nevím...

P: Tak jako, když jsem hodně, tak chodím taky, že jako to. Ale pak třeba počítám stromy, aby byly dva k sobě vždycky. /smích

T: Jo, to je dobrý ale.

T: Vnímala jsi někdy, že bys byla ty pro Andrejku jako tím přechodovým objektem? To spíš bylo asi u té Klárky, že si tě tak jako oždívávala.

P: Hm, u Andrejky ne, no. Jako je mi to asi i tak nějak líto, že nevím jako, jestli, já vždycky přemýšlím nad tím, jestli je jako ona taková, že # třeba byla doba, kdy ona vůbec se jako s náma nechtěla jako mazlit. Kvůli tomu jsem taky zavedla ten večerní rituál, že se spolu jakoby pomazlíme a řekneme si jako by co bylo nejlepší. Aby vůbec jsme nějaký fyzický kontakt jako by měli. A teď už zase jako, ale prostě byla doba kdy asi i okolo toho narození Klárky nebo potom, kdy prostě s náma moc nechtě nic mít, prostě. A # právě vždycky přemýšlím, jako jestli jsme to nějak způsobili my jakoby nějakým prostě, nevím, že jsme jí nechali osm měsíců spát samotnou v pokojíčku nebo prostě jakoby, anebo prostě jako ona je jakoby taková prostě jako, že to nepotřebuje nebo nevyžaduje, no.

T: To mazlení. No, jako rozhodně nemusíš být ty přechodovým objektem, taky to tak je. Nebo možná i jako jsi, ale to dítě to nijak neprojevilo, tak si to jako neuvědomíš.

P: Jako, když je nějaký jakoby průšvih, jako fakt takovej, tak vždycky řve mamí.

T: Hm, ono to vždycky začíná od té mámy, ale některý děti třeba už přesně jako z té mámy nepřejdou, že vyložení je to jen ta máma a už si jako nevytvoří nějaký další objekt. A vůbec to není, že by to bylo špatně nebo dobře, jo.

P: To jako Klárka je na tohle fakt úchyl až bych řekla, jakože. To je zase jakoby druhý extrém, protože ona, když už jakoby neví, co by nebo to a teď se jakoby třeba nudí nebo asi má potřebu nějak jakoby se mnou navazovat nějaký kontakt, tak přijde a začne: „Ty jsi moje maminka, ty jsi moje maminka, já jsem tvoje Klárka. Moje maminka.“ Kolikrát, když prostě Honza na mě šahne nebo mě chce obejmout nebo něco, tak ona na něj: „Ale, to je moje maminka.“ /smích

T: Hm. /smích

P: Jakože, to je úplně jako, odsud, podsud.

T: Jako vymezuje.

P: To je moje maminka a dokáže to prostě opakovat, prostě. A pak začne: „Jsem tvoje maminko, jsem tvoje Klárka. A ty jsi moje maminka.“ A furt prostě to jako opakuje, aby se prostě ujistila tím, že to tak prostě je.

T: Dobře, tak to jsou všechny otázky hele. Tak děkuju.

P: Jo, není zač.

Rozhovor 14

T: Tak první otázka je, kolik je vám let a jaké je vaše nejvyšší dosažené vzdělání?

P: Pětadvacet mi je a nejvyšší je střední s maturitou.

T: Hm, kolik let je Terezce?

P: Čtyři jí budou v listopadu.

T: Vyrůstala jste vy i otec dítěte na venkově nebo ve městě?

P: Já na venkově a otec ve městě.

T: # Má dítě nějaké sourozence?

P: Zatím ne.

T: Hm, jaké bylo těhotenství a porod s Terezkou?

P: Těhotenství bylo super a porod byl horší. Ona vlastně z porodu si odnesla parézu brachiálního plexu. Nešla mi, jak bych to řekla vytlačit, prostě, tak jí museli jakoby tahat ven a přetrhli jí nervy rameni. Takže od té doby vlastně, od narození cvičíme Vojtovku a rehabilitujeme tu ručičku.

T: Hm a bylo nějaké vážnější onemocnění v raném věku Terezky?

P: Má akorát chronický zánět močového měchýře, to se jí furt opakuje, no. Asi po půl roce. Jinak ne.

T: Kojila jste a jestli jo, tak jak dlouho?

P: Hm, kojila do desátého měsíce.

T: Hm, jo # tak # měla Terezka dudlík nebo plenku nebo dečku? Něco takového?

P: Hm, dudlík a dečku. A ten dudlík odbourala roce a tři čtvrtě.

T: Hm a co se s tím dudlíkem stalo?

P: Přišel vlk a ukousnul jí savičku, takže zůstal vlastně ten dudlík. Ona s ním chodila pak ještě asi měsíc, a prostě všem jakoby ukazovala, že prostě jakože, nemluvila tak hezky jako teď, takže prostě všem ukazovala a říkala dudlík, vlk jako papat a furt to jako vysvětlovala všem a právě mi

to přišlo, že to bylo dobrý že to měla jako takový hmotný důkaz, že prostě se s ním něco prostě stalo, nebo nevím, jo. Kamarádka moje, třeba veverka, že ho odnesla a ona furt plakala a hledala prostě kde je ten dudlík. Takhle prostě věděla, že je to, že prostě ten vlk. Protože její nejoblíbenější pohádka je o Červené Karkulce, takže ona jakoby toho vlka, prostě jakoby, že je to lump a že prostě škodí jako. /smích

T: # V jakém věku? To jsme možná říkali.

P: # Rok a třičtvrtě.

T: Jo, rok a třičtvrtě.

T: A jak často byla Terezka hlídána jinou než pečovatelskou osobou?

P: # No jezdí k babičkám. Ale to začala jako až tak v tom roce a půl, protože do té doby jsme fakt cvičili tu Vojtovku čtyřikrát až pětkrát denně, takže já jsem jí nedávala nikam, takže jako spíš jezdily babičky za náma.

T: Hm a byla hlídána třeba jenom na odpoledne nejdřív nebo i přes noc?

P: Nejdřív na odpoledne vždycky, aby si zvykla a pak chodila přes noc. Ono se jí tam líbilo u babiček, protože nemusela cvičit, že jo, takže to bylo prostě pro ní. Ptala se pak furt, kdy jako zase babi, babi, furt babi no. /smích

T: Hm. /smích

P: Spala jste v noci v dosahu Terezky?

T: Hm, spala, no. Měla jsem ji v noci vedle postele přiraženou.

T: Takže měla svojí postel, postýlku...

P: Měla svojí postýlku, ale většinou to vypadalo tak, že když jsem pak začla kojit, tak ona přelezla ke mně a už pak prostě spala až do rána u mě no.

T: A teď už má svůj pokojíček nebo spí pořád s váma?

P: No, spí pořád s náma v jedné místnosti a spí vlastně vedle nás má postel a beze mě teda neusne do teď no. Takže večer čteme pohádky a ona musí usnout až, když dočtu pohádku, jako. Držim jí za ruku, no.

T: # Takže teď, teď tu mám otázku, na kterou jsme trochu odpověděly.

P: Aha, pardon.

T: Ne, ne, v pohodě.

T: Tak jaké mělo nebo má vaše dítě rituály před usnutím? Takže tu pohádku a ještě něco?

P: Hm, ještě šimrání na zadečku. /smích

P: Držim jí za ruku no, a tak nějak jí jako, prostě potřebuje ten kontakt, no.

T: Hm.

P: A mlíčko bych teda ještě podotkla. Furt musí mít mlíčko. Když není mlíčko, zrovna včera jsme měli problém večer, protože nám došlo mlíko, kluci si udělali mockrát kafe za den. Tak právě neměla mlíčko, tak to byl trochu problém. Měla vodu ve flaštičce, a to úplně neklaplo, no. /smích

T: Jak dlouho jste byla před nástupem Terezky do mateřské školy doma s ní?

P: No tři a půl roku, teď nastoupila v září, takže vlastně tři a půl teď jí budou čtyři. Nebo tři a čtvrt, tak nějak prostě, no.

T: Hm # jakou má Tereška představivost, fantazii?

P: No, řekla bych, že docela velkou no. Furt jako o něčem vypráví, tak kolikrát, jako vypráví babičkám, že jsme dělali něco, co jsme třeba jako vůbec nedělali, no. No jako takový jako normální si myslím. Myslim si, že normální jako tak nějak, není to nic, že by úplně jako lhala, ale jako vymyslí si občas nějakou takovou. Třeba, že pejsek se sám učesal, jako, no.

T: Hm, dobře.

T: # Myslíte si vy o sobě, že jste kreativní s tvůrčí člověk?

P: Hm, myslim si, že jo.

T: Hm a na čem byste to tak třeba uvedla?

P: # Myslim, že jako hodně ráda něco tvořim, jakože vždycky nějaký ty výzdoby vánoční a podzimní a Tereška mi hodně pomáhá, ráda, takže, takže to dělá většinou se mnou, no.

T: # Chodí Tereška do nějakého zájmového kroužku?

P: Do Sokola. Akorát ten je teda teďka v době koronaviru zavřenej, no.

T: Hm, tíhne Terezka sama spontánně k nějaký tvůrčí aktivitě? Tím se může myslet malování, tancování, že se prostě sama sebere a něco si takhle začne...

P: Tancování, a pak jakože hodně jakože si dělá takový ty imaginární rozhovory mezi těma panenkama, že si prostě fakt sedne, vezme si pět panenek a prostě hraje si jakoby, dělá si třeba, že jedou nakupovat ty panenky nebo tak.

T: Hm # od kolika let Terezka používá moderní technologie? Tím se myslí tablet, televize, mobil.

P: No, to teď přesně nevim. Ale jako, že by se šla sama vyloženě dívat, myslíte? Nebo jako, že byla i v pozadí puštěná televize?

T: Spíš, když se třeba jde podívat na pohádky.

P: Když se jde podívat na pohádky, tak v roce a půl. Nejdřív jsme jí začali tak, mobil měla vlastně poprvý ve dvou letech, tak nějak.

T: Hm a teď teda používá nějak aktivně sama ten mobil nebo?

P: Ne, ne, mobil vůbec.

T: Neumí to obsluhovat?

P: Ne, ne, má tablet, kterež, jako když prostě si potřebuju chvílku jít něco udělat, tak jí ho pustim. A má tam nahraný pohádky Bob a Bobek, Krteček, takže to si jako třeba poposune, ale neumí si to sama jako pustit, no.

T: Hm, jak často, třeba hodin za den ty technologie používá?

P: No, někdy třeba vůbec, někdy patnáct, dvacet minut. Jako spíš tak dvakrát za tejdén, jako když fakt to hoří, že potřebuju někam fakt jako odběhnout, tak ona se tím jako zabaví, ale jinak ona hodně věci dělá se mnou. Že všude chodí jako.

T: Hm # regulujete čas, který dítě teda tráví takhle s tady těma moderníma technologiema?

P: No, hodně no. I vlastně manžel, ten je hodně proti tomu, takže ten by nejradši úplně jí to vyřadil jako, ale občas to jinak nejde, no.

T: # Kolik hodin v týdnu vy sama trávíte používáním moderních technologií?

P: # Já tak půl hodiny denně, když sečtu, že se jako podívám jakoby na mobil nebo to, jinak vůbec. Na televizi vůbec nesleduju, hlavně od té doby, co je ten koronavirus, tak už ty zprávy mě, jako bych řekla přivádí do depresí, takže jako vůbec nestíhám se dívat na televizi nebo to, no. Teď vlastně v práci nově jakoby na počítači, ale to minimálně, protože spíš jsem jako s žákem v kontaktu, no. Tak půl hodiny denně si myslím.

T: Hm # jak Tereška reaguje, pokud jí na její žádost nedovolíte použít ty moderní technologie?

P: No začne říkat, že by chtěla, že chtěla pohádku a proč teď nemůže a že. Nejhorší je to nebo ona jakoby ani sama, ona spíš jako si nevzpomene na pohádku a to. Spíš je horší, když jí to prostě pustím tu pohádku na tom tabletu, tak ona mi to nechce vrátit. Takže to je jakoby jediný, co je jako. Ale jinak sama si na to jako fakt nevzpomene, že by to jako chtěla nebo tak.

T: Takže se pak třeba trochu vzteká nebo jak se to projevuje?

P: No, jako sedí tak jako našťavaně a proč nemůžu a proč bych jako teď měla jít dělat tohle, když jsem se dívala na pohádku, ale vyloženě, že by brečela, to jako ne.

T: Tak, má vaše dítě přechodový objekt nebo přechodový rituál a jakou má podobu ten předmět?

P: Takže říkaly jsme, že to můžou bejt ty panenky asi, pak má toho pejska a vlastně to mlíčko teda asi na noc, když jde spinkat, a ještě teda máme jednu oblíbenou dečku, se kterou jakoby ona se přikreje, jde spát, ale ona je taková tenká, takže když pak usne, tak já jí to pak vyměním za peřinu.

T: Hm, hm, takže vyloženě k usínání vyžaduje tu Elzu, nějakýho toho pejska, pak to mlíčko, a ještě ta dečka je tam důležitá.

T: # Jedná se o jediný předmět nebo ty předměty časem teda obměnila Tereška?

P: Tu dečku teda ne, to mlíčko taky ne a # ty hračky tak jako občas prostrídá, když řeknu, dneska půjde spát králíček se mnou.

T: A kde se ta dečka vzala vlastně?

P: Hm, od babičky. Babička jí koupila dečku, no. A tu už má strašně, strašně dlouho. Je pravda, že jí má už, to byla ještě miminko, to si jí jako jednou tou rukou vždycky takhle šudlala a už jí má dlouho, no.

T: Hm a kdyby ta dečka nebyla při usínání, tak by to byl problém?

P: No, asi jo. Myslim si, že jo, protože to mi prostě říká, že s tím nechce přikrejt, a že prostě radši bude, jako prostě. Je pravda, že má dvě stejný a jednu má právě jako u té babičky a jednu má tady u nás doma, no. Když jde spinkat tak.

T: Hm, dobře.

T: Tak # kdy o tu dečku tak vlastně začala projevovat zájem? Jestli si vzpomenete?

P: No, když jí bylo tak třičtvrtě roku, tak začínala jakoby tak hejbat ručičkou a # my jsme s ní hráli hru # baf, kuk. Takže ona si jako by tou rukou jako by jí furt jako držela, a tak jako naznačovala, že si jí dává přes tu hlavu, takže tak nějak ten. Tohle rozmezí, no.

T: Hm a k tomu pejskovi a k té Elze?

P: To až dýl. To až, když si začla sama hrát, jakože # to tak rok a půl, rok a třičtvrtě si myslim.

T: Hm, takže je dostala třeba dárkem od někoho?

P: Jo, k Vánocům. Nebo k narozeninám.

T: Hm, jo.

T: # Jak # ty předměty používá, jak si s nima hraje?

P: # No pejska češe, pak taky hodně, když jsme jezdili do těch lázní, tak nám jako hodně pomohlo, že když se první zatejpoval pejsk, tak se nechala zatejpoval i Terezka, takže občas i na doktory si s nima hraje, občas, že někam jedou na výlet nebo tak, no.

T: Hm a tu dečku jste taky museli mít s sebou v lázních?

P: Hm, tu vozim s sebou, to by byl problém, kdyby s námi nejela dečka, no.

T: Hm, hm # musí mít # ty předměty neustále u sebe Terezka?

P: # No třeba, když přijde ze školky, tak je pravda, že si občas pro tu deku dojde a sedne si # a má jí prostě u sebe tu deku. Že já jí, furt se s ní zlobim, říkám jí, nenechávej jí na zemi, když si jí pak nosíš do postýlky. Takže asi jo, asi si pro ni dojde, takhle občas, když si na ni vzpomene, no.

T: Hm # v jakých situacích tady ty předměty vyžaduje Terezka?

P: # Když jde teda spát určitě. No a pak, když jí občas pošlem na hanbu, tak jde jako do postýlky a je s tou dečkou. No, že jako si tam lehne, se přikreje a zůstane jako pod tou dekou no.

T: A když jede třeba k babičkám, tak tam má teda tu dečku a vozí si s sebou i tu Elzu a toho pejska?

P: Hm, jo to si vždycky zabalí s sebou.

T: Hm a v jakých situacích na tady ty věci zapomíná? Na tady ty předměty svoje.

P: Hm asi, když je zabavená jako něčí jiným, jako třeba # ráno chvátáme třeba, tak pak jedeme sem do školky a ona řekne: „Jé, já jsem si nevezla pejska.“ Nebo: „Jé já jsem si nevezla prostě Annu nebo Elzu.“ A pak, když prostě jsme venku a prostě jako je úplně jako v jiném prostředí, tak si jako nevybaví ty věci.

T: Hm a když jezdíte sem do školky, tak si bere jenom pejska nebo Elzu a dečka zůstává doma teda?

P: Jo, to jo, protože já jsem jí vysvětlovala, že tam jakoby ve školce maj hezký dečky, hezký povlečení a ony se jí líbí, takže jí nemusí mít s sebou jako tu deku, no. Že už je velká, říkala.

T: Hm # jak Tereška s těma předměty manipuluje někdo jinej?

P: No, jako v pohodě, no. Nemá s tím jako vyloženě problém, akorát pak třeba, když ležíme vedle sebe a já jí čtu tu pohádku, tak ona jakoby chce asi bejt přikrytá, jako sama, jenom tou svojí dekou. Ale, když třeba si vezmu toho pejska nebo něco, tak to jako nemá problém, no.

T: Takže nemá problém, může si jí půjčit kdokoli?

P: Asi jo, i když teda nemám zkušenost, že by si ji půjčilo nějaký dítě, to nemáme, ale jako mamce, tatškovi, dědovi to jako půjčí, no tu deku, ale pak jako mi říká vem si svojí, když je přikrytá a usíná, no.

T: Hm a můžete tu dečku prát?

P: Dečku můžu prát, ale nesmíme prát pejska. To je pravda, že nesmíme prát pejska, protože # to se nám vlastně stalo, on, jak je bílej, tak se nám umazal, tak já jsem ho dala do pračky, aniž bych teda jako jí o tom informovala, a když jsem šla věšet prádlo, tak nebo spíš ty její plyšáky vypraný, tak prostě jsem je pověsila za uši na věšák a ona vyšla ven a teď tam prostě viděla jakoby, to je fakt pravda, že si teď vzpomínám, jak o tom teď mluvíme. Že ona tam fakt brečela

pod tím sušákem, ať jí sundám toho pejska, že prostě tam nemůže takhle viset, že ho to bolí, prostě. Tak jsme ho museli sušit na topení, no, ale je pravda, že jsme ho prali asi dvakrát.

Po druhý o tom nevěděla a jednou si ho všimla na tom sušáku, no.

T: # Jak Tereзка reaguje, pokud předmět nemůže mít v případě potřeby u sebe?

P: No, jako ptá se třeba, kde mám pejska. Nebo kam jsem si ho dala, minule ho taky vlastně, jo minule ho zapoměla u babičky, to jsme vlastně ho pak nemohli najít. Tak jsme museli volat babičce, jestli se o něj jako postará. Jestli může spinkat, jako u ní v postýlce. A dečku teda, jako ještě se nám nestalo, že bysme jí jako ztratili, no. To je fakt, ta musí bejt jako furt v postýlce, bez ní se nikam nejede.

T: Hm, dobře.

T: Dokáže se Tereзка ve vypjaté situaci díky tady těm předmětům uklidnit?

P: Hm, asi jo. Já myslím, že když pak jde na tu hanbu a lehne si pod tu dečku, tak pak přijde a omluví se jako. Se jí to asi rozleží v hlavě, no.

T: Takže jak to vlastně přesně dělá, že se tím předmětem uklidňuje? Jestli si vybavíte?

P: No, jako žmoulá jí # vždycky když, je pravda, že i když už jako usíná, už je v takovém tom polospánku, tak má jako zatátý, jak kočka vždycky říkáme. Že prostě takhle jakoby má tu dečku prostě, že si jí asi žmoulá.

T: Takže rohy nebo celkově tu deku?

P: Hm, rohy, jo, ona takhle jede po tom rohu a má roh a pak zase si, má ty dva rohy, no.

T: Hm # měla jste vy sama přechodový objekt?

P: Dudlíky. A já jsem je měla hrozně dlouho. Já jsem měla dva kyblíčky a měla jsem je plný dudlíků a přendávala jsem si je, takže to říkala mamka, dudlíky, že jsem měla dlouho, no. Asi tak do pěti let nebo tak nějak.

T: Hm, jak uklidňujete sama sebe, pokud jste rozrušená?

P: # Já mám nejradši, když můžu bejt jako sama a jít jako do přírody někam.

T: Hm, vnímala jste, že byste byla vy sama pro dítě přechodovým objektem?

P: To jsem možná do teď, jestli to tak můžu. Asi, asi jo, protože vždycky maminko, maminko, no prostě. Že i když je u té babičky a něco se jí stane, třeba padne nebo to, tak prostě mi musí jako zavolat a říct mi jako, jestli se to tak dá říct. S uspáváním pořád já, no. Manžel taky jí zkouší uspávat, ale ona prostě jako maminka, maminka, no.

T: Hm, hm.

T: Dobře, tak to je všechno, děkuju za rozhovor.

P: Není zač, na shledanou.

T: Na shledanou.

Rozhovor 15

T: #Kolik je ti let a jaké je tvoje nejvyšší dosažené vzdělání?

P: Tak, je mi čtyřicet čtyři let a bakalář. Bakalářské vzdělání.

T: Tak, kolik let je tvému dítěti?

P: Čtyři roky.

T: # Vyrůstala jsi ty i otec dítěte na venkově nebo ve městě?

P: # Já ve městě, # teda já na vesnici a otec ve městě. Tak je to správně. /smích

T: # Má dítě nějaké sourozence a kolik jim je let?

P: Nevlastní sourozence. A má nejstaršího bratra devatenáct, pak má sestru šestnáct a sestru devět.

T: Hm, jo # takže další tvoje těhotenství vlastně nezažil Tadeáš.

T: # Jaký bylo těhotenství a porod?

P: Těhotenství bylo bez problému, tam nebyl fakt jako jedinej zádrhel. Ale porod šel vlastně nakonec císařským řezem, asi jako z důvodu velikosti a zastavení se porodu.

T: Hm, # bylo nějaké onemocnění v raném věku?

P: # Nic zásadního.

T: Hm. Kojila jsi? A jak dlouho?

P: Kojila jsem, ale vlastně ne úplně dostatečně, takže jsme museli ve čtyřech měsících jako přejít ještě na umělou výživu, ale jinak jsem se snažila kojit fakt dlouho, takže asi do dvou a čtvrt roku. Jsme měli potom takový to večerní kojení a takový, no to uklidňovací možná. No, to by asi mohl bejt přechodovej objekt.

T: Hm, jo no oni to můžou bejt i prsa matky. To tak může bejt.

P: Hm, hm i prsa. Hm, to je vlastně pravda, a to teď vidíš, když se jakoby, čím se uklidňuje, tak opravdu on se tímhle tím uklidňuje, že šmátrá za ten výstřih. Jo to je pravda, že když je třeba v neznámém prostředí, tak leze, když mám třeba šaty pod šaty anebo, když ho chovám, tak prostě furt šmejdí v tom záhradří, no. To je pravda.

T: Hm. Jo.

T: A nevíš, jestli mají i ty nevlastní sourozence, jestli měli nějaký přechodový objekt? Jestli tě něco takovýho napadá, jestli něco maj nebo měli?

P: No, to nevím člověče. Možná jako Lenka, že jednu dobu s něčím jezdila. Ale já teď nevím, možná nějakýho plyšáka, že jako měla. A u tý Nikči, to já nevím, ta už byla velká, ta už byla desetiletá, když k nám začaly jezdit, takže to by asi musely říct oni, no.

T: Tak a měl Tadeáš nějaký dudlík, plenku nebo dečku nebo něco jinýho?

P: Ne, ne, to neměl.

T: To neměl. Jo.

P: Takže jak vlastně se teda uklidňuje?

P: No, možná, že se opravdu uklidňuje tím, že jako tam opravdu tou ručičkou a ty prsa, on hledá. On prostě potřebuje vlastně i tu bradavku si tam tak jako. Což je teď už děsně nepříjemný, takže to samozřejmě už jako eliminuju, ale je to asi jako jeho první volba, takovýho toho ujištění, no, že tam může být prostě ta jistota.

T: # Takže, i když ho vlastně uspáváš, tak je na tady to fixovanej?

P: Ne. Při uspávání ne, no, i když někdy to taky to. Ale on už ví, že to dělat nemá, už je uvědomělej, takže se snaží to nedělat, ale třeba v noci spontánně, protože spí se mnou v posteli, taky jako dost často, tak vlastně jakmile se tak trochu probudí a hmatá, tak vlastně rovnou zajede pod tu košili, no.

T: Hm, hm, takže tohle spíš dělá, když je někde v cizím prostředí, když je jako třeba z něčeho nervózní, rozrušený?

P: Hm, hm.

T: # Jak často bylo dítě hlídáno jinou než # pečovatelskou osobou?

P: Hm, tak on, já nevím, kdy vlastně začal jezdit k té babičce, tak nějak. Po tom druhém roce. Pak už ho hlídala babička, babičky. Ale je to jako moje mamka babička, tak tam jako tráví čas rád a tam, jako si to užívá, no. A teď už tam zůstává třeba i dvě noci, tři a je v pohodě.

T: Jo a nejdřív tam jezdil na odpoledne nebo rovnou na noc?

P: Jo, no my jsme jezdili tam a jako k babičce jezdí a ona jezdila k nám no a pak jednou přijela a rovnou si ho odvezla. Chtěl jet k babičce, tak jel. A od té doby, ale bylo to vždycky fakt jenom na tu jednu noc a druhý den už jako jel zpátky. A pak já nevím, to mu byly tři možná, když už tam jako byl víc než tu jednu noc.

T: Hm, # spala jsi v noci v dosahu dítěte?

P: No, takže pořád. /smích

T: Dobře.

T: A Tadeáš má teda svůj pokojíček?

P: No jako nemá, on vlastně s náma je v té ložnici, ještě není, jako asi výhledově určitě bude, tam přestěhovanej do toho pokojíčku, co je dětí, ale takhle má svojí postel a my máme vlastně tu manželskou, ale je pravda, že prostě on spí se mnou v té posteli téměř jako pořád no.

T: Takže vlastně ještě nedošlo k tomu, že by byl vystěhovanej do jinýho pokoje. Že jako má svojí postel u vás v ložnici.

P: Hm. Jo.

T: # Jaké mělo nebo má dítě rituály před usnutím?

P: Tak má to koupání, většinou má vanu, někdy sprchu, podle toho, jak je čas, ale většinou je ta vana, to on má rád. Pak se jde dívat na Večerníček, pak přečteme kousek knížky a na závěr, prostě už se zhasne, a ještě se zpívá a pak prostě já, když už se mi nechce zpívat, tak on většinou ještě nespí, ale už teda se rozsvítí malý světylko a já ho tam nechám a on nějak si to dojde sám.

T: Hm, dobře.

T: # Jak dlouho jsi byla před nástupem do mateřské školy dítěte doma s nim?

P: Jo, tři a půl roku.

T: # Jakou bys řekla, že má dítě představivost, fantazii?

P: No, já si myslím, že dobrou, teď jako si vymýšlí příběhy. On to teda dost kopíruje po tatínkovi, ale přidává si tam nějaký svoje zážitky a tak, takže myslím si, že jako jo, že se snaží vymýšlet prostě příběhy. On vždycky řekne: „A nevádí, že si to vlastně celý vymyšlím?“ /smích

T: Jasný. /smích

T: # Myslíš si o sobě, že jsi kreativní, tvůrčí člověk?

P: To jo.

T: A na čem bys to tak prezentovala?

P: Tak mě baví takový ty výtvarný věci, jako i ty tvořivý, já nevím, motání vánočních věnců nebo vyrábění různých dekorací a celkově to vyrábění prostě si myslím, že mi jako to. Nebo, když jsme měli módní značku, tak všech možných jako doplňků, a tak jo, tak si myslím, že tam nějaká kreativita bude.

T: Hm. /smích

T: # Chodí Tadeáš někam do zájmového kroužku?

P: No on chodí jenom na plavání, tak to je asi svým způsobem zájmovej kroužek.

T: Hm, jo, jo.

T: # Táhne Tadeáš sám od sebe spontánně k tvůrčí aktivitě? To znamená, holčičky si třeba tancujou, zpívaj, samy od sebe se seberou jdou nebo si hrajou divadlo nebo si staví, já nevím z krabic město třeba si vymyslí nebo tak.

P: No, jako aby to bylo úplně tvůrčí, tak jako měl období. Tak z toho lega vlastně taky vytváří jako trochu tvůrčí to je. Baví ho stavět si různý jako z těch figurek takový nějaký jeho, on teď má

rád všechno, co bojuje, takže si nastaví figurky, nastaví si tyhle ty tyranosaury a různé brontosaurusy a vytváří jim tam teda nějaký jako prostředí a má rád ty příběhy a když to s nim jako někdo hraje. A vytváří jo, ale jako, že by něco tak úplně kreativního. Z modelíny dělal svého času. Má rád vyrábění z fima, tak to se snaží, ale to jako s mým vedením. A rád si jako dělá nějaký vybarvovačky. Ale to taky vlastně není úplně kreativní, on si to nevymyslí, to už dostane jako předpřipravený. Ale jako takový to vyrábění, když si jako sednem, tak má rád, ale že by to úplně aktivně si vytáhnul, jako tak a teď si půjdu třeba stříhat, to už teď jako moc nemá, no. Vyžaduje tu spolupráci k tomu, ale jako možná na těch figurkách, to si to. A někdy si i sám zaleze a hraje si to sám se sebou.

T: Jo.

T: Od kolika let Tadeáš používá moderní technologie? Tím se myslí, tablet, telefon, ale i televize.

P: Hm. Tak asi tím, že on, že to viděl i u těch ostatních sourozenců, tak se to naučil poměrně brzy. A já myslím, že on, jako když bych to řekla teď, tak jako už umí třeba zavolat i z mobilního telefonu. A umí ovládat YouTube, tak to je třeba půl roku zpátky. No tak tři a půl roku už to měl jako fakt najetý.

T: Hm, jakže v třech a půl letech s tím začal i sám aktivně pracovat?

P: No, jakože samozřejmě už se díval třeba jako na ty pohádky z dřívějšíka, ale neuměl si to sám zapnout, teď vlastně už si to zapne úplně všechno sám. Včetně toho, ne jakože si to napíše, ale najde si to na tom YouTube.

T: Hm.

P: Což je teda děsný. /smích

P: Tak musíme aspoň dělat takový, jakože hlídače, že to prostě nastavujem, jenom opravdu když to není možný, tak pak si to udělá sám.

T: A kdybys měla říct # jak často # Tadeáš ty moderní technologie používá třeba # hodin za den?

P: No, tak my se v tomhle fakt snažíme jako aby to, no přes den vlastně to nemá vůbec. Má pak povolenou nějakou pohádku v neděli odpoledne, samozřejmě, když je hnusně, tak pak děláme

jakoby výjimku. A jinak má povoleno večer, a to je tak od těch sedmi, čtvrt na osm, může koukat chvíli na nějaký prostě animáky, tak na to a pak je Večerníček no. Tak dejme tomu třeba hodinu denně? Jako to je fakt max, ale jsou samozřejmě výjimky, jak jsou pak ty víkendy a už teď je prostě jinak počasí, tak to pak jako zvyšujem, jo. Ale mobilní telefon mu dávám minimálně, vlastně skoro vůbec, což je, ale taky teď problém, protože on to strašně chce. Takže s tím máme dost mezi sebou, prostě bojujem, že jo. Ale prostě jsem v tomhle docela striktní. Bohouš ten vůbec jako by tohle zakázal. Takže se snažíme opravdu jako ho držet od toho dál, no.

T: Hm, takže regulujete čas, který dítě tráví s tam těma technologiema.

P: Jo, jo.

T: # Kolik hodin v týdnu strávíš používáním moderních technologií v týdnu ty?

P: /smích

P: No, takže se podívám, čas strávený u obrazovky. /smích

P: Já nevím, no. Já to mám málo. Nebo takhle, musím koukat samozřejmě v práci, ale to se asi jako nepočítá ne? Jako s počítačem v práci chvíli píšu. A jako takhle přes odpoledne to moc není, no. Večer chvíli na internet, ale já na to mám tak málo času, tam bylo za tejdén jako?

T: # No za den.

P: Za den?

T: No, třeba za den, kdybys to měla jenom tak odhadnout.

P: To bude taky asi tak max hodina, víc to nebude.

T: Hm # jak Tadeáš reaguje, pokud mu na jeho žádost nedovolíte tady ten mobil nebo tablet?

P: No je to právě docela tak jako nepříjemný. Je protivnej, kolikrát mě přijde i fláknout, jak teda jsem ta hnusná zlá matka, no, ale většinou to jako dá, já to jako ustojím a prostě, # samozřejmě musí jako pak nastat nějaká jiná jako alternativa, že jo, a to už je na nás prostě mu tam přesně dát nějakou tu kreativní věc. A on se docela jako chytne, no. Ale chvíli mu to trvá, jde se třeba vztekat do pokojíčku nebo do ložnice.

T: Tak má dítě přechodový objekt nebo přechodový rituál a jak vypadá ten předmět?

P: Tak jsou dva. /smích

P: A pravděpodobně to budou maminky prsa.

T: # Jedná se teda o jedinej předmět anebo to obměnil časem?

P: No, tak tím, že žádněj jinej předmět, ani tu hračku, jako prostě nic takovýho, co by fakt vyžadoval neměl, tak # si myslím, že prostě ty prsa tam měl jako od začátku, no. A vlastně se to nezměnilo, bohužel.

T: Kdy o tenhle předmět začal projevovat zájem? Takže úplně od malička?

P: No tak od tý, vlastně celou dobu, co se kojilo, pak se přestalo kojit, ale ono to tam zůstalo, že jo, ten zájem o ty prsa, to je vidět jako. Bohužel i třeba, když se jdu mejt s ním. Což teď už nechodím, ale když on tam ke mně vlítne do koupelny, tak.

T: Hm # jo, tak # Já tady teď mám takovou otázku a nevím, jak ji přeformulovat. /smích

T: Jak dítě předmět používá, jak si s ním hraje.

P: /smích

T: Takže ... /smích

P: Šmátrá mamince v zářnádří a uklidňuje se prostě fakt tím dotykem těch prsou, no.

T: Tím dotykem, jasný.

T: # Musí mít předmět neustále u sebe dítě?

P: No. /smích

P: Jako nemusí, samozřejmě to jako je pro něj nejmíc asi v tý posteli, kdy je ten těsnej kontakt a opravdu mě má jako blízko. Jinak už jako, ale on už to tak jako nevyžaduje. Samozřejmě nepotřebuje to. Ale když ho fakt jako chovám a najednou ho chytanu, tak je to taková spontánní reakce, no.

T: Hm # kdy teda vyžaduje tady ten kontakt?

P: No vlastně, když jako se, že jo, když jsme nějak blíž, když on je na blízku těm prsoum, že jo. On to nikdy, nevim, podle mě i nevědomky, když si jenom sednem spolu a já ho chovám, tak on prostě začne jako šmátrat, že jo. Anebo je to v těch situacích, přesně no, když někam přijdem a on chce pochovat, tak ho pochovám a on se cítí nejistej, protože je tam hodně cizích lidí třeba nebo je tam jenom jeden člověk, ale je cizí, to je jedno, tak stejně to nastane. Anebo je to právě v tý noci, když jako spíme a on se třeba probudí, něco se mu zdá jako špatnýho, tak si to taky nahmatá, že jo.

T: # Kdy teda zapomíná na ten předmět?

P: No normálně během dne, jako když si hraje. Funguje prostě, tam si myslim, že není jako, že by přiběhl a že se potřebuje. To ne, to ne. To je vyloženě fakt jenom, když se dostanem spolu do kontaktu, no.

T: Jo. Tak tady tu otázku taky přeskočíme, to by taky vyznělo zvláštně. /smích

T: # Jak by Tadeáš reagoval, pokud by vlastně v případě potřeby nemohl být u tebe? Nemohl by si třeba na ty prsa šáhnout. Jestli je to pro něj nějaký výraznej problém nebo to zvládne překonat i jinak?

P: To určitě zvládne i jinak. Jako, tak když je s tatínkem, tak musí taky nějak prostě #, chodí s ním taky na různý místa a tak, tak tam to taky dají nějak spolu. I když je nejistej, takže si myslim, že tam holt ta maminka není a je tam tatínek, tak to jako...

T: Hm a víš teda třeba jak to teda zvládají s Bohoušem? Jestli se k němu jde taky pomazlit nebo...

P: No, tam to asi, jako # jakoby je to jinak nastavený, že jo, protože ty tatínkové nebo teda aspoň u nás to tak je, že jako on ani vůči němu moc jako # nebrblá a nezkouší to jako na mě. Takže oni fungujou jako si myslim, že dobře. Anebo tak prostě samozřejmě, že ho Bohouš pochová, jo, když je potřeba nebo tak jako. Ale prostě si myslim, že jinak zvládá tu situaci s tím tatínkem a jinak se mnou, jako no.

T: Hm a # jo. # Dokáže se teda dítě pomocí tebe ve vypjatý situaci uklidnit a jak to teda dělá? To jsme už trošku popisovaly.

P: Hm, hm to je asi furt, že on chce pochovat, chce bejt jako blízko a když může tak zajede, no. A to jako asi mu pomůže.

T: Měla jsi ty sama přechodový objekt?

P: Já si taky myslím, že jsem jako nic neměla, ale já už si to moc nepamatuju. Prostě měli jsme tam nějaký, možná jsem měla takovýho medvídka. Nevím člověče. Mně přijde, že spíš ségra tyhle ty věci tak nějak, jakože ta musela mít třeba v posteli takovýho lvíčka oranžovýho. Pak jsme měli takovýho velkýho medvěda a možná, že teď se mi tak jako vybavuje takovej jeden pes červenej. Tak je možný, že jo, že jsem chtěla mít jakoby tu věc u sebe.

T: Dobře.

T: Jak uklidňuješ sama sebe, pokud jsi rozrušená?

P: No tak to je výborný. /smích

P: Já většinou řevem. /smích

T: Takže většinou...

P: Tak záleží pak na stupni rozrušení. /smích

P: No, jako nemám nějakou úplně, bylo by to fajn, kdybych měla, ale asi nemám. No, většinou už to člověk nějak mentálně ustojí, jakože prostě to nějak vydechá, ale nemám nic, že bych třeba počítala do deseti, jo, jako dejchala zhluboka. Nebo myslíš?

T: No, lidi třeba říkaj, že jim pomůže práce nebo že jdou do přírody nebo si zaběhat.

P: Jo, jo.

T: Nebo něco takovýho. Když se jako cejtí v nepohodě nějaký emoční, tak co jako dělaj. Nemusí to bejt zrovna vztek, může to bejt i smutek nebo něco takovýho.

P: Jo, jo, tak já mám asi, jo tak asi, že mi pomáhá hudba. To fakt jako si pak jdu něco pustit a třeba mi pomáhá i uklid. Jako prostě jakmile si uklidím, tak ono se to ve mně taky trošku uklidí a to je taková docela terapie, no.

T: Tak jo, to je všechno, děkuju.

P: No, tak super. To ještě stihnu uvařit večeři krásně. /smích

